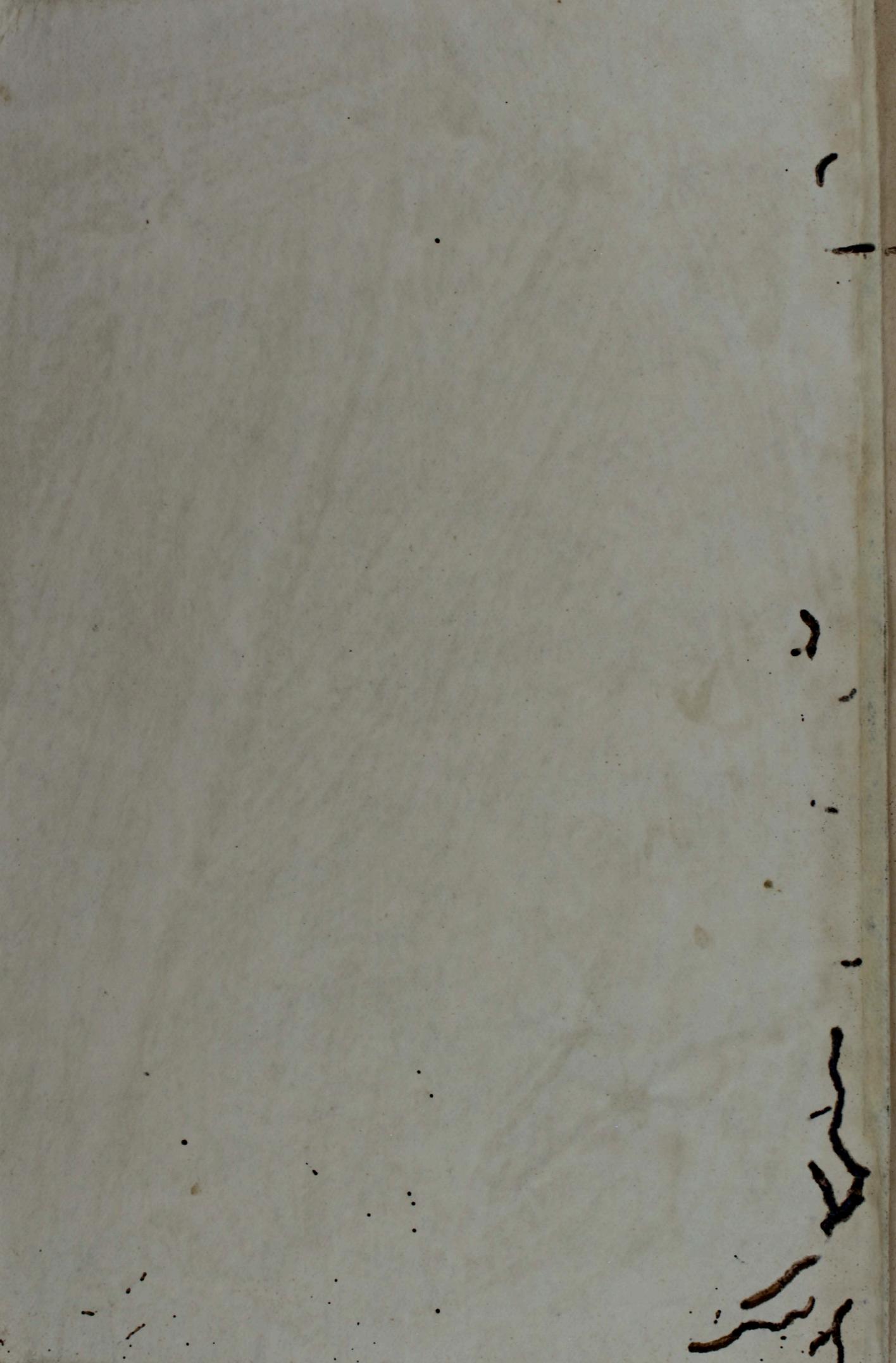

பாரதச் சுருக்கம்.

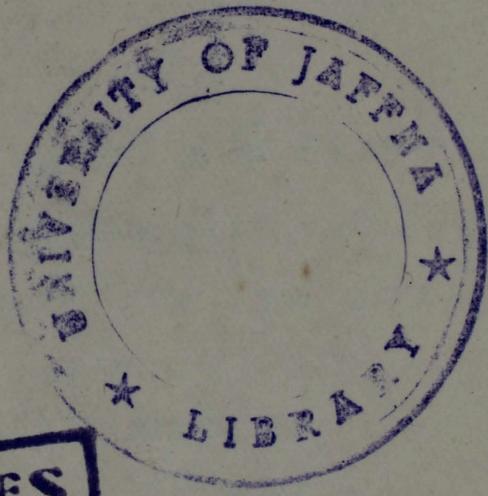
ஆ. முத்துத்தம்பிள்ளை

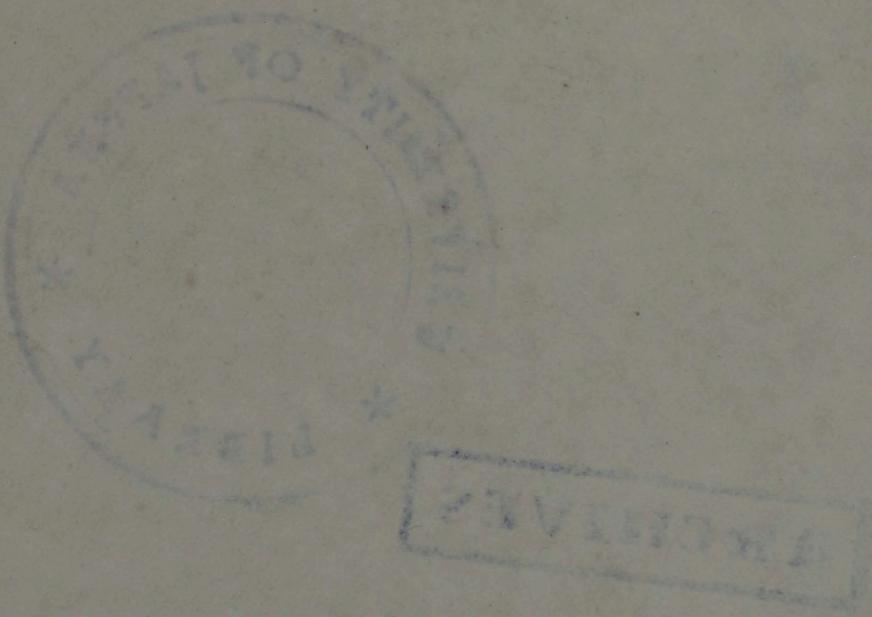
நாவலர் அச்சுக்கூடம், ராம்பாணம்.

394.81113
MAH

AR

Tamil Text Book for Inter Arts. 1924

பாடச்சுருக்கம்.

இது

யாழ்ப்பாணத்து மாணிப்பாய்

ஆ. முத்துச்சம்பிரவேளையால்

செய்து,

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபகரும்
பாலவந்தம் ஐமீந்தாருமா யிருந்தவருமாகிய
ஞீராஜ ராஜ

பொ. பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள்

கிரானிடபாஷாபிமான ஞாபகசின்னமாகச் சமர்ப்பித்ததை
க. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை அவர்களால்

தமது

யாழ்ப்பாணம்,

நாவலர் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பித்துப்
பிரகடனஞ் செய்யப்பட்டது.

நான்காம் பதிப்பு.

1947.

All Rights Reserved.

Rough Paper Rs. 2-50

185651

185651

844-8113
MAH
AR

WITH PERMISSION

TO

P. Pandithoray Devar Avl.

Founder of

The Madura Tamil Sangam.

This work is,

as a humble tribute to his services

for the Revival of

Tamil Literature

Respectfully Dedicated by

THE AUTHOR.

முகவரை.

பூவுலகத்திலே அநேக தேசங்களுள் அத்தேசங்களைல் ஸாம் அவ்வத்தேசத்து மக்களால் விளங்குவனவாய். எத்தேசத்து மக்கள் பழையையாகிய கல்விச் செல்வத்தினால் விளக்கமுடையரோ அத்தேசமே சிறந்த தேசமென்றும் அம்மக்களே உயர்ந்தோரென்றும் உலகம் மதிக்கின்றது. பழையையாகிய கல்விச் செல்வத்தினால் தனக்கிணையில்லாத தேசம் இமயத்தை வடக்கின்கண் னும் கன்னியாகுமரியைத் தெற்கின்கண் னு மெல்லையாகவுடைய ஆரியதேசமேயாம். ஆகலால் இப்பூருத்திலே அத்தேசத்து மக்களாகிய ஆரியரே மிக்க பழையையும் உயர்வுமுடையாராம். பன்டைக் காலத்திலே அவரைப்போலக் கல்வியாலும், அக்கல்வியாற் செல்வத்தாலும், அச்செல்வத்தால் அறநிலையாலும், அவ்வறநிலையால் ஞானத்தாலும், அந்த ஞானத்தாற் பேரின்ப வரழ்வினாலும் சிறந்து விளங்கினார் பிறரில்லை. உலகத்திலே எவ்வகையானும் உயர்ச்சிக்குக்காரணமாயுள்ளதுகல்வியேயெனத்துணிக்கு, அதனைப் பெரிதும்முயன்று ஈட்டித்தாழும் அதுபவித்துபக்கும் வைத்துப் போயினார் நம் ஆகிழுன்னேரே. நாம் சுயார்ச்சிதமாக ஈட்டிக் கொண்ட பெருமையாதுமில்லை. மக்குள்ள பெருமையில்லாம் நம் முன்னோர் ஈட்டி வைத்தனவேயாம்.

நம் முன்னோர் ஈட்டி வைத்துப்போன கலாசிதிகளுள்ளே வேதமே முதன்மையுடையது. மகாபாரதம் அதற்கு அடுத்த பதியிலுள்ளது. அதுபற்றியே நான்கு பகுதியினதாகிய வேதத் தோடு மகாபாரதமும் சேர்க்கப்பட்டுப் பிற்றைநாடு புவர்களாலே அஃது ஐந்தாம் வேதமென ஒச்சிமேற் கொண்டு மெச்சப் படுவதாயிற்று. அது வடமொழியிலே வேதங்களை வகுத்தவரும் பதினெண் புராணங்களையும் மியற்றினவருமாகிய வியாசமுனிவராலே ஓரிலக்ஷ்த்திருப்பத்தையாயிரங் கிரந்தமுடையதாகச் செய்யப்பட்டது. அது வேதங்களர் சொல்ல விநாயகக் கடவுளால் ஏழுதப்பட்டதென்றால் அதன்பெருமையைநாமெடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமோ. மகாபாரதத்திற்கிணையான வனப்பும் பெருமையுடைய நூல் உலகில் மற்றெத்தேசத்தும் எம்மக்களிடத்தும் இல்லையென்பது எதனையும் எளிதில் அங்கிரியா வியல்புடைய ராகிய ஜோப்பிய பண்டிதர்க்கும் ஒத்த துணிபாம்.

வேதம் ஞானமும் ஒழுக்கமும் விதிப்பது. மகாபாரதமே அவ்விரண்டனையும் சரித்திர மூலமாக எடுத்து வலியுறுத்துவது. பாரதத்திலே சொல்லப்படாத அறநெறிகளும் ராஜதங்கிரங்களும் வெளக்கோபாயங்களும் தத்துவோப தேசங்களும் சரித்திரங்களும் மில்லை. தந்தை மகனுக்குச் செபற்பாலதும், தந்தை தாயர்க்கு மைந்தர் செயற்பாலதும், நாயகனுக்கு நாயகி செய்தொழுதுங்களும், சகோதர வொற்றுமையும், குரு மாணுக்கர்கள் ஒரு வர்க்கொருவர் ஒழுகுமுறையும், வருணுச்சிரமணியல்பும், அரசருங் குடிகளு மொழுகு முறையும், சரியைகிரியையோக ஞானமார்க்கங்களும், பூதபெதைக் கியல்பும், சிருஷ்டித்தி சங்கார வரலாறும், சுவர்க்க நரக வியல்புமாகிய வின்டோரன்ன பொருளைவாலை மெல்லாம் வெடுத்துரைப்பது பாரதமொன்றுமேயாம். பாரதத்திலே சொல்லப்படும் பூர்வயுக சரித்திரமன்று, இக்கல்யுகாரம்பத்திற்குச் சிறிது முன்னும் பின்னுமாக நிகழ்ந்த சமீபகால சரித்திரமேயாம். ஆதலால் பாரதம் நம்மவர் இருபாலாரும் அத்தியாவசிகம் ஒத்தக்கூடுமேயாம். பாரதம் பலகாற் பயின்ற பண்டித இசோண்மணிகளையும் தன்கட்கூறப்படும்சரித்திரத்தைக் கிரகித்து முறைப்பட வெடுத்துரைக்க வொட்டாப் பெரும் பரப்பும் சாகோபசாகங்களு முடையதாதனின், யாவர்க்கும் எளிதீற் பயன்படுமாறு அதனைச் சுருக்கிச் செஞ்சமிழ் வசனத்தாற் செய்தாம். பாரதவழிசத்துச் சரித்திரங்கூறுவதால் பாரதமெனப்பட்டது.

இன்னுட் பரிபாலிப்பாரின்றி மெவிந்த நக்தெய்வச் செஞ்சமிழ் மொழியை மீட்டும் வளர்ப்பான் கருதி, முன்னள் முச்சங்கங்கொண்டு தமிழ்வளர்த்தபாண்டியரெல்லாம் ஒருவடிவுகொண்டன சென்னத், தங்கிர்த்தியால் திகாங்தங்கண்ட பொன்னுச்சாமிகரேந்திரங்க்குப் புத்திரங்கார அவதரித்து, மதுரையின்கண்ணே நான்கான் சங்கக் தாபித்துச் செஞ்சமிழ் வளர்த்து வருகின்ற முத்தமிழ் புலமையும் பாலவந்தத் திறைபரசுரியை முடையராகிய பூர்ணமான். போ. பாண்டித்துரைப் பெருந்தகை பாரது தமிழ்க்கலை யிறைமைக்குத் திறையாக இந்நாலைச் சமர்ப்பித்தனம்.

நாவலர் கேரட்டம்,
1-6-1903. {

இங்கனம்,
ஆ. முத்துத்தமிப்பிள்ளை.

பாரதச் சூருக்கம்.

1. பாண்டு வேட்டைக்குச் சென்றது.

மல்லிகை, மூல்லை, மாதவி, வேங்கை, சண்பக முதவியன பூத்துத் தேன் சொரிதலும், கிளி, சூயில், மான் முதவியன மகிழ்ந்து விளையாடுதலும், நிகழ்வதாகிய வேணிற் காலத்திலேயே பூர்வ ஆரிய மன்னர் வேட்டையாடுதற்கு வனத்திற் செல்வர். அங்ஙனமாக ஒரு காலத்தில் மிக்கபிரபல முடையஞ்சிய ஓராரியமன்னன் வேட்டை விருப்புடையனும் மிக்க சாதுரிய முடையராகிய வீரர் சேனையொன்று தற்குழி, ஒரு கடுங்கதிப் புரவி மேலேறி வனத்திற் சென்றான். அங்கே அம்மன்னன் நெடுநேரங்கு சுற்றித் திரிந்தும் வேட்டைக்குரிய தக்க மிருகமொன்றையும் காணுமைய், உரோஷமும் மானமு முந்தப் பெற்றுத் தனது குதிரையைத் தூண்டினான். தூண்டுதலும் அக்குதிரை கடிய வேகமாய்ச் சென்றது. அரசனை விடாது தொடர்ந்து சென்ற வேட்டுவ வீரர் எல்லோரும் ஒரு கணப்பொழுதில் அவ்வசவத்தின் வேகத்தால் நெடுந்தூரம் பிரிந்தார்கள். சூரியனும் தனது கிரணங்களை யெல்லாம் பரப்பிக் கொதித்து மத்தியானத்தை யடைந்தான். வேட்டை மேல் வைத்த சிந்தையும் மானமும் அரசன்மனத்திலே யுண்ணின்று மிகக் கொதித்தலால் அச்சுரியகிரணத்தின் வலிமையை அவன் பொருட்படுத்தாது முன்னேக்கிச் சென்றான். கட்டுலன் கதுவும் கடையெல்லையாகிய அதிதூரத்தே ஒருருத் தோண்றிற்று. உடனே அவன் காலிற்கட்டிய தாறு கொண்டு குதிரையைத் தூண்டினான். அதுவும் அவன் கருத்தின் வழி யொழுகுவது போலப் புலாயித்

கதியில் மின்னெனி விரைந்தது. அரசன் அல்திரதார முளதெனு மளவில் கலையும் பெண்ணும் போற்றேன் றிய வருக்கள்மீது துண்ணெனக் கொடிய பாணத்தைப் பிரயோகித்தான். உடனே இரண்டு முயிர் தூறப்பன வாய் வீழ்ந்தன. அதுகண்டு அரசன் அகமு முகமு மொருங்கு குளிர்ந்தான். குளிர்ந்தும், அந்தோ! அம் மகிழ்ச்சி நீரிற் குமிழியாயிற்று. என்னை! வீழ்ந்திறக் கின்ற உருக்களினிடையினின்றும் மிகவருந்திய மானுடக்குரலால் ஒரு சாபம் செவிப்பட, அரசன் துணுக்குற்று நடுங்கினான். அச்சாபம் மானுருக் கொண்டு தன் மகிழ்ச்சியோடு விளையாடி நின்ற இருஷி வாயினின்று மெழுந்தது. மான் வேட்டை அரசர்க்குப் பரம்பரையறத்தின்வாய்ப் பட்டதாயினும், இருஷியினது சாபத்துக்கு ஏதுவாயிருந்தது விளையாட்டு நேரத்திற் பாணப் பிரயோகம் செய்தமையே. அச்சமயம் யாதுங் தீங்கு செய்யலாகா தென்பதுஅறமுறையன்றே. அதுகாரணமாகவே அவ்விருஷி சினங் கொண்டு அவ்வரசனைச் சிற்றின்பம் விரும்பில் உன் சிரம் ஆயிரம் பிளவாக வென்று சபித்தான். அக்கொடுஞ் சாபமும் அதன் அநுசித காரணமும் அரசன்செவிப்பட்ட மாத்திரத்தில் “இவ்வபவாதத்துக் கென்செய்வேன்; உலகம் பழிக்குமே” என்று நெஞ்சம் புண்படக் கவன்றான். பெண் போகத்தை முற்றத் துறத்தற்கும் மரணத்திற்கும் அவன்சிறிதும் அஞ்சினைல்லன், ஆண்மைக்குஞ் தனது வீரத்துக்கும் பெருமைக்கும் அடை கொடியதாகிய குற்றத்தைச் செய்தமையால் அதனை நினைக்குஞ்தோறும் தன்னுட்காறும் தீராத பேரச்சமாகுமே என நினைந்தஞ்சினான். இங்நினைவு அவனை மிக வருத்திற்று. இன்னும் ஓரச்சம் அத்துணைப் பெரியதாய் அவன் மனத்திடை யெழுந்தது. புத்திரனில்லாதிறக்க நேருமென்பதே அவ்வச்சமாம்,

ஆரியனுப்பிறந்தானேவுவொருவனுஞ்செயற்பால் தாகிய கடன் புத்திரப்பேறு. புத்திரப்பேறில்லாத விடத்துச் சந்ததி விளக்கமாத்திர மன்று பிதிர் கருமமு மில்லா தொழியுமே. பிதிர்கரும மில்லையாயின் முத்தி சாதனங் கைகூடாதன்றே. அவ்வாறெண்ணி யேங்கி அவ்வரசன் மனோதைரியங் குன்றித் தான் முன்னர் விட்டுப் பிரிந்த பரிவாரத்தவர் வருங்காறும் அவ்விடத்தி விருந்தான். பரிவாரத்தவர்களுஞ் சிறிது நேரத்தில் வந்து கூடினார்கள். அரசன் முககாந்திகுன்றிப் பெருஞ் சஞ்சல சித்தனை யிருப்பது அப் பரிசனங்களுக்கு நன்கு புலப்பட்டது. அரசன் தனக்கு நிகழ்ந்தனவற்றை யெல்லாஞ் சொல்லினான். பரிசனங்கள் அவைகளைக் கேட்டு அவனைத் தேற்றும் வகையாதனத்தோன்றுது ஊமர் போலத் திகைத்து நின்றார்கள். அப்பொழுது அரசன் அவர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் என் நகரத்தை யடைந்து, யான் நகரஞ் சார்ந்து வாழ்தலை ஒழித்துவிட டேனென்பதும் இனி என் வாழ்நாளைக் காட்டிடை யிருந்து தவத்திற்கழிக்கத் துணிந்தே னென்பதும் தெரி விப்பீர்களாக” வென்றான். அவ்வாறே அவர்கள் இச் சமாசாரத்தை விரைந்து சென்று நகரத்திற் கூற, அரசனுடைய தேவிமாரும் சுற்றமும் புறப்பட்டு ஒரு கணப் பொழுதில் அரசனைச் சார்ந்தார்கள்.

2. பாண்டு புத்திரரைப் பெற்றது.

இதனைக் கண்ட நகரமாக்களும் சித்தங் கலங்கிப், பெற்ற தாயினும் சிறந்த பேரன்புடையனுகிய பெருங் தகையை எவ்வாறு பிரிந்தாற்றுவோ மெனப் புலம்பிக் கொண்டு திரள் திரளாகச் சென்று அரசனைச் சூழ்ந்தார்கள். அரசனுடைய பாதங்களில் எல்லோரு மொருங்கே வீழ்ந்துவண்ணகி “எம்மை யெல்லாம் காக்கக் கோல் கைக்கொண்டநீ இடைநடுவில்லித்துவெறுத்துத் துறவு பூண்பதற்குக்கொண்ட கருத்துத் தகாது” எனத்

தடுத்தலையே பெரு முயற்சியாகக் கொண்டார்கள். ஓர் அரசன் சந்ததி விளங்கும்படி தான் ஒரு புத்திரனையா யினும் வைத்து விட்டன்றே, காட்டிற் சென்று தவஞ் செய்தல் வேண்டு மென்றும், அங்குனாஞ்செய்யாதொழி பவன் நரகத்துன்பத்துக் காளாவது மன்றித் தன்முன் நேரையும் அத்துன்பத்தி லுப்பவனுவா என்றும் எடுத்தெடுத் தரசன் மனங் கொள்ளும்படி ஓதினார்கள். உலகத்தை உள்ளவாறு வெறுத்தலே துறவாம்என்றும் துன்பமும் துக்கமும் காரணமாக வெறுத்துத் துறவு பூண்பது மெய்த்துறவாகா தென்று மெடுத்துக் காட்டி எர்கள்.

அவ்வளவில் அரசன் மனம்ஒருவாறு நிலைதளர்ந்த தாயினும் இருஷியனது சாபம் வலியுளதா யிருக்குங் காறும் தான் புத்திரப்பேறுடைய தைலும் இல்வாழ் வானுக்குரிய கடன்களைச் செய்தொழுகுதலும் எவ்வாறு கூடுமெனச் சிந்திப்பானையினன். ஈற்றிலே தான் ஒரு கதியுமின்றி நடுவிற் சிக்கிநிற்கும் நிலையை மெல்ல மெல்ல வெளியிட்டான். வெளியிடுதலும் மூத்த பாரியினது வாயினின்றும் போந்த வசனங்கள் அவனைத் திடப்படுத்துவன வாயின. அவள் தான்கள்னிகையாக விருந்த காலத்திலே தந்தைபால் ஓரிருஷி வந்ததும், அவ்விருஷிக்குத் தொண்டு செய்யும் பொருட்டுத் தன் ஜீனத்தந்தைவியதும் அங்குனாஞ்சென்டுபூண்டொழுகு நாளில் அவ்விருஷி தனது விவேகத்தையும், பக்தியையும் கண்டு மெச்சித் தன்க்குச் சில மந்திரங்களை யுபதேசித்ததும், அம்மந்திரங்களால் தேவர்களையாயினும் மற்றவரையாயினும் தியானிக்க அவர்கள் வந்து தத்தமாற்றலும் பெருமையும் பொருந்திய புத்திரப் பேற்றுக்கு அனுக்கிரகித்துப் போவாரென்றும் அம்மந்திரங்களைப் பின்னிகழப் போகும் கதியை யுனர்ந்தே அவ்விருஷி உபதேசித்தன ரெண்பதும் கூறினாள். துக்க

சாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த அரசனுக்கு அவளுரைகள் ஒரு புணிபோலாக, மனக்கிளர்வடையஞ்சித் தனக்குளவாகிய போக்கியங்களையும், அங்கங்களையும் இனித் தான் பரித்தியாகஞ் செய்வதில்லை யென்றுரைத்து, ராச்சிய கருமங்களை ஒருபராசனை நியோகித்து, அவனால் நடாத்தவும், தன் இரு பாரியார்ச்சோடும் தான் வனஞ் சார்ந்து அங்கே சுகித்திருக்கவும் கருத்துக் கொண்டான். மந்திரி பிரதானிகளும் மற்றோரும் அரசன் கருத்துக்கு முரணிப் பின் உடன்பட்டார்கள். அவ்வாறே அன்று முதலாக அரசியல் அந்தகளுகிய அவன் தமையஞ்சை பராக்கிரமத்திற் சிறந்த சிறிய தந்தை துணையும், ஒருவகைத் துறவு பூண்டிருந்த தமையன் முறையி ஹள்ளா ஞாருவனது துணையுங் கொண்டு நடாத்தப் படுவதாயிற்று. அரசனும் மலீச் சாரலீ யடைந்து அங்கே வசித்தான். காலவடைவிலே அவன் நெஞ்சைப் புண்ணைக்கிய துயரம் நீங்கிற்று. சாபத்தின் ஞாபகமும் அவன் மனத்தை விட்டு மெல்ல மெல்லக் குடிபோயிற்று. உயிர் வாழ்க்கை அநித்திய மென்பதும் அவன் மனத்திலுதயமாகத் தன்னுடைய முத்த பாரியை அழைத்துத் தன் பக்கத்திலிருத்தி,

கல்லாமழைக் கனியூறல் கலந்து கொஞ்சஞ்
சொல்லா அருக்கி யழுதோடித் தொடர்ந்துபற்றி
யல்லார் புயத்தில் விளையாடு மகிழ்ச்சி மைந்த
ரில்லாதவர்க்கு மனைவாழ்வி னினிமை யென்னம்.

மெய்தானம் வண்மை விரதந்தமுல் வேள்விநாளுஞ்
செய்தாலும் ஞாலத்தவர் நற்கதி சென்றுசேரார்
மைதாழ் தடங்கண் மகவின் முகமன்னு பார்வை
யெய்தா தொழியிற் பெறுமின்ப மிவனுமில்லை.

மென்பாலகரைப் புயவாதவர் மெய்ம்மையாகத்
தென்பாலவர்தம் பசித்தி நனிதீர்க்கமாட்டா

ரென்பானிகழ்ந்த வினையாவிட ரெய்தி நின்றே
னின்பா லருளுண்டெனி னுய்வ னெடுங்க னல்லாய்
நீ முன்னே கூறிய மந்திர பலத்தினாலே அறக்கட
வளையும், வாயுபகவானையும், இந்திரனையும் ஸ்மரித்து
வரவழைத்து, அவர் தம்மை யொத்த புத்திரரைத் தங்
தருளுமாறு அவர்பால் வேண்டக் கடமை யென்று
ஆஞ்ஞாபித்தான். அவ்வாஞ்சைசயைச் சிரமேற்
கொண்ட பாரி அக்கடவுளரை வழிபட்டு மூவர் புத்திர
ரைப் பெற்றார். அவள் அம்மந்திரத்தைத்தன் னுடைய
சக்களத்திக்குபதேசிக்க, அவள் அதனால் அசுவினி
தேவர்களைத் தியானித்து அவர்பால் இருவர்புத்திரரைப்
பெற்றார்.

இங்கே இவ்வாறு நிகழ, அங்கே அரசியல் நடாத்
தும் அந்தகண் காலக்கிரமத்திலே அகங்காரமும்
பேரவாவும் தன் மனதிற் குடிகொள்ளப் பெற்றன.

3. பாண்டு இறத்தல்.

தனக்கும் தன் சந்ததிக்கும் பட்டங் கிடைத்தல்
அசாத்திய மென்று எண்ணியிருந்த அவ்வங்தகண்
மனத்திலே, பட்டமானது சாத்தியந்தான் என்னு
மெண்ணம் உதயமாயிற்று. காட்டிலே தவஞ்செய்கின்ற
தனது சகோதரனுடைய பாரி பெற்றிருக்கும் மந்திரம்
ஒரு காலத்தினும் பயன்படா தென்றும், தன் னுடைய
பாரி கருப்பத்திலே யிருக்கும் சிசுவே பட்டத்திற்கு
அருகமுடையதாகு மென்றும் எண்ணினான். இங்ஙனம்
அவன் மனோரதம்பண்ணி யிருக்கு நாளிலே அங்கே
வனத்தில் வசிக்கின்ற அரசன் உத்தம கிரகங்கள்
சுபஸ்தானங்களைப் பெற்றிருக்கும் நல்லிலக்கினங்
களிலே ஐந்து புத்திரர்களைப் பெற்று னென்பதுகேட்டு,
மனம் புண்ணையினான். சிலகாலங் சென்ற பின்னார்
அவ்வங்தகண் தானும் நூற்றுவர் புத்திரருக்குத் தந்தை

யாயினன். காட்டிலேயுள்ள சகோதரன் புத்திரர் உயிரோடிருக்குங் காறும் தன் புத்திரருக்கு அரசுரிமையுள்தாகாதென்று மனதில் கொட்டித்துத் தன் மந்திரத் தலைவரை அழைத்து அவரோடு உசாவினன். அவர்களும் அவனுடைய புத்திரருக்கு அரசுரிமையுள்தாகாதென்றார்கள். அதுகேட்டுத் தன்னுடைய புத்திரரது நன்மையின் பொருட்டுக் காட்டிலிருக்கும் சகோதரன் புத்திரருக்கு இடையூறுகள்பலவுள்வாகுமென்று எதிர்நோக்கி இருந்தான். தானும் தன்னுடைய புத்திரரும் நல்ல அரணீ உடைய நகரத்தில் இருந்து கொண்டு சர்வசுவாதனமுடையவர்களாய் இருத்தலினாலே தங்களுக்கு யாதோரிடையூறும் நேர்ந்திடாதென்றும், தன்னுடைய தம்பி புத்திரருக்கோ அவர்கள் வனத்திலேசஞ்சரிக்கின் றமையினாலே கொடிய மிருகங்களாலும் சர்ப்பங்களாலும் தீங்கு விளைவது திண்ண மென்றும் நிச்சயித்தான்.

ஒன்றன்பின்னன்றுயச் சிலவருஷங்கள் சென்றன. இருதிறத்துப் புத்திரர்களும் தத்தம் வாசஸ்தானங்களிலே இருந்து வளர்வாராயினர்கள். காட்டிலே தவவேடம் பூண்டிருந்த அரசன் தன் புத்திரருடைய செய்கைகளாலும், சிறப்பினாலும், அன்பினாலும் தன் மனங்களின்துருகப் பெற்றுத் தான் கொண்ட விரதங்களையும் மெல்ல நழுவ விட்டான். தன்வசமின்றியே சிற்றின் பத்தின் மேலுங் கருத்து வைத்தான். அதனால் அவன் பாரியர்மீது அன்பு கொண்டான். அந்நாள் வரையும் பருவகால வேற்றுமைகளை உணராதிருந்த அரசனுக்கு வசந்தகாலம் அவன் மனத்திலேயுள்ள ஆசாக்கினிக்கு நெய்யாகிச் சத்துருவாயிற்று. அவ்வசந்தகாலம் அவனுக்கு முன்னையிலும் மிக்க அற்புத அலங்காரமான பசுந்தழைகளையும், நறுமலர்களையுங் காட்டி யெழுந்தது போலத் தோன்றிற்று. இளந்தென்றலானது அவனுக்குமுன் நெருகாலத்தும் அறியாதமனேகரமாயிற்று.

குமிலிசையும் கிளிமழிலையும் அவன் காதுக்குப்புத்தமிர்த் மாயின. பிரமரங்களினது இனிய ரீங்காரமும், மயில்களினது இனிய வண்ணங்களும் அவன் மனத்திலே எல்லையில்லா மகிழ்ச்சிக் கேதுவாயின. சுருக்கிக் கூறு மிடத்து அவ்வசந்த காலமானது முன்னெருபோதும் அணியாத அழகிய ஆடை ஆபரணங்களை ஆராய்ந்தனிந்து கொண்டு, இனிய பண்ணேசைகளையும் விதம் விதமாகச் சிறந்த பலவர்னக் கோலங்களையு முடைய பகுதிசாலங்களைத் துணைகொண்டு அரசனைமயக்க எழுந்தது போலாயிற்று. அக்காலத்தினது வசிகர சக்தியை எடுத்துச் சொல்லப் புகின் அது பலகாலம் அநுபவித்து வெறுப்புற்றவரையும் மயக்குமியியல்பின தென்றே சொல்லத் தக்கது. நெடுங்காலம் போகபோக்கியங்களை வெறுத்து மூற்றத் துறந்து பின்னர் அவைமீது அவாவுங் கருத்துற்ற அவ்வரசன் மனத்தை அவ்வசந்த காலம் தன்பாற் கவர்ந்துகொண் டொழுகா தென் செய்யும்! அரசன் தமியனுகி இருந்தபோது இளையபாரி எதிர்ப்படக் கண்டு, பெருங் களிப்புடையனுகி, ஆசைப் பித்தேறி, ஆவளைப் பொள்ளளனப்பற்றி அவன் மறுக்கவும் கேளானுகி வலிதிற்றமூவினுன். தமுவவும் அவன் தலை ஆயிரம் பிளவாகப் பெற்றுயிர் துறந்தான்.

பாரியாரிருவரும் ஆற்றெணுத் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி வயிற்றைத்துப் புலம்பி விதவையராயினார். அவ்வனத்தினது கண்கொள்ளா வலங்காரங்க ளெல்லாம் அவர்களுடைய கண்களுக்குத் துன்பகாரணமாயின. அவ்வனச் சூழலிலே வசித்த விருஷ்டிகள் அதனையுணர்ந்து விரைந்து சென்று அவ்வரசனுக்குச் சாக்கடன்களை யெல்லாம் முறையுற முற்றுவித்தார்கள். அப்பொழுது தானே அரசனுடைய மரணத்துக்குக் காரணமென்றும் அதனால் தான், அவனேடனுகமனஞ் செய்தலே தக்கதென்றும்ஏன்னிஇளையபாரி அவனேடு

அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்து சுவர்க்கம் புகுந்தாள். முத்தபாரி புத்திரரைப்பாதுகாத்து வந்தாள். சிலகாலங்கூடு சென்ற பின்னர் இருஷிகள் அப்புத்திரர்களையும் தாயையும் அழைத்துப் போய் அரசியல் நடாத்தும் பெரிய தந்தையிடம் ஒப்புவித்தார்கள்.

இதுகாறும் கூறியவாறு வேட்டைமேற் சென்று சாபம் பெற்று உயிர்துறந்த அரசன், கலியுகாரம்பத் துக்கு நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னே சந்திர வம்சத் திலே பிறந்து செங்கோல் செலுத்திய பாண்டுமகாராசன். உபராசன் என்று முன்னே கூறப்பட்டவன் திருத்ராஷ்டிரன். இவன் பாண்டுவுக்கு முத்தோனுயி னும் அந்தகனுதவின் அரசுரிமைக்கருகனல்ல வென்று நீக்கப்பட்டவன்.

4. பாண்டுபுத்திரர் கலைகளில் வல்லுநராதல்.

காட்டிலிருந்து வந்த பாண்டுபுத்திரரைவரும் திருத்ராஷ்டிரன்புத்திரரோடு வைத்து வளர்க்கப்பட்டார்கள். அங்காளிலே இராஜகுமாரர்களை அவர்க் கிஷ்டமான போகங்களை அநுபவிக்குமாறு விடுத்து அவர்க்குச் சோம்பியிருத்தலையே தொழிலாகக் கொடுப்பதில்லை. சௌர வளர்ச்சியோடு அறிவை வளர்த்தலும், படைக்கலப் பயிற்சியோடு நல்லொழுக்கம் பயிலுதலும் என்னுமிலையே இராசகுமாரருக்கு இளமைப் பருவத்திலே உரியகடன்களாம். ஆகவே இவ்விராசகுமாரரெல்லோரையும், வேதசாஸ்திரங்களில் வல்ல பண்டிதர்களிடத்திலே ஒப்புவித்து, அவர்க்குப் :படைக்கலம் பயிற்றத்துரோனுசாரியரையும், கிருபாசாரியரையும் நியோகித்தார்கள். இக்கிருப துரோணர்கள் தங்காலத்திலே வில்லித்தையில் தமக்கொப்பாரும் மிக்காரு மில்லாதவர்கள். இவ்வாறு பாண்டு புத்திரர்களைச் சமமாக நடத்திவந்தும்

திருத்தர்ஷ்டிரனுடைய புத்திரர்கள் அப்பாண்டவர்கள் மீது பொருமையும் வெறுப்பும் உடையவர்களாகவே ஒழுகத் தலைப்பட்டார்கள். விளையாட்டாக அப்பாண்டு புத்திரர்களுக்கு நினைத்தற்கரிய வன்செயல்களையுங் காலந்தோறும் செய்து வருவாராயினார்கள்.

இவ்வாறு வருஷங்கள் பல கழிந்தன. ஒருநாள் விடியற் காலத்திலே பாண்டவர்களுடைய நகரத்திலே மகேந்திரஜூலகாரனுடைய வித்தைகளைக் காணும் பொருட்டு அவாக்கொண்டு விரைகின்றவர்களைப்போல ஐநங்கள் எல்லாரும் திரள் திரளாகப் புறப்படத் தொடங்கினார்கள். சூரியனும் தனது பொற்கிரணங்களையெல்லாம் பரப்பி அன்று கிழப் போகின்ற சம்பவத் தைக்காண ஆசையுற்றுன்போன்று உதயஞ்செய்தான் சூரியன் உதித்து ஒருநாழிகை செல்லா முன்னே நகர மாந்தர்கள் விருஷ்டிகளைக்காக வீதிகளிலே செல்லத் தொடங்கினார்கள். வில்வித்தையிலே பெயர் படைத்த ராஜுகுமாரர்களது சாமரத்தியத்தைக் காண்டற்குவருத் தமைக்கப்பட்ட விளையாட்டுக் களத்தை ஏவலாளர் விடியுன் வியப்புற அலங்கரித்தார்கள். அக்களத் துக்கு நான்மருங்கிலும் தோரண கம்பங்கள் நாட்டி மாலைகளால் வேலியிட்டார்கள். அக்களத்தி விடையிடையே அலர்ந்து குளிர்ந்து செழித்துத் தழைத்த அலங்கார விருஷ்டங்களை நாட்டி வைத்தார்கள். கீழே பலவர்னப் புஷ்பங்களாற் கம்பளம் விரித்தார்கள்; மேலே கொடிகளை அளவின்றி உயர்த்தினார்கள்; அக் கொடிகளை அன்று வந்து நெருங்கப் போகும் ஐநூத்திரளுக்குப் புழுக்கம் வராமல் மந்தமாருதத்தை வீசும் விசிறிகளாய் அமைத்துக்கூடிந்தன. அக்களத்திலே இரத்தின கசிதமான சிங்காசனங்கள் பந்தி பந்தியாக இடப்பட்டன.

நகர மாந்தார்கள் திரள் திரளாக அக்களத்தை
நோக்கிச் செல்வாரும், அங்கே செல்லும் பொருட்டு
விரைந்து தம் காலைக்கடனை முடிப்பாரும், முடிந்தவுடன்
நாழிகையாயிற் ரென்று போசனம் பண்ணாது புறப்படு
வாரும், போசனம் பண்ணப் புகுந்தும் மனஞ்செல்லாது
எழுந்தோடுவாருமாய்ப் பலதிறப்பட்டு இடங்கடோறு
மிருந்து புறப்பட்டார்கள். அப்பொழுது அரசகுமாரர்கள்
புறப்படும் பலவகைப் பேரிகைகளும் இசைக்கருவிகளும்
அண்டகடாகங்களதிரும்படியாகக் கோவித்தன. குதிரை
கள்மேல் ஏறிச் செல்வாரும், யானையூர்ந்து செல்வாரும்,
சிவிகையிலார்ந்து செல்வாரும், அரண்மனையிலிருந்து
இராசகுமாரரை முன்னும்பின்னும்சூழ்ந்து கொடிகுடை
முதலியசின்னங்களோடு புறப்பட்டுச் சென்று விளை
யாட்டுக் களத்தை அடைந்தார்கள். திருத்தராஷ்டிர னும்
அவன் மந்திரத் தலைவரும் போயாசனங் கொண்டார்
கள். ராஜஸ்திரிகள் தமக்குரிய விடங்களிலே போயா
சனத் தமர்ந்தார்கள். அவாவோடு வந்து நெருங்கிக்
கூடிய ஐனங்களினது ஆரவாரமு மிரைச்சலும் அடங்
கின. கோமக்களும் தங்கள்தனுர்வேதாசிரியன் கற்பித்த
சமிஞ்ஜெப்படி வரிசையாக நடந்தார்கள். அந்த யுத்த
வித்தியார்த்திகளுடைய பார்வையெல்லாம் குன்றுத
வீரமும் தம்மை எதிர்நோக்கி நிற்கும் மகாசனங்களுக்கு
வந்தனேபசாரமுங் காட்டின. அவர்களுள்ளே முதன்
மையாகும்படி பிரகாசித்த வீரர் துரியோதன னும்,
வீமனும், அர்ச்சன னுமே. அவருள்ளே துரியோதனன்
மல்யுத்தத்திலே நிபுண னும் பருத்த சரீரம் உடையனு
மாதவின் தனக்கு வீமனே இல்லையாவானெனப் பெரு
மிதங்கொண்டு நின்றுன். அப்பொழுது இம் மல்யுத்தத்
திலே ஒருவாறு வல்ல வேறு மைந்தர் சிலர் தமது
சாமரத்தியத்தை அக்களத்திலே : வந்து காட்டினார்கள்.
அதன் பின்னர் தனது சாமரத்தியத்தைக் காட்ட

நினைத்து பேரவாமீதாரப்பெற்று நின்ற துரியோதனன் அறை கூவிக் களாடுவிலே மதயானை போலச் சென்று நின்றான். அதுகேட்ட மாத்திரத்தில் வீமனும் சிங்கம் போற் பாய்ந்து அரங்கிற் பிரவேசித்தான். இருவரும் சிறிது நேரம் தாம் மல்யுத்தத்திற் படைத்த வீரத்திறங் களையெல்லாம் காட்டினார்கள். அங்கு வந்திருந்த சபையாரெல்லோரும் கண்ணிமைக்கா ததிசயித்துப் பார்த்திருந்தார்கள். அம்மைந்தர்கள் ஒருவரை யொருவுப் பற்றி ஏற்றி மீளும்போது அடி பெயர்க்கின்ற ஒவியானது பூமியையும் அசைப்பது போலாயிற்று. இவ்வகை யுத்தம் நடக்கும் பொழுது, உண்மையான ரோஷமும் அகங்காரமும் அவ்விருவர் மட்டு முண்டாயின. அது கண்ட துரோனர் அஞ்சி விரைந்தோடி இனி அமைக வென்று தடுத்துப் பிரித்து விட்டார்.

5. அர்ச்சனன் வில்லாண்மை.

அதன் பின்னர் வில்வித்தையிலே வல்லவனுகிய அர்ச்சனன் தனது விற்றிறமையைக் காட்டும்பொருட்டு அங்கு வந்து திரண்டிருந்த ஜனங்களது கண்களைல்லாம் தன்மேல் வீழுச் சிங்கேறு போலச் சென்று அரங்கத்தை அடைந்தான். அவனைப் பார்த்தோரெல்லாம் இவ் வில்வித்தையில் இவனே விஜயனுவா னென்று கூறி அதிசயிக்கும்படியாக இறுமாந்து நின்றான். அவன் அரங்கத்திலேறிய மாத்திரத்தில் ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோஷமும் விண் முகட்டையும் திருத் ராஷ்டிரனுடைய மனத்தையும் நடுக்கின. திருத்ராஷ்டிரன் இக்கரகோஷம் யாதுபற்றி எழுந்த தென்று வினவு, மந்திரிமார் அதன் காரணத்தை எடுத்துரைத்தார்கள். அதுகேட்டுத் திருத்ராஷ்டிரன் தன் புத்திரரல்லாத வேறு மைந்தரும் வில்லாண்மையில் வல்லவரா

வரோ எனத் தன் ஊனக்கண்போல மனக் கண்ணும் குருடாயினன்; புறத்தே மாத்திரம் அர்ச்சனன் பெற்ற கீர்த்திக்குத் தானும் மகிழ்வான் போன்று அவனுங் தன் மைந்தனே யாவனென்று புகழ்ந்தான்.

அர்ச்சனன் தனது வில்லை யெடுத்து நாண்பூட்டிக் குணத்தொனி செய்யஜனசமுகம்னிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போலாகி அகமும் முகமும் கண்ணும் மலர்ந்திருந்தது. அவன் வில்லினின்றும் நவநவமாகப் பாணங்கள் பறந்தன. ஒன்று விசையைக் காட்டிற்று. ஒன்று அவன் கரவேகத்தைக் காட்டிற்று. இவ்வாறோவும் வொன்றும் ஒவ்வொரதிசய வேதுவாக ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோஷமும் ஜனசமுகத்திலிருந் தெழுந்திடையரு தொலித்தன. சில சரங்கள் மழைத் தாரைகளைக் காண்றன. சில மலைகளைப் பிளந்து சென்றன. இவைகளை யெல்லாங் கண்டு ஜனசமுகம் பிரமித்து நிற்கும் பொழுது, அக்களத்தின் மீதே ஓர் இருண் மேகம் வந்து மூடிற்று. அது வரவரத் தடித்து இருண்டு ஒருவரை யொருவர் காணுமலும் மற் றென்றுங் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலும்திகைக்கும்படி கம்பீரமான வந்தகாரமாயிற்று. அங்நமாதலு முன் விகழ்ந்த ஆர்ப்பரிப்பும் கரகோஷங்களும் சிறிதுமின்றி யொழுந்தன. அற்பசவாசந்தானு மங்கில்லாதகன்றன. சடி தியிலே கதிர்க்கற்றைகளைக் காண்று கொண்டு ஒரு வேற்படையானது அவர்களுடைய கண்களின்முன்னே பாய்ந்தது. பாய்தலும் அவ்விருட்டிழைம் பெல்லா, நொடி யிற் சிதைந் தொழுந்தது. அச்சனசமுகத்திலே இருந்த வில்வீரெல்லோரும் இம் மாயங்களெல்லாம் அர்ச்சனன் அக்கினி தேவனையும்; மேகவாகனையும், கீர்சனையும், தினகரனையும், நிசாகரனையும் வழிபட்டு அவர்பாற் பெற்ற வரப்பீரசாதங்களினால் உண்டாகிய அரியசக்தியைக் கொண்டு இயற்றின்வே யாகுமென்றுணர்ந்தார்கள். இவ்வகை வில்வித்தயில் தாழும் வல்லுங்கே

யாயினும் இத்துணையாற்ற லெவர்க்கு மரிதோயாமென்று அதிசயிப்பாராயினர். சாதாரண சனங்களுக்கோ அர்ச்சனன் வில்லாண்மை அற்புதமாகவே யிருந்தது. இவ்வகை யாற்றல்களைப் பாரம்பரிய கதை வாயிலாகக் கேள்வியுற்றதன்றி அச்சனங்கள் தங்கள் கண்களாற் காணப்பெற்றதில்லை. அநேக சந்ததி காலமாக அந்நாட்டிலே செழிப்பும் சமாதானமுமே விளங்கி வந்தன. ஆதவின் இவ்வகை வில்லாண்மைக்குச் சமய நேர்ந்திலது. அதுநிற்க.

இருள் கரந்த மாத்திரத்திலே திசைகளைங்குஞ் செவிடுபடும்படியாக வாழ்த்தொலியும் ஆர்ப்பரிப்பும் மேலெழுந்தன. அர்ச்சன னுடைய அரிய செயல்களைக் கண்டு பெருமகிழ் கொண்டு நின்றசனசமூகம் அதிசயத் தினாற் றம்வசமழிந்து தங்களிருதயத்திலே அர்ச்சனன் மீதுளதாகிய அன்பும் அவனைக் கட்டித்தழுவுமார்வமும் நிறைந்திருந்தமையால் மற்றெறவ்வகை யெண்ணமும் இடங்கொளப் பெறுது நின்றார்கள். இவ்விதமான மதிப்பு அர்ச்சன னுக்கு மேன்மேலு முண்டாகும்படி செய்தல் தக்கதன்றென்று நினைந்து துரோணுசாரியர் சமிஞ்ஞஞ்செய்து அர்ச்சனனைவினையாட்டினின்றெழுழிக வென்று தடுத்தார்.

6. கார்ணன் வில்லாண்மை.

அவ்வளவில் ஆரவாரங்களைல்லாம் ஒடுங்கின. ஐனங்களும் தம்மெய்ந்திலை பெற்றார்கள். அப்பொழுது யாவர் செவிகளுஞ் செவிடுபடும்படியாக விருதுரைகள் முழக்கொலி போல ஒரு திசையினின் றெழுந்தன. அவ்விரு துரைகள் எல்லார் செவியினும் புலப்பட்டன வாயினும் யரர் வாயினின்றும் எழுந்தன வென்பது ஒருவரு முனர்ந்திலர். அரங்க மத்தியிலே யெளவன

குமாரனேருவன் இறுமாந்தங்கிலையும், அலங்காரக்கச்சைச் சூடும் உடையனும், யுத்தசன்னத்தனும் நின்றான். தான் அடைந்திருக்கும் சாமர்த்தியத்தையும் தன் நுடைய ஆண்மையையும் எடுத்துக்கூறிச்சபாஜனங்களை நோக்கி, “அர்ச்சனாநுடைய அற்ப சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு இத்துணையாக நீங்கள் மெச்சிக் கொண்ட தென்னை” யென்று அவ்வரங்க மெங்கும் உருவத்தக்க குரலாற் கேட்டான். அப்பொழுது அச்சபையிலிருந்த பலர் இவ் விளங்குமரன் யாவனென் ரெருவரையொருவர் உசாவி இவனே நதிக்கரையிலே பேழையிலே ஓர் சிசுவாய் வந் தடைந்து அதிரதனால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்ட கர்ண னென்று சிலராற் கேட்டு அதிசயித்தார்கள். இக்கர்ணன் அதிபாலியத்திற்குனே பராக்கிரமம் விளங்கியவனையிருந் தமையினுலே இராசகுமாரர்களுக்கு நட்பினங்கி யவ ரோடிருந்து வளர்ந்து, அவருள்ளே தானுமொருவனுகி அஸ்திர வித்தையும் பயின்றவன். துரியோதனங்கே சேர்ந்த நாண்முதற்கொண்டுமிக்க அகங்காரமும் பிறரை யெல்லாம் அவமதித்தலும் தன் மனத்திலே ஒங்கப் பெற்றவன். இக்குணத்தின்காரியமாகவே அர்ச்சனன் பெற்ற பெருமதிப்பின்மேல் அழுக்காறுடையனுகி அரங் கத்திலேறித் தன் பெருமையை எடுத்துக் கூறப் புகுந் தான். கர்ணனிங்ஙனாந் தன்னைப் புகழ்ந்துரைத்த பொழுது, அர்ச்சனன் தன் குருமுகத்தை நோக்கித் தனக்கு விடை தருக வென்று வேண்டுங் குறிப்புக் காட்டி நின்றான். விடைபெறுதலும் தன்னைப் புகழ்ந்து நின்ற கர்ணன் முன்னே சிங்கம்போற் சென்று எதி ருன்றினான். இருவரும் தந்தெய்வம் வாழ்த்தினார். அவர் பால் விரும்பிய வரங்களும் பெற்றார் போற்றேன்றினார். பார்த்து நின்ற சபாஜனங்க ஸல்லோரும் யாது நிகழுமோ வென்றஞ்சி யாதுங்கூற வியலாது நாத்தழு தழுத்து நின்றனார். இளங்காளைய ரிருவரும் நின்ற கிலை

வரவர முறகியது. இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் அதிக ராதல் வேண்டு மென்னு மவா மேலீட்டினால் கொடிய சொற்போரும் விற்போரும் செய்தார்கள். நோக்கி யிருந்த சபாஜனங்கள் இருதிறத்தராயினார்கள். துரியோ தனானும் அவன் தம்பியரும் பெருமிதமுடைய போர் மீளியாகிய கர்ணன் பக்ஷத்தாராயினார்கள்.

7. கர்ணன் அங்கதேசாதிபதி யாதல்.

இச்சமயத்தில். கிருபாசாரிய ரெழுந்து கர்ணன் வாயடங்குமாறு சில பேசத்தலைப்பட்டார்; இவ்வளவில் விற்போரை நிறுத்தி இன்ன குலத்தா என்றும் இன்னன் மகனென்றும் தன் பிறப்பறியாத கர்ணன் ராஜவமிசத்துள்ள ஒருவனுக்கு எதிர் நிற்கப் புகுந்த தெங்ஙன மென்பதை முன்னர் நாட்டுதல் வேண்டு மெனக் கிருபாசாரியருறுத்தி யுரைத்தனர். கர்ணன் தன் குலப் பெருமைகளை யெடுத்துக் கூறுதற்கு ஒரு வழியு மில்லாதவன், தன் தந்தைதாயரை அறியாதவன். யாம் மூன்னே கூறியவாறு ஒரு சாரதியினாற் சிசுவா யிருக்கும் பொழுது கண்டெடுக்கப்பட்டவ என்பது மாத்திர மறிந்தவன். சூரிய சூமாரனென்று சொல்லப் பட்டாலும் அவ்வரைக்கு மாதார மறியாதவன்.

இவற்றை யெல்லாம் கிருபாசாரியரெடுத்துக் கூறிய வளவில், கர்ணன் தலை குனிந்தான். இவ்வமயத்திலே துரியோதனென்னுந்து கர்ணனைத் தன் உயிர்த்துணைவுக்கிக் கொள்ளல் வேண்டு மென்னும் அவாவுற்று அச்சபையை நோக்கி,

“கற்றவர்க்கு நலனிறைந்த கண்ணியர்க்கு வண்மைகை யுற்றவர்க்கும் வீரரென் துயர்க்கவர்க்கும் வாழ்வுடைக் கொற்றவர்க்கு முன்மையுள் கோதின்ஞான சரிதார நற்றவர்க்கு மொன்றுசாதி நன்மை தீமை யில்லையால்”

“ஒரு சிங்கத்தை நோக்கி, இச்சிங்கம் மான் வயிற் ரிலே பிறந்ததென்று ஒருவன் கூறுவானுயின் அவன் அவ்வளவில் அவ்விஷயத்தை நாட்டினாலும் மாட்டான். அதுபோலக்கார்ணனுடையபெருமைகளை நோக்குமிடத்து ராஜவமிசத்திற் பிறந்தவனேயாவனன் றிஇழிகுலத்துப் புத்திரகை மாட்டான். இவ்வளவில் உங்களுக்குத் திருப்தி இல்லையாயின் அவனை அங்கதேசத்திற் கரச ஞக்கிடங்களோடு ஒப்படையர்த்தி வைப்பே” என்றான். இங்ஙனாந் துரியோதனன் சொல்லி முடித்து விட்டுத் தந்தையையும் அவன் மந்திரிமாரையும் நோக்கித் தான் அச்சபை முன்னே கூறிய பிரதிக்கிளையை முடித்தருள வேண்டு மென்றிரந்தான். அவ்வாறே கர்னன் அங்க தேசாதிபதி யாக்கப்பட்டு ராஜவரிசை பெற்றான். கர்னன் தான் தலைகுனிந்து நின்ற சமயத்திலே தனக்காகப் பரிந்து பேசித் தன்னை அரசனுக்கி எவருஞ் செய்தற்கரிய தோருபகாரத்தை ஆற்றின பெருந்தன்மையை நினைந்து நினைந்து ஆந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

அதனால் அக்கணம் முதல் துரியோதனனுக்கு உற்ற பிராண சினேகனுயினான். இவ்வளவில் மாலைக் காலம் வந்தடுத்தது. அங்குவந்துநின்ற சபாஜனங்களும் அகமகிழ்ச்சியோடு திரும்பாது, இன்று நிகழ்ந்த விவாதத்தினால் யாதுவந்து சம்பவிக்குமோ வென்றாகுவித்துத் தத்தம் வாசஸ்தானங்களை நோக்கி மீண்டார்கள். சுபகாலத்துக்கு ஆரம்பகால மாதுமென்று எண்ணீ யிருக்க உத்தமகுண சம்பன்றாகிய பாண்டு மக்கள்மீது துரியோதனன் பகை சாதித்தற்கு முகூர்த்தஞ் செய்த நாளாயிற் ரென்று அந்கா மாக்களெல்லோரும் நினைந்து வருந்தினார்கள்.

8. குரு தகவிலை கோட்டத்தல்.

இதன் பின்னர் இரண்டுநாட்கழிந்தன. பாஞ்சால ராஜதானியிலுள்ள ஜனங்கள் போர்ப்பறை காதிற் கேட்டுத் துனுக்குற்றார்கள். துருபதராஜன் செனிப்படு முன்னே நகரத்திலே காட்டுத்தீ போல எங்கும்பரந்தது. ஒற்றரும் விரைந்துசென்று அவ்வரசனை அணுகி முன்ன ரொரு காலத்தினு மறியாத பயங்கரமான சேனையொன்று நமது ராஜதானியை நாடி வருகின்றது. அச்சேனையின் நோக்க மின்னதெனப் புலப்படவில்லை யெனக் கூறினார்கள். அக்கணத்திலே அரசன் தன் சேவீரரை அழைத்து யுத்த சன்னத்தராகுங்க வெளன்று ஆஞ்ஞாபித்தான். நகரத்துச் சனங்களுடைய பயங்கரத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டு அஞ்சாத ஆண்மை படைத்தவாகிய அரசன் அச்சேனைக்கு முன்னே தானே நாயகமாகி நடந்தான். பராக்கிரமத்திலும் போர்த் திறமையிலும் துருபதன் துரோணனுக்கும் இணையானவன். அங்ஙனஞ் செல்லுமளவில் போர்க்கறை கூவி வருகின்ற தானை குரு வமிசத்துக் கோமக்களது தானையே யாமென ஒற்றரா துணர்ந்தான். அஸ்தினுபுரத்திலே நடந்த யுத்த பரீக்கையின் வரலாறும் அவன் காதுக்கெட்டின. எட்டுதலும் இச்சிறுவர்க்காகவாயான் இத்துணைப் பெரும் படையோடும் இத்துணைப் பெரும் பிரயத்தனத்தோடும் புறப்பட்டேன் என்று தன்னிதழைக் கடித்துத் தன்னைத் தானே நின்தித்துக்கொண்டான். துரியோதனனும் அவன்சகோதர ரும் வில்ஆண்மையிற் போர்ப்படைத்தல் வேண்டுமென்னும் பேரவாவினால் உந்தப்பட்டுநின்றார்கள். அவ்வெண்ணம் அவர்க்குப்பிரதிக்கலமாயிற்று. தங்களுடைய திறமையைத் தாங்களே பாராட்டிக் கொண்டு பாண்டு புத்திரர்கள் தமிழனும் மேம்படலாகாதென எண்ணி முற்பட்டுச் சென்று போர்க்களத்திற் புகுந்தார்கள். தங்க

ஞடைய தூர்ப்பலம் இத்துணைய தென்று அப்போர்க் களம் புகுந்து சிறிது நேரம் செல்லா முன்னே உணர்ந் தவராகி அங்கே நின்று நிர்வகிக்கலாற்றுது புறங் கொடுத்தோடினார்கள். அப்பொழுது தங்களுடைய சமயத்தை எதிர் நோக்கி நின்ற பாண்டு புத்திரர் அர்ச்சனைனைத் தலைமையாகக் கொண்டு போர்க்களத்திலே புகுந்தார்கள். புகுதலும் சிறிது நேரத்தில் கடும்போர் மூலத் துருபதன் அர்ச்சனானுடைய வில்லை இருதுண்ட மாக்கினேன். அச்செயல் அர்ச்சனானுக்குக் கோபத்தையும் அகங்காரத்தையும் புஜபலத்தையும் எல்லைகடங் தோங்கும்படி எழுப்பி விட்டது. எழுப்புதலும் அர்ச்சனன் துருபதனுடைய தேரின் மேலே மின்னெனப் பாய்ந்து அவனைச் சிறைப்படுத்திக்கொண்டு சகோதரர் பின் தொடர்ந்து செல்ல யுத்தகளத்தை விட்டுக் கடிதில்கன்றான்.

இப்படை யெழுச்சி தங்கள் சாமரத்தியத்தைக் காட்டும் பொருட்டு வரம்பிகந்த ஒழுக்கத்துணையுடைய இளங்குமரரால் செய்யப்பட்ட தெனக் கொள்ளத்தக்க தன்று. அதன் காரணம் பின்னர் வெளிப்படுவதாயிற்று. யுத்த பரீக்ஷை முடிந்த அத்தினத்திலே துரோணருடைய மாணுக்கர்கள் அவர்பாற் சென்று தாங்கள் அவர்க்குச் செய்யத்தக்க குற்றேவலைக்கற்பிக்குமாறு அவரை வேண்டினார்கள். அப்பொழுது துரோணர் தமது மனத்தில் நெடுநாள் குடிகொண்டிருந்த பகையைச் சாதித்தற்குச் சமயம் வாய்த்ததென்றெண்ணினார். துருபதராசனும் துரோணுச்சாரியரும் ஒருசாலை மாணுக்கர்களாகவிருந்த காலத்தில் துருபதன் தான் பட்டாபிஷேகம் பெற்ற பின்னர்த் துரோணருக்குக் கனகாபிஷேகம் பண்ணுவதாக வாக்களித்திருந்தான். துருபதன் பட்டாபிஷேகம் பெற்ற பின்னர்த் துரோணர் அவ்வாக்கை நினைந்து அவன்பாற்

சென்றனர். துருபதன் அவருக்கேற்ற வுபசாரஞ் செய்யாமலும் தன் வாக்கை நிறைவேற்றுமலும் அவரை அனுப்பி விட்டான். அங்காள் முதற்கொண்டு துரோணர் பழி சாதிக்கும் பொருட்டுச் சமயம் பார்த்திருந்தார். அர்ச்சனனே அதனை முடிக்கும் ஆற்றலுடையானென்பது அவர் மனத்தில் நன்கு பதிந்தது. ஆயினும் அர்ச்சனனை மாத்திரம் பிரித்தெடுத்து அவனுக்கொரு ஏவலைக் கற்பிக்கு மிடத்து மற்றை மாணுக்கரல்லோரும் பொருமை தூண்டுவரெனச் சிந்தித்து அவரெல்லோரையும் நோக்கித் துருபதராசஜீச் சிறைப்படுத்தி என்பாற் கொணர்ந்து தருவீரேல் அதுவே எனக்குச் சர்வ திருப்தியாகுமென்று கூறினார். அக்குரு பணியை முடிக்குங் கருத்தினாகவே அர்ச்சனன் துருபதனைச் சிறை செய்தானெனக் கொள்ளத் தக்கது. இங்குனங் கொண்டு போய்த் துருபதனைத் துரோணர் முன்னே விடுத்தலும் துரோணர் அத்துருபதனைப் பார்த்து,

முறுவல் கொண்டுகண்ட சாபமுனிநாண வெம்மைத்
யிறுவதொன்று முனர்கலா துரைத்தபுன் சொலறிதியே
மறுவிலங்தன்னென் யானு மன்ன நீயும் வாசவன்
சிறுவன் வென் றுனைப்பினித்தசிறுமையென்னபெருமையோ.

எனக்கு நீ வாக்குத் தத்தஞ் செய்த பொருளைத் தராது கவர்ந்து கொண்டமையினால் உனக்கு இத்தண்டம் யான் செய்யும்படி நேர்ந்தது. உன் போலும் செருக்குடையவனையும், நன்றி மறந்தவனையும் யான் யாண்டுங் கண்டதில்லையென் றிவ்வாறு கூறி அவன் நாட்டிற் பாதியைக் கவர்ந்து கொண்டு மற்றைப் பாதியை அவனுக்கு விடுத்து அவனைச் சிறை நீக்கினார். இங்குனம் மானபங்க மடைந்த துருபதன் அவரிடம் விடைபெற்று அர்ச்சனனுடைய சாமர்த்தியத்தைப்

பாராட்டி வியந்து கொண்டு தன்னுட்டை அடைந்தான். அர்ச்சுன நும் குருவுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தகுதியையெய்த இவ்வாற்றுற் கொடுத்துத் தன்கடப்பாட்டி வின் ரூம் நீங்கினான்.

9. உதிஷ்டிரன் உபராஜநாதல்.

நற்குணமே தமக் காபரணமாகப் பூண்ட பாண்ட வர்கள் பரோபகார குணங்களும் செயலும் உடையராய் யாவராலும் விரும்பப் படுகின்றவராய் ஒழுகத் தலைப் பட்டார்கள். அந்நாள் முதலாக மகாஜனங்கள் பாண்ட வர்களுடைய குணத்திசயங்களை யெடுத்துப்பேசுவதையும் அவர்பால் அன்புடையரா யொழுகுவதையும், அவருடைய வீரத்திற்களை எடுத்துப் பாராட்டுவதையுமே பெரும் பொழுது போக்காகக் கொண்டார்கள். பாண்ட வர்களுடைய பேரைக் கேட்பவர்க் கௌல்லோரும் அவர்கள்மீது அன்பு பாராட்டுபவர்களாய் விளங்கினார்கள். இவ்வாறுகப் பாண்டவர்கள் பெருங்கீர்த்திப்பிரஸ் தாபகர்களாயும் சனங்களுக்கு இனியராயும் பிரகாசித்தார்கள். உலகத்தோர் வீமனையும் அர்ச்சுனனையும் புசபல பராக்கிரமங்களுக்கு இலக்கியமாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். உதிஷ்டிரனைத் தர்மப் பிரபுவென்றும் ராச்சிய தந்திர நிபுணனென்றும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். இவ்வுலகப் பிரசித்தியான நன்கு மதிப்புப் பாண்டவர்களுக்குண்டாய தென்பது திருத்தராஷ்டிரன் காதிலும் எட்டியது. பாண்டவர்களுக்கே ராச்சிய மூரிய தென்பதைக் காட்டும் பிரதமப் பிரயத்தனமாகத் திருத்தராஷ்டிரன் உதிஷ்டிரனை உபராஜநாக்கினான். உதிஷ்டிரன் தன் தம்பியரைத் துணைகொண்டு ராச்சியாதிகாரத்தைச் சிறிதும் முறை தவறாக செங்கோன் மையோடும் பராக்கிரமத்தோடும், தன் லக்ஷணத்திற்

சிறிதும் குறைவில்லாத படைத் துணையோடும் நடாத்தி வந்தான். இவ்வாறுதிஷ்டிரனை உபராஜனக்கியதால் உலகமெல்லாம் திருத்தராஷ்டிரனைக் குறை கூறுது மகிழ்ச் சிறுந்தது.

இங்னம் சிலாள் கழிந்தன. ஒருஊளிரவு நகர மாந்தரெல்லோரும் ஆழந்த நித்திரை போயினர். அந் நகரத்திலே நித்திரை யின்மைக் கேதுவாக யாதொரு வகைத் துண்பழுமில்லை. செங்கோல் முறையுறச்செல்லு கின்றது. யாகாதி நற்கருமங்கள் எல்லாம் முறையுற நடக்கின்றன. மாதந்தோறும் மும்மாரி பொழிகின்றது. தரித்திர மென்பதும் நோயென்பதும் அந்நாட்டிலில்லை. கள்வராலும், வேற்றரசராலும், பகைவராலும், பூதபைசாசங்களினாலும் வரற்பாலனவாகிய இடையூறு கள் அங்கொன்றுயினுமில்லை. இவ்வகையாக வாழு கின்ற மாந்தர்களுக்கு ஆழந்தசுகநித்திரைவராமைக்குக் காரணமாகயாதொன்றுமில்லை. ஆதவின், மிகவருந்திக் கல்வி கற்கின்ற வித்தியார்த்திகளே யாயினு மாகுக, சூழ்சியே கண்ணையிருக்கின்ற மந்திரிகளே யாயினு மாகுக, பொருளீட்டு முபாயமே கருத்தாயிருக்கின்ற வைசியரே யாயினு மாகுக, தத்துவ நூலாராய்ச்சி செய்கின்ற பண்டிதரே யாயினு மாகுக, பயிர்ச் செய்கையே கண்ணையிருக்கின்ற வேளாளரே யாயினுமாகுக உதிஷ்டிரனுடைய தர்ம ராச்சியத்திலே வாழ்கின்ற எத்திற மாந்தரும் சுகித்து நித்திரை போயினர்.

10. துரியோதனன் வஞ்ச யோசனை

இருவர் மாத்திரமே கண்ணுறக்க மின்றிச் சிந்தா குலமுடையராயினர். அவ்விருவரும் யாவரென்னில் அன்பிற் சிறந்த ஒரு தங்க்கடியும் அன்பிற் சிறந்த ஒரு புத்திரனுமேயாவர். அவர்தாம் யாவர்! திருத்தராஷ்டிர

னும் அவன் மகன் துரியோதனானுமே. உதிஷ்டிரன் உபராஜனதலும், துரியோதனான் இனி நமக் கெக்கர வத்திலும் அரசரிமை கிடைப்பதில்லை யென்று மனத் தில் சிச்சயித்தான். இன் னும் சில நாளிலே உதிஷ்டிரனே இத்தேசத்துச் சனங்களுக்கு விருப்புடைய அரச னய் விடுவான். அங்நம் அவன் அரசாலுகுங்காலத்தில் அரசரிமை முழுதும் அவன் குடும்பத்திற்கே ஆய்விடும் என சிச்சயித்து அச்சமும் பொறுமையும் தன் மனத் திற் குடி சொள்ளப்பெற்றன. அவ்விஷயம் அவனுக்கு வேம்பாயிற்று. அதனால் அவன் எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணுயினன். இரவும் பகலும் அதுவே அவ னுக்குக் கவலையாயிற்று. தான் மகாசனங்கள் கண் னுக்குத் துரும்பாயினேனே என்றெண்ணினை. அம் மனக்கவலை அவனை மாத்திரம் வருத்திற்றனர். அவன் மீது வீழ்ந்த அவ்விட அவன் தம்பி துற்சாதனன்மீதும் வீழ்வதாயிற்று. துரியோதனான் தன் பதமிழந்தது போலவே இவனும் தன் பதமிழந்தவனுயினன். இரு வரும் ஓரிடமாக விருந்து தமது நிலையைக் குறித்துச் சிந்தித்துத் துக்கித்துத் தங்கள்சிற்றப்பன் புத்திரராகிய கோமக்கள் மீது பகை தூண்டுவாராயினர். ஆயினும் தமக்கதன் பொருட்டுத் துணைச்செய்வாரிலதாய்த் துணை நாடினார்கள். முன்னார்க் கூறியவாறு துரியோதனானுக்குப் பிராண சிநேகம் பூண்டிருந்த காரணன் ஒருவனே இருவர் சூழ்சிக்கு மூன்று கோலாயினன். காரணன் அவர்களுக்கு யுத்தகளத்துக்குத் தக்க துணைவனான் ரித் துராலோசனைக்குத் தக்கவனல்ல நெனக் கண்டு, அத்துராலோசனைக்காகத் தக்க துணைவனை வனைத் தேடுதல் அவர்க்கத்தியாவசியக மாயிற்று. தந்தை வழியிலுள்ளோர் தமது கருத்துக் குடன்படா ரென எண்ணித் தாய்வழியிலுள்ளோரை நாடினார்கள். தாய்வழியிலுள்ள ஓராருள்ளே இழிதொழில் செய்

வோர்க்கு உபமான இலக்கியமாக உள்ளவனும் மான் மில்லாதவனும், ஆண்மையும் நீதியுமில்லாதவனும் தாய்மாமனுமாகிய சகுனியே தன் மருகருக்குச் சூழ்ச்சித் துணைவனானான். துரியோதனன் துற்சாதனன், கர்ணன் சகுனி என் னுமிங் நால்வருமே திருத்தாஷ்டிரன் குடும்பத்தை வேரோடும் கிளையோடும் அழித்தற்குக் காரண ராய் அமைந்தவர்கள். இந்நால்வரும் ஒருங்கு கூடிச் சூழ்ச்சி செய்து ஒருபாயம் வகுத்தார்கள். திருத்தாஷ்டிரன் துரியோதனன் மேல்வைத்த அன்பு வழுவாப் பேரன் பென்பதும் அவ்வன்பே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு தாங்களெடுத்த கருமத்தைச் சாதித்தலெளி தென்பதும் கருத்துட் கொண்டார்கள்; பாண்டவர்களை அந்கரத்தை விட்டு அகற்றித் தூரத்திற் போய் வசிக் கும்படி செய்வதே தக்க உபாயமென நிச்சயித்தார்கள். இவ்வஞ்சனையைச் சாதிக்கும் பொருட்டுத் துரியோதனன் தந்தைபாற் சென்று தன் துயரத்தைக் கண் ணீரோடும் கலங்கிய குரலோடும் கல்லுங் கணியும்படி கூறத் தொடங்கினான். என்னைப்பெற் றன்போடு பாது காக்குங் தந்தையே! நாடத்தகாத வழியை நாடிக் கொண்டனையே; நான் பாண்டவர்களுக்கு எப்பொழுதும் அஞ்சி நடப்பவன் என்பதும் அறிவாயன்றே. அவ்வச்சத்தைப் பெரிதாக்கும் பொருட்டு உதிஷ்டிரனை உபராஜங்கி விட்டாய். ஐனங்களெல்லோரும் உதிஷ்டிரன்மேல் அபிமானமுடையவர்களாய் விட்டார்கள். உன் புத்திரங்கிய என்மீதும் என் தம்பியர் மீதும் சனங்கள் அபிமானம் இல்லாதவர்களானார்கள். எங்களை அவர்கள் ஒரு பொருளாக மதிப்பது மில்லை. சந்திகள் தோறும் ஐனங்கள் அந்தகளுதலின் உனக்கு அரசுரிமை இல்லை யென்றும் பட்டத்துக் கருகமுடையாய்ல்லை யென்றும்கூடிவாதிக்கின்றார்கள். உதிஷ்டிரனே

பாண்டவர்க்குள் முத்தோனென்றும், அவன் துணைவு
ரெல்லோரும் பராக்கிரமசாலிகளா யிருத்தலினால்
அவனே அரசுக்குத் தக்கவனென்றும் அவ்வாறே
அவன் அரசனுவா நென்றும் நிச்சயம் பண்ணுகின்
ரூர்கள். அவன் அரசனுகுங்காலத்தில் உன்னையும் உன்
மக்களையும் செல்வ நிலை தவறுமல் வைத்துக் காப்பா
னென்றுங் கூறுகின்றூர்கள். இஃதுலக வாக்கு. உன்
மந்திரிகளுள் ஒருவரும் இதற்கு மாறுகாரன்றும் கூறு
கின்றூர்கள். இவ்வுரைகளைல்லாம் என் செவிக்குப்
பழுக்கக் காய்ச்சியநாராசமாயின. இவ்வாற்றால் எனது
நெஞ்சம் நான்தோறும் புண்பட்டு வேகின்றது. அவை
என்னற் சகிக்கப்படுந் துணையவல்ல. ஆகையாற் பாண்
டவர்களை இந்நகரத்துக்கு வெளியே போக்கிவிடுவதற்கு
ஒருபாயங் தேடுமாறு உன்னை வேண்டுகிறேன்.

11. திருத்தாஷ்டிரன் உடன்படல்.

என்றிவ்வாறு மைந்தனுரைத்தவைகளைக் கேட்ட
ஒருந்த திருத்தாஷ்டிரன் அவனை நோக்கிக் கூறுவா
யையினன். எனது அருமை மைந்தனே, ஓரரசன்செயற்
பாலனவாகிய கருமங்களுள்ளே முதலிலே செயற்பாலது
ராச்சிய கருமங்களைத் தான் நேரிலே சென்று நின்று
நடாத்துவதே யாகும். யான் வேத சாஸ்திரங்களிலே
வல்லேன். புஜபல பராக்கிரமத்திலும் குறைந்தேனால்
லேன். ஆயினும் நேத்திரதரித்திரமுடையேனுயினேன்.
அது காரணமாக எனக்கு அரசரிமை இல்லாமற்
போயிற்று. போகவே அதற்குரியவன் என் தம்பி
பாண்டுவே யாயினுன். அவன் அரசனுவடனே
அநேக தேசங்களை யெல்லாம் வென்று தன்னடிப்
படுத்தி ராச்சியத்தை விஸ்தார்மாக்கினான். அதனால்

சந்திரவமிசத் தரசாகளுக்கு உன்னைத் ஸ்தாணத்தையுங் தந்தான். அளவில்லாத திரவியங்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். சக்கரவர்த்தி யென்னும் பட்டத்தை நிலை நாட்டினான். இவையெல்லாம் உலகறிந்த விஷயங்களே யாம். உதிஷ்டிரனும் அவன் சகோதரரும்தங்கள்தந்தை யினும் சிறந்த உத்தமகுண வீரராக விளங்குகின்றார்கள். உலக மதிப்பும் அவர்கள் மேலதாகவே இருக்கின்றது. இங்னமாக உண்மையால் நோக்கு மிடத்து அரசுரிமை மூழுதும் அவர்களுடையதே யாகவும் அவர்களைப் பட்டத்தினின்றும் நீக்குவதெங்ஙனம், அவர்களை இந்நகரத்தினின்றும் வெளிப்படுத்துவதற்கு எங்ஙனங் துணிவேண்! என்றிவ்வாறந்தகன் எடுத்துக் கூறிமுடித் தான். அதுகேட்ட துரியோதனன் தந்தையை நோக்கிப் பாரம்பரியமாக வருகின்ற இவ்விராச்சியத்தைப் பாண்டு வாண்டா என்ற நியாயம் பற்றி உதிஷ்டிரனே அவனுக்குப் பின் அரசுரிமை பெறுதல் வேண்டு மென்ப துண்மையால்ல, அவனுக்குப் பின்னர் அவன் சந்ததியே அவ்வரசுக்குரியதாகும். ஆகுமேல் அரசுரிமை எனக்கும் எனவழிக்கும் ஒருகாலத்திலும் உரியதாவதில்லை. யான் பிறருடைய அதிகாரத்திலாயினும் அவர்க்கமைந்தாயினும் உயிர்வாழ மாட்டேன். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட துன்பத்துக்கு என்னை ஆட்படுத்தா வண்ணம் உன்பாலிரந்து வேண்டுகின்றேன். உன் புத்திரர் இனிது வாழ வேண்டு மென்பது உன் மனத்திலுள்தாயின், இறந்துபோன பாண்டு உனக்கினிய னென்றும் அவன் புத்திரர் உன் அன்பிற்குரிய ரென்றும் உன் மனத்திற் கொள்ளா திருத்தல் வேண்டும். உதிஷ்டிரன்மீது ஜனங்கள் வைத்த அபிமானத்தைக் குறைக்கும்பொருட்டு நான்கு வருணத்தார்க்கும் அளவில்லாத தருமங்களும் சண்மாணங்களுங் கொடுத்து அவர்களை என்வசப்படுத்தி வருகின்றேன். அங்ஙமாகவும்

பாண்டு புத்திரர் பக்கத்திலும் தீயமனமுடையோர் அநேகர் சார்பாக விருக்கின்றார்கள். ஆகையால் பாண்டவர்களையும் அவர்களுடைய தாயாகிய குந்தியையும், அவர்களுடைய நட்பினர், மந்திரிகள், ஏவலாளர் முதலியவர்களோடும் வாரணவதத்திற் போய் வசிக்கு மாறு செய்தற்கு உபாயங் தேடுமாறு உன்பால் வேண்டு கின்றேன். நமது தேசம் முழுதும் கம்மீதப்ரிமான முடையதாகவும் எங்கள் சந்ததிக்கு ராச்சியம் சுவாதின மாகவும் வரும் வரைக்கும் அவர்கள் அங்கேதானே இருக்கும்படி அமைத்தல் வேண்டும். இது கைகூடும் காலத்திலேயே அவர்கள் இங்கே மீண்டு வருதல் எனக்குச் சம்மதமாகு மென்றான். அதுகேட்ட திருத்தாஷ்டிரன் மைந்தனை நோக்கி உன் மனக்குறிப்பு இது வென்று யான் முன்னரே உணர்ந்து கொண்டேன். நீ இப்போது கேட்கின்ற கருமம் மிகக் கொடியது. என்னுதற்கும் நெஞ்சம் புண்ணுகின்றது. உனதபீஷ்டத்தை முடிப்பதற்கு ஒருப்பட மாட்டேன். பாண்டவர்களை இந்நகரத்தை விட்டோட்டி விடுவதற்கு என்மனங் துணியமாட்டாது.

நீகியிலால் நறி யெண்ணினை நீயிங்
கோதிய வாய்மை யினுறு பொருளின்று
லாதிப் ராயவ ரைவரு நீடு
மேதினி யாளுதல் வேத்தியல் பென்றுன்.

இதனைக் குறித்து ராச்சியத்துக்கு ஊன்றுகோலா பிருக்கின்ற மந்திரத் தலைவரை யுசாவி னும் அலார் உடன்படாரென்று கூறினான். துரியோதனன் பின் னரும் தந்தையை நோக்கித் தற்காலம் ராச்சியாதிகாரம் உன் கையிலுள்ள தன்றே. அதுகாரணமாக மந்திரிகள் உன் குறிப்பின் வழியே ஒழுக வேண்டியவராவர். நமது குடும்பத்திலுள்ள உறவின்றோ பாண்டவர்க்

காகவேனும் நமக்காகவேனும் பேசாது மெளனமே சாதிப்பர். துரோணன் புத்திரனுகிய அசுவத்தாமன் எனக்குற்ற நண்பினன். அவன்என்பக்ஷமே நிற்பான். அவனங்னம் நிற்க அவன் தந்தையாகிய துரோண ஒம் கிருபனும் அவன்மீது வைத்த நேயத்தினால் நம் பக்கமே நிற்பர். பாண்டவர்க்குச் சகாயனுகிய விதுர வெளுவனே நமக்கு மாருக நிற்பவன். ஆயினும் அவன் ஒருவனால் நமது பக்கங் தோல்வி யடைய மாட்டாது. ஆதலால் தந்தையே இரவெல்லா முறங்காத என்கண் களுக்கும் பகலெல்லா மாருத மனத்துக்கும் சுகங் தரும்படி உன்னைப் பன்முறை வேண்டுகின்றேன் என்றான். இதுபோன்ற பலபரிவரைகளால் திருத்தராஷ்டிரனும் மனம் நெகிழ்ந்தான். அதுகண்ட துரியோ தனன் வாரணவத நகரத்தினது அலங்காரங்களையும் அங்கரத்திலே பெற்றக்க சுகங்களையும் உதிஷ்டிரன் காதிலும் வீழுமாறு எடுத்துப் புகழ்ந்துரைக்கும்படி தனது பரிவாரத்தவர் சிலரை ஏவினான். இவ்விதமாக அவர்களுடைய மனத்தையும் தன்னுடைய வுபாயங்களுக்கு சிறிதும் ஓயப்பாடின்றி இணங்குமாறு திருப்பு வித்தான். மகனுடைய கருத்துக்கு ஒத்தவஞ்சித் திருத்தராஷ்டிரனும் பாண்டவர்களை வாரணவதத்திற் சென்று சிலகாலம் வசித்து அங்கே வேண்டிய போகங்களையெல்லா மனுபவிக்குமாறும், ராச்சிய கருமங்களையெல்லாம் உதிஷ்டிரனுக்காகத் தானும் தன் மைந்தனும் மந்திரத் தலைவருடைய துணைக் கொண்டு நடாத்திக் கொள்வதாகவுங் கூறி, அவர்க்கு அங்கே வேண்டுவன வெல்லாம் குறைவின்றி அமைப்பித்துச் சிலரைத் துணையாகவும் கொடுத்து அனுப்புதற்கு எத்தனங் செய்தான்.

12. பாண்டவரை வாரணுவதத்துக்கு அனுப்பியது.

அடுத்தாள் சூரியனும் தன் பொற்கிரணங்களையெல்லாம் பரப்பி எழுந்தான். நந்தவனங்க ளெல்லாம் மதர்த்துச் செழித்து முகங் காட்டின. அகழியின் கண்ணும் தடாகங்கள் தோறும்தாமரைகள் முகையவிழ்த்து இனியவாசங் கமழ்ந்தன. தாமரைகள் முதனெளிலே தாம்பெற்று மகிழ்ந்த சூரியோஷ்ணத்துக் கீடாகத் தம்மீது வீழ்ந்த இளங்தென்றலைக் குளிர்வித்து நாற்றி சையும் போக்கின. ஆயினும் அந்நகர மாந்தர்கள் துயிலொழித் தெழுந்த பொழுது மனத் தெளிவின்றிப் பின்வரும் திமையை முன்னரே யுணர்ந்தவரைப் போல விளங்கினார்கள். பாண்டவர்கள் சிலநாளைக்கென்று கூறி உண்மையளவில் என்றும் வராது அந்நகரத்தை விட்டு நீங்கிப் போகின்றார்களென்பது அந்நகர மாந்தர் களுடைய மனத்தை யெல்லாம் புண்படுத்துவதாயிற்று. அப்பொழுது பாண்டவர்கள் பரிவாரத்தோடு அஸ்தினு புரத்தை விட்டு நீங்கினார் என்பது கேட்ட மாத்திரத்தில் நகரம் முழுதும் வயிற்றலைத்துப் புலம்பியது. அடுப்புகள் தோறும் பூஞாகள் உறங்கின. அந்நகர மாந்தர்கள் ஆயிரவராயிரவராகப் பாண்டவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். உம்மைப்போல் இனி எங்களை யாவர் காப்பவரென்று கூறிப் பல்லாயிரவர்கள் பாண்டவர்கள் பாதத்தில் வீழ்ந்து வீழ்ந்து புலம்புவாராயினார்கள். உதிஷ்டிரன் அவர்களை இனிய வசனங்களாலும், விரைவில் மீண்டு வருவோம் என்னும் வாக்குறுதியாலும் ஆற்றி நகரத்தை நோக்கி மீண்டு போகும்படி செய்து வாரணுவதத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

அந்நகரத்துமாந்தர்களெல்லோரும் பாண்டவர்கள் வருகின்ற செய்தியைக் கேள்வியுற்று அகழும் முகழும் மலர்ந்து பாண்டவர்களை ஏதிர்கொண்டு வணங்கி யுப

சரித்தார்கள். அஸ்தினபுரத்துச் சனங்கள் எத்துணைக் கவலையுடையர்களாயினார்களோ வாரணவத்து மாந்தர் களும் அத்துணைக் களிகூர்ந்தார்கள். பாண்டவர்கள் அந்நகரத்துச் சனங்கள் செய்த வந்தனை வழிபாடுகளால் பெருமகிழ்ச்சி யுடையர்களாகி அந்நகரத்திலே யாவரும் அன்போடு மெச்சிக் கொண்டாடும்படி வாழ்ந்திருந்தார்கள். பாண்டவர்கள் அஸ்தினபுரத்தினின்றும் நீங்கினபொழுது அந்நகரத்து மாந்தர்கள் பிரிவாற்றிது கலங்கினமையும் அக்கோமக்களுக்கு அவர்கள் செய்த பேருபகாரங்களும், அங்கே வாரணவத்திலே அவர்களுக்குண்டாகிய மதிப்பும் துரியோதனன் செவிப் பட்ட பொழுது அவன் நெஞ்சம் மிகப் புண்பட்டது. பாண்டவர்கள் அஸ்தினபுரத்தை விட்டு நீங்கி அதிதூரத்திலே போய் வசிக்கினும் அவர்கள் மீதுண்டாகிய அபிமானம் அவ்வஸ்தினபுரத்துச் சனங்கள் ஒருகாலத்தும் மாறு மியல்புடையரன் றென்பதும் அவர்கள் அங்கே இருக்கினும் இல்லாதொழியினும் அவர்களுடைய கீர்த்திப் பிரஸ்தாபம் மறைந்து போகா தென்பதும் துரியோதனன் மனத்திற் செவ்வே பதிந்தன.

13. அரக்குமாளிகை.

அது காரணமாக அவர்கள் இருக்கு மிடத்தை ஒருவருமறியா வண்ணம் மறைத்தல் வேண்டு மென்று எண்ணங் கொண்டான். அக்கருத்தை முடிப்பதற்குப் போருமுதவா தென்ப துணர்ந்தான். பின்னர் யாது செய்யலாமெனச் சிந்தித்துக் கடிடமார்க்கமே தக்க தென்த் துணிந்தான். அவர்களைக் கொன்றெழுழிப்ப தற்குப் பலவுபாயங்களையும் நாடினான். துஷ்டரை ஏவி நடுராத்திரியிற் கொல்லுவிப்பே னென்று துணிந்தும் அவ்வழியும் ஏலாத கருமெனக்கண்டு அக்கருத்தையும்

விடுத்தான். ஏத்துணை வீரமும் எத்துணை வன்னெஞ்சுச் சூம் உடையரே யாயினும் அவர் தாழும் பாண்டவர்கள் நித்திரை செய்யும் வேளையினும் கிட்டுவதற்கும் துணியா ரென்பதும் துரியோதனன்குறிக்கொண்டான். அங்ஙன மொருவன் துணியினும் பாண்டவர்கள் நித்திரை செய் கின்ற சயனமண்டபத்திற்பிரவேசிப்பதற்கு அங்குள்ள வாயிற் காவலாளர்களும் மெய்காப்பாளரும் ராஜபக்தி யுடையவர்க் ளாதலாலே இடம்பெற மாட்டான். இவ் வாறு பலவாகச் சூழ்ச்சி செய்த வுபாயங்களைல்லாம் உதவா தொழிய அக்கினியே தன் சொல்லுக்கு அமையத்தக்க துஷ்டவீரனுவா னென்று நிச்சயித்தான். அவ்வாறே ஒரு தூதனால் புரோசன னென்னும் கம்மியனைத் தருவித்து வாரணுவதத்திலே ஒரழகிய மண்டப மொன்றை அமைக்குமாறு ஆங்காபித்தான். வெளித் தோற்றத்தினுலே கண்ணைக் கவரத்தக்கதும் அழகினுலே யாவரையும் மயக்கத்தக்கதும் சுவர்களும் அடிவாரங்களும் அவியாது சுவாலித் தெரியத்தக்க பதார்த்தங்களை அகத்தே பொதியப் பெற்றுப் பயங்கரரூப முடையதுமா யிருத்தல் வேண்டுமென அவனுக்குக் கற்பித்தான். அவன் கற்பித்தவாறே கண்டோர் கண்ணையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவர்ந்து அவரை அகப்படுத்தி நாசஞ் செய்யத் தக்கதாகிய ஒரு மாளி கையைப் புரோசனன் அதிவிரைவிலே அமைத்து முடித்தான். அதனை ஆக்குவித்தோன் விருப்பத்தி னலும் அதனுடைய சித்திரா லங்காரத்தினலும் ஏவப் பட்ட உதிஷ்டிரனும் அவன்சகோதரரும்தாயும் அங்கே சென்று வசித்தார்கள். ஆயினும் உதிஷ்டிரன் எதனையும் நுணிந்து நோக்கும் கூர்ந்த விவேகமும் எளிதிலே நம்பாத சிந்தையும் உடையவனுதவினுலே தான் அஸ்தினைபுரத்தை விட்டு நீங்கினப்பாழுது விதுரன் தன் காதிலோதிய சில பழமொழிகளைச் சிந்தித்து, வாரண

வத்துக்குத் தன்னையும் சார்ந்தோரையும் துரியோ
தனன் போக்கியது நன்மனங் கொண்டன் ரெனாத்
தெளிந்தான். விதுரன் சொன்ன குறியும் தனக்கென்
றமைந்த மாளிகையும் ஒத்திருத்தவின் இம்மாளிகை
தீமை குறித்தனவே யாமென்று நிச்சயித்தான்.

14. அரக்குமாளிகைக்குத் தீயிட்டது.

பின்னும் உதிஷ்டிரன் அம்மாளிகையை நோக்கு
மிட்டது அஃது அக்கினியிடும் கோக்கத்தோடுமே
ஆக்கப்பட்டதென்று நிச்சயித்தான்.

மெழுகினுனமக் காலயம் வதுத்தும் விரகே
மொழுகுகின்றதன் நெழுக்கமும் வஞ்சனை மொழுக்கே
மெழுகடற்படை யாவையு மிவன் வழியனவே
தொழுதகையுளும் படையுள சூழ்ச்சியும் பெரிதால்.

இவ்விரகசியத்தைத் தாய்க்கும் சகோதரர்க்கும்
உணர்த்தினன்.

இவ்வாறிருக்கையில் விதுரன் ரகசியமாக ஒரு
தூதனை அனுப்பித் துரியோதனன் கொண்டிருக்கும்
ஏா லீக்கருத்தை உணர்த்தி ஒரு சிற்பனைக் கொண்டு
அம்மாளிகையினின்றும் ஒருவருமறியாது தப்பிப்
போகுமாறு ஒரு பிலத்துவாரத்தையும் அமைப்பித்
தான். ஆபத்து வருங்காலத்தில் கோமக்களவுழியே
தப்பி ஒடுதற்கு எப்பொழுதும் எத்தனமுடையர்களா
கவே யிருந்தார்கள். சங்கேதப்படி குறித்த நாழிகை
வருதலும் புரோசனன் அம்மாளிகைக்கு நெருப்பிட^ட
ான். உடனே பாண்டவர்கள் அம்மாளிகையை
விடுத்து உள்ளே வகுத்திருந்த பிலவழியிலிறங்கி கேந்ம
மாகக் காடு சேர்ந்தார்கள். பொழுது விடியுமுன்

மாளிகை முழுதஞ் சாம்பராயிற்று. அச்சமாசாரம் உலகெங்கும் பரந்தது. பாண்டவர்கள் இறந்தொழிந்தார்களென அஸ்தினபுர மெங்கும் பெருவதந்தியாயிற்று, துரியோதனும் அவன் குழாழும் தவிர மற்றைய மகாஜனங்களெல்லோரும் கலங்கிப் புலம்பித் தவிப்பாராயினர். திருதாஷ்டிரனுடைய மந்திரிகளும் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி உணர்விழுந்தார்கள். இப்பழி செய்தவர்களின்னுரெனவும் அவர்களுடைய மனங்களை இன்னதென்பதும் குறிப்பால் வெளிப்படுத்தினார்கள். பாண்டவர்கள் அவ்வாபத்தினின்றும் நீங்கினார்க ளென்பதும் விதுரன்றிந்திருந்தும் அறியாதான் போன்று மற்றோர்கள்லாரோடும் தானுங் துக்கங் கொண்டாடினன். இப்பழியை இவ்விதம் செய்வானென்று சிறிது மெண்ணுதவனுதலினுலே திருதாஷ்டிரனும் ஆற்றெலூனுத் துக்கங் கொண்டான். அவன் பாண்டவர்கள் மீது கொண்ட அன்பை இன்னும் முற்றுகத் துறந்திலன். ஆதலால் உள்ளவாறு சகிக்கலாற்றுத் பெருந் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிக் கலங்கி ஒருவாறு தேறி அப்பாண்டவர்களுக்குச் செயற்பாலனவாகிய அபரக்கிரியைகளையும் ராஜயோக்கியதைக்குரிய முறையாக நடத்துவித்தான்.

15. இடிம்பன் வதம்.

இங்கே அஸ்தினபுரத்திலிவையெல்லாம் விதிமுறை வழுவாது நிகழ அங்கே பிலத்துவார வழியாகச் சென்று காட்டிற் புகுந்த பாண்டவர்கள் வழி தெரியாமலும் மிருக பயங்கரத்தினாலும் திசைதெரியாக் காட்டகத்தில் நுழைந்தார்கள். அவ்வழியே செல்லும்பொழுது எதிர்ப்பட்ட ராக்ஷஸர்களையும் மிருகங்களையும் கொன்று கொன்று இடையூறுகாத்துச்சென்றார்கள். அங்கனஞ்

செல்லும் பொழுது ஒருங்கள் நெடுஞ்சூரம் நடந்து களைத்
 துச் சோர்ந்து தாகம் மீதாரப் பெற்றுத் தண்ணீர்
 தேடிச் செல்வாராயினார்கள். அவருள் வீமன் முன்னர்
 நடந்தான். மற்றவர்கள் சோர்ந்து தங்கள் வஸ்திரங்
 களைத் தரையில் விரித்துக் குறங்கையை அணையாகக்
 கொண்டு நித்திரை போயினார்கள். வீமன் மீண்டு வந்து
 பார்த்த பொழுது நித்திரையா யிருப்பக்கண்டு அவர்கள்
 தாமாக நித்திரை தெளிந்து எழும்புவர்களாயின்
 சோகந்தீரப்பெறுவர்களென நினைந்து அவர்களை எழுப்
 பாமல் விடுத்துப் புறத்தே அவர்களைக்காத்து நின்றன்.
 அப்பொழுது அவன் மனதிலே புதிய நினைவுகள் பல
 வுதிப்பனவாயின. உலகத்தையானும் உரிமையும் தகுதி
 யும் உடையஞ்சிய உதிஷ்டிரன் ஒரு ஏழைப் பிக்ஷகளைப்
 போல வெறுந்தரையிலே நித்திரைபோவதைப்பார்த்து
 வீமன் மனம் நொந்து வருந்தினான். போஜராஜன்
 அன்போடு பெற்று வளர்த்த ஏகபுத்திரியும் திசையெங்
 கும் இசைபடைத்த பாண்டுவுக்குப் பத்தினியும் ஆகிய
 குந்திதேவி, ஆண்மையும் அழகும் அறிவும் பொருந்திய
 நன்மக்களைப் பெற்றும், ஒரு ஏழைக் கைம்பெண்ணைப்
 போலக் காட்டகத்திலே பருக்கைக் கற்களின் மீதே
 நித்திரை போதல் தகுமா வென்று நைந்து கண்ணீர்
 விட்டான். தங்கள் துன்பங்களை யெல்லாம் மறந்து
 ஆழ்ந்து நித்திரை போகின்ற மற்றைச் சகோதரர்
 களையும் பார்த்து விதியை நினைந்து புலம்பினான். தங்கள்
 மீது யாதொரு குற்றமு மில்லாமலிருக்கவும் தங்களிடத்
 துள்ள ஆண்மையையும் ஏணையகற்குணங்களையும் கண்டு
 பொருமையுற்ற துரியோதனாலும் அவன் தந்தை
 திருத்தராஷ்டிரனுலும் தாங்கள் வனவாசிகளாக்கப்பட்ட
 மையையும், தங்களைக் கொல்வதற்கு அவர்கள் செய்த
 பிரயத்தனங்களையும் எண்ணிச் சினம் பொங்க மனங்
 கொதித்தெழுந்தான். இத்துணைக் கொடிய பாவிகளா

கிய உறவினர் இருக்கின்ற சிறந்த நகரத்தினும் காடே
உத்தம வாசஸ்தான மாகுமென நிச்சயித்தான்.
தனக்கும் தன் சகோதரருக்கும் செய்யப்பட்ட கொடிய
வஞ்சணைகளையெல்லாம் நினைந்து மனங்கைத்தவானாகித்
தாயும் சகோதரரும் ஆழந்து செங்கின்ற நித்திராகால
மெல்லாம் தன் மனத்திலே அக்கினி மூள மூள அவர்
களைக் காரவல் செய்திருந்தான். அப்பொழுது அவ்விடத்
திற்கயலிலே யுள்ள ஒரு மலைமூழியிலே நித்திரை செய்
திருந்த இடம்பனைன்னுமோ ரிராக்ஷசன் மனத்திலே
அக்காட்டிலே நரர்புகுந்தாரெனவுணர்ந்து அவர்களைப்
பிடித்துத் தனக்குக் கறிசெய்து வருமாறு தனது
சகோதரியை ஏவினான். இடம்பி அவன் ஏவவின்வழி
நரரிருக்கின்ற விடத்தை நாடி அடைந்த பொழுது
வீமனுடைய கட்டழகையும் அவனுடைய உத்தண்டு
நிலையையுங்கன்று அவற்றால் மயங்கி அவன்மேற் காத
லுடையளாயினான். அவன் மீளத் தாமதித்தமையைக்
கன்று இடம்பன் அவ்விடத்தை அடைந்து வீமனைச்சாட
எத்தனிக்க, வீமன் அவனை ஒரே தாக்கிற் கொன்று
தரையில் வீழ்த்தினான். அதன்பின்னர் இடம்பியினது
நற்குண விசுவாசங்களை வினாவியுணர்ந்து தன் தாயிடத்
திலும் சகோதரரிடத்திலும் அநுமதி பெற்று அவனைத்
தனக்கு மனைவியாக்க, அன்றமுதல் அவர்கள் யாவரும்
அவ்வனத்திலே தானே சிலகாலம் வசித்தர்கள்.
இடம்பி வயிற்றிலேவீமன் ஒருபுத்திரனை அவ்வனத்திற்
பெற்றான். அப்புத்திரன் பிறத்தலும் அச்சிசுவையும்
தாயையும் அவ்வனத்தி விருக்குமாறு செய்து விட்டுப்
பாண்டவர்கள் எல்லோரும் அவ்வனத்தினின்று நீங்கிப்
பலவிடங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு ஒரு சிற்றாரை
அடைந்தார்கள்.

16. பகாசுரன் வதம்.

அச்சிற்றாரைக் காலந்தோறும் கலங்குப்படி செய்து வந்தவனுகிய பகாசுரனைக் கொன்ற பேராண் மையினாலும் பரோபகாரத்தினாலும் அவ்வூர் மூழுதும் பாண்டவர்களுக்கு அன்பு பூண்டொழுகியது. அது கண்டு பாண்டவர்கள் தாம் வனத்தை விட்டு நீங்கும் பொழுது பூண்ட பிராமண வடிவத்தோடு தானே அச்சிற்றாரிலுள்ள ஒரு பிராமணப் பிரபு வீட்டிலே சில காலந் தங்குவாராயினார்கள். அவ்வூர்ப் பிராமண ரெல் லோரும் பாண்டவர்களை அதிகிகளாகக்கொண்டு முறை முறையாகத் தினாந்தோறும் விருந்தருந்தி யுபசரித்து வந்தார்கள்.

விளக்கமில்லாததும் மலைச்சாரவிலே யுள்ளது மாகிய அக்குக் கிராமம் சிலகாலம் அரவம் யாதுமின்றி இருந்தது. ஒருநாள் அக் கிராம வழியாக அநேக சனங்கள் பிரயாணிகளாய்ச் செல்கின்றவர்கள் அங்கே தங்கி விரைந்து போசன மமைத்தார்கள். அதுகண்ட அக் கிராமவாசிகளும் தாழும் விரைந்து போசன முடித்துக் கொண்டு பிரயாணத்துக்கு முயற்சி செய்தார்கள். அவர்களுடைய பிரயாண நோக்கத்தை உணர்ந்த பாண்டவர்களும், தாழுமவர்களோடுசேர்ந்து போதற்கு ஆயத்தரானார்கள். இங்கே குக்கிராம மெனக் குறிக்கப் பட்டது வேத்திரகீயம். துருபதனுக்குத் திரெளபதி யென்னும் பெயரையுடைய ஒரு புத்திரி உள்ளாளன் றும் அவளுக்குச்சுயம்வரம் நிச்சயிக்கப்பட்ட தென்றும் துருபதனை அருச்சனன் சிறைசெய்து கொண்டுபோய் விடுத்த காலத்தில் துரோணன் செய்த நிந்தையினாலே தன்னைச் சிறைசெய்த அருச்சனனுக்கு மனைவியாகும் படி ஒரு புத்திரியையும், துரோணனைக் கொல்ல ஒரு புத்திரனையும் பெறுவேன் என விரதம் பூண்டானென்ன

றும், அவ்விரதத்தினாற் பெரு வேள்விகள் செய்து அவனபீஷ்டப்படி ஒரு புத்திரனையும் ஒரு புத்திரியையும் பெற்றுனென்றும், அப்புத்திரி வளர்ந்து மணப்பருவமெய்தினுள்ளன்றும், அக்காலையிலே அருச்சனானும் சகோதரரும் தாயும் எரிக்கிரையாகி மாண்டார்களனத் துருபதன் கேட்டுச் சொல்லுதற்கரிய துக்கமுற்றுனென்றும், உத்தமகுண சீலர்களாகிய பாண்டவர்களுக்கு அத்துணைக் கொடிய வாபத்து நேர்ந்திடத்தகாதெனத் தேறித் தன் மகளுக்குச் சுயம்வரம் நிச்சயித்து உலகெங்கும் அச்செய்தியைப் பரவச் செய்தால் பாண்டவர்கள் வெளிப்படுவார்களன்று முறுதி கொண்டே துருபதன் அங்ஙனஞ் செய்தானென்றும் கேள்வியற்றார்கள். அச்சுயம்வரத்தை நாடிச் செல்லுகின்ற பிரயாணிகளோடு அருச்சனானும் சகோதரரும் சேர்ந்து சென்றார்கள்.

17. திரௌபதி விவாகம்.

துருபதனுடைய நகரத்தைப் பாண்டவர்கள் அடைந்தவுடனே விளக்கமில்லாதழுரிடத்தை அடைந்து சுயம்வர நாள் வரும் வரையும் தம்மை எவரும்உணர்ந்து கொள்ளா வண்ணம் மாறுவேட தாரிகளாக மறைந்திருந்தார்கள். நாற்றிசைகளி லிருந்தும் வரத்தக்க அரசிளங் குமரரெல்லோருக்கும் வாசஸ்தானங்களும் அவர்களுக்கு வேண்டிய ஏனைய போக்கியங்களும் அங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சுயம்வரநாள் நெருங்குந்தோறும் நாற்றிசைகளினின்றும் சுயம்வரதரிசனத்தின் பொருட்டு ஜனங்கள் திரள் திரளாக வந்து கூடினார்கள். எங்கும் விருந்தயர்வாரும், விருந்தயர்ந்தபின் மகிழ் கொண்டாடுவாருமாய் ஜனங்கள் சுயம்வர முசூர்த்தத்தை எதிர்நோக்கிக் காலத்தைக் கழித்தார்கள்.

இரதங்கள் பந்தி பந்தியாக வீதிகளிலே செல்கின்ற அதிர்ப்பும், ஐனங்களுடைய ஆரவாரங்களும், ஆவண வொலியும், வாத்திய கோஷங்களும், வீதிகளை அலங்கரிக்கும் பேரொலியும், நவ நவமான ஆடையாபரண அலங்காரமும் எவ்விடத்திலும் தலைப்பட்டன. கண்களுக்கும் காதுகளுக்கும் தெலிட்டாவணவுகளைப்பட்டன. சுயம்வரப் பகலுக்கு மூந்திய இரவு யாவருக்கும் விரைவிலே விடியாதாகி நீள்வதாகத்; துவாதசாதித்தியரும் ஒருங்கே திரண்டு தமது நண்பினாகிய சந்திரனது வழிசத்திலே வந்த கோமகனுடைய வில்லாண்மையை யும் சுயம்வரச் சிறப்பும் காண்பாமெனக் கூறி விரைந்தெழுந்தாற் போல உதயஞ்செய்து புராதிருந்த அவ்விரவைச் சூரியன் தனது சிரணப்பிரபையினாற் சிதைத்தான். துருபதன் புத்திரியுடைய பாணிக்கிரகனம் செய்ய விரும்பிய கோமக்களுடைய திறமையை ஆராயும் பொருட்டு ஒரு களகத்தையுமலங்கரித்தார்கள். அக்களகத்துக்கு நான்மருங்கிலும் அழகிய நிழல்செய் விருக்கங்களும் அவற்றின்மேல் படர்கொடிகளும் மணங்கமழங்குது நின்றன. அம்மைதானத்திலே இடை இடையே நான்மருங்கும் பளிங்குப் படிகளையுடைய சிறிய நீர்த்தடங்கள் கிடந்து விளங்கின. அங்கு வந்து கூடிய ராசாக்களுக்கும் கோமக்களுக்கும் அவரவர் வரிசைக் கேற்ப ஆசனங்கள் பந்தி பந்தியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே இடப்பட்டிருந்த சித்திரப் பந்தரின் கீழே ஓமாக்கினி வளர்க்கப்பட்டது. குலகுரு அதன் பக்கத்திலே வீற்றிருந்தார். அவரையும் அக்கினியையும் நடுவே வைத்து அரசினங் குமாரர்கள் சூழந்திருந்தார்கள். குருவுக்குச் சமீபத்திலே திரெளபதியும் மற்றெலுருபக்கத்திலே பிராமணேத்தமர்களும் இருந்தார்கள். இவ்வாறிருக்கையில் குறித்த முகூர்த்த காலமும் வந்தடுத்தது. அங்கு வந்திருந்த ஐனத்திரளினது கம்பலையும் அரவழும் அடக்கப்பட்டன.

18. மச்சயந்திர மெய்தல்.

அடங்குதலும் திரெளபதியினது சகோதரனுகே
திருஷ்டத்துய்மனென்முந்து சபாஜனங்களை நோக்கி,
ராஜகுமாரர்களே, எனது சகோதரியினது பாணிக்
கிரகணத்தின் பொருட்டு நீங்களெல்லீரும் இங்கே வர
வழைக்கப்பட்டமை அறிவீர்களன்றே. இங்கே ஓமாக்
கிணிக்குச் சமீபத்திலே வைக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்னில்லை
யெடுத்து நாண்பூட்டி அதோ மேலே இடையருது
சுழன்று கொண்டிருக்கின்ற அம்மச்சயந்திரத்தை
ஐந்து பாணங்களினுற் கீழே வீழ்த்துபவன் யாவனே
அவனே என் தங்கையைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யும்
யோக்கியனுவான். அம்மச்சயந்திரத்தை லக்ஷ்மியம்
செய்யும் பொழுது கண்களை மேலேவைத்து நோக்காது
கீழேயுள்ள தண்ணீரிலே வீழ்கின்ற அன்னிமூலையே
நோக்கிப் பாணப்பிரயோகம் செய்தல் வேண்டும். இவ்
வாண்மையைச் சாதிப்பவன் யாவனே அவன் கழுத்
திலே திரெளபதியால் மாலை சூட்டப்படும்.

சிலையிது சிலீமுகங்களிலை கடுந்திரிகைவேகத்
திலீ முகத்துழலுகின்ற வெந்திரத் திகிரிகாப்ப
ணிலையிலா விலக்குமஃதே நெஞ்சுற யாவனெய்தான்
கலைவலீரவர்க்கே யந்தக் கண்ணியுமுரிய ளென்றான்.

இங்ஙனங் கூறப்பட்ட பிரவசனத்தைக் கேட்ட
சபை முழுதும் மனங்களை குன்றித் திகைத்திருந்தது.
வில்லாண்மையிலே போர்ப்படுத்தவரும்பலர் இஃதசாத்
தியமென் றடங்கினார். தமதாண்மையைப் பேராண்மை
யென மதித்திருந்தவரும் அக்கன்னிகை மேற்கொண்ட
கழிபெருங் காதற்பித்தேறினேருமாகிய சிலர் அங்கிபங்
தத்திற் குடன்பட்டு வில்லைவளைக்க முயன்று பிரதி
கூலப்பட்டுத் தலைகுணிந்தனார். இன்னும் இருவர் மூவர்
கர்ணானும் ஒருவனுகும். வில்லையெடுத் துயர்த்தினாரா

யினும் அதனை வளைக்கும் சக்தியற்றவராயினார். இவ்வாறு அரசிளக்குமராருள்ளே பெயர் படைத்தோ ரெல்லாம் ஆற்றுமற் பின்வாங்க, அந்தணர் கூட்டத்து விருந்த ஓரிளங்குமாரன் பொள்ளெனப் புறப்பட்டுக் கம்பீரநடையோடு, சென்று வில்லிருக்கு மிடத்தை யடைந்தான்.

மன்மாபிற் பிறந்திருதோள் வலியாவிந்த மண்ணெழவர்க்
[கன்றிமறைநால்வாணர்]
தொன்மாபிற் பிறந்தவரு மிலக்குவீழ்த்தாற் சூட்டுமோ
[தொடையிளக் தோகையெனத்
தன்மாபுக் கணிதிலகமானவீரன் றகவன்றே மன்றலுக்குத்
[தாழ்வோவென்றுன்]
வின்மாபிற் சிறந்தநெடு வில்லையீசன் மேருகிரியெடுத்ததென
[விரைவிக் கொண்டான்].

அவன் அந்தணன்போற் றேன் றியமையின் அச் சபையிலுள்ளோர் அவனைப் பலவாறுக மதித்தார்கள். வில்வித்தையிலே கிரமமாகப்பயின்று தேறிய அரசிளக்குமாரரெல்லாம் ஆற்றுது விடுத்த இவ்விற்றெழுழிலை இவ்வேதியச் சிறுவனே சாதிக்க வல்லவனென்று சிலர் புன்னகை கொண்டார்கள். அவரெல்லாம் அவனுடைய ஆற்றலைக் கிரமமாக ஆராயாமல் இவ்வாறு தமக்கு அறியாமையை யேற்றிக் கொண்டார்கள். வேறு சிலர் இவன் தனது வில்லாண்மையைச் சீர்தூக்காமல் இவ்வாறு முற்பட மாட்டானென்று சிந்தித்தார்கள். அவனுடைய சரீரவன்மையையும் பெருந்தன்மையையும் அவனுடைய பக்தித் தோற்றுத்தையுங் கண்டு இவனே சாதிக்க வல்லவனென்று மனத்துள்ளே நிச்சயித்தார்கள். தன்னுள்ளம் இவ்விளங்குமரனுற் கவரப்பட்டவளாகி அவனுக் கனுகூல முண்டாகும்படி பிரார்த்தித்து விற்பவளாகிய திரெளப்தியைப் போலவே அவர்களும்

இவ்விளங் குமாரனே சித்தி பெறுகவென்று மனத் துள்ளே வாழ்த்தினார்கள். இவ்வாறு பலரும் பலவா ருக எண்ணி நிற்க, அவ்விளங்குமரன் வில்லை அடுத்து நின்று, தன் குருவுக்கும் அங்கே கூடியிருந்த பெரியோர்க்கும் வழிபாடு புரிந்து, பக்தியோடு வில்லை வலம் வந்து பார்த்தோரெல்லாம் அதிசயிக்குட்படி எளிதாக எடுத்து நிறுத்தி வளைத்து ஐந்து பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். பிரயோகித்தமாத்திரத்திலே ஆகாயத்திலே கரகரவென்று சுழன்று கொண்டு நின்ற மச்சயங்தி ரத்தை அப்பாணங்கள் கீழே வீழ்த்தின. அதுகண்ட சபையோர் யாவரும் பிரமித்தனர். கரகோஷம் பெருமுழுக்கமாக எழுந்தது.

19. திரௌபதி மாலையிட்டது.

அந்தனர் கூட்டத்தெழுந்த சஜாதிப் பெருமிதக் களிப்புரைகள் திசைகளைச் செவிடுபடுத்தின. அந்தன ரிடத்துள்ள ஆற்றல்கள் பிரத்தியகூதமாயின வென்று யாவரும் பாராட்டினார்கள். இவ்வில்லை வளைத்தான் அந்தனன்றானே வென்று ஒவ்வொருவரும் அதிசயித்தார்கள். அழகிற்றன க்கிளையில்லாத இக்கண்ணிகையை மணம்புரியுமாறு தேவர்களு ளொருவன் அந்தண்வடி வங்கொண்டு வந்தானென்று சிலர் ஐயுற்றார்கள். இவ்வில்லை வளைத்த இளங்குமரன் பிராமண வடிவங் கொண்டுவந்த அர்ச்சனனேயாம். இவ்வாறு சனங்கள் குதாகலப்பட்டுக் களித்தெழுந்து கொண்டாடும் சமயம் பார்த்து உதிஷ்டிரனும் அவன் சகோதரர் மற்றைய இருவரும் பிறர்க்குப் புலனுகா வண்ணம் அவ்விடத்து னின்றும் அகன்றார்கள். அற்றைநாள் வெற்றிமாலை

குடிய அர்ச்சனே அங்கு திரண்டிருந்த மஹாஜனங்களினாலும் கண்களுக்கெல்லாம் மணியாயினான். தனது சகோதரனாலும் கண்குறிப்பை நோக்கிக் கொண்டு பேராவலோடு நின்ற திரெளபதி அவன் குறிப்பின்வழி சபைநடுவே அழகுற நடந்து களிப்பு மிகுதியினாலே கம்பிதமுடையளாய் அர்ச்சனான் கழுத்திலே மல்லிகை மாலையைச் சூட்டினால். அதுகண்ட ஏனைய அரசினாங்குமாரர்களெல்லாம் நாணமும் கோபமும் உடையராயினார்கள். இங்ஙனம் மானபங்கமுற்ற அரசினாங்குமாரர்களெல்லாம் சிறிது நேரம் திகைத்து நின்று பின்னர்த் தேறி ஒருங்கு கூடி வாது கூறத் தலைப் பட்டார்கள். அவர்கள் துருபதனைப் பார்த்து, நம்மை யெல்லாம் நீ வரவழைத்த கருமம் யாது? நீ சாதுரியமாக எம்மையெல்லாம் வரவழைத்தது தாழ்வு செய்தற் பொருட்டேயா மென்றார்கள்.

சொல்லப்பட்ட நிபந்தத்தை நிறைவேற்றிப் பரிசு கொண்ட வீரன்மீது தாம் எள்ளளவேனும் குறை சுமத்த வில்லை யென்றார்கள். அவர்கள் தம்மை வரிக் கும்போது தானே அவ்வசாத்திய நிபந்தத்தை தவக் கறிவியாமல், தாம் வந்து கூடியபின்னர் அதனைவெளி யிட்டமையால் பாஞ்சாலன் செயல் குற்றமுடையதா மெனக் கொண்டார்கள்; இப்போலி நியாயத்தை யாவுருக்கு முனைர்த்தி அவரையெல்லா முடன்படுத்திப் பாஞ்சாலனைப் போருக் கழைத்தார்கள்; அது கண்ட பாஞ்சாலன் (துருபதன்) தான் அவ்வரசரை யெல்லாம் வரவழைத்தவானால் அதற்கு யாதும் பேசாது நின்றான். கலகமுங் கலக்கழுமோ பெரியவாயின. அவ்வமயத்திலே அர்ச்சனான் முற்பட்டு வந்து நின்று, பாஞ்சாலனுக்கீடாகத் தானே. அப்போரை எதிரேற்றுக்

செய்து பயங்கரத்தைத் தீர்ப்பன் என்றுக்குறி அபயஸ் தங் கொடுத்தான். அவன் பக்கத்திலே தன் புஜபல பராக்கிரமத்தை மறவாதவனுயிரீம்சேனனும் நின்றான். அர்ச்சனன் சொன்ன வாசகத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தே போர்க்காயத்தராயின்ற அரசிளங்குமார ரெல்லோரும் ஒரு பக்கமாகவும், அர்ச்சனனும் வீமசேனனும் மற்றப் பக்கமாகவும் நின்று போர் தொடுத் தார்கள். அப்போரில் அர்ச்சனனும்கர்ணனுஞ் செய்த போர் கணிக்கத் தக்கதாம். இருவரும் சிறிது நேரம் கடும்போர் பொருத பின்னர்க் காரணன் தான் தோற்ற நன் என்றும் தன்னை வென்ற வீரன் யாவனே வென்றுங் கூறிப் பின்வாங்கினான். பார்த்திருந்த ஐனங்கள் மெச்சிக் கூறிய “சபாஜ்” “சபாஜ்” என்ற சொன் முழுக்கமும் நின்று போயது. அவ்வளவில் போரும் ஒருவாறு முடிந்தது. தூர்ப்போர் தொடுத்த அரசிளங்குமாரர் தாம் மானத்தோடு போரொழிதற்கு ஒரு நடுவன் வாக்கை ஆவலோடெதிர் நோக்கி நின்றனர். அக்குறிப்பினை யுணர்ந்து முற்பட்டு, “இனி அமைக அமைக” வென்றுரைத்து வந்தான் ஒரு பெரியோன், அவன் யாவன்? அவன் அன்று முதலாகப் பாண்டவர்க்கு உற்ற நண்பு பூண்டோனும் அவர்க்கு முக்கியமங்கிரியும் அவர்க்கு வெற்றி தருபவனுமாகிய பெருந்தகையே. அவன்றுன் யாவன்? அவன் சந்திர வம்சத் துக்கு அநன்னியனும் திவ்வியமதிழுக்கியமாகிய கிருஷ்ண நேயாம். அவன் சந்திர வமிசத்துப் பூர்வாதிபனுக்கு மூத்த புதல்வனுக்கிய யதுவினது குலத்திலே தோன்றி யவன். அவன் தங்கை ஒரு கோபகாரணமாக அரசரிமையைத் துறந்து புறஞ் சென்றான். அத்துறவினால் யதுகுலத்தோர் தமது வமிசத்து ராஜகுடும்பங்களோடு கலப்பின்றி யிருந்தாரல்லர். விவாகக் கலப்பு நடந்து கொண்டே வருவதாயிற்று. இச்சரித்திரம் நிகழ்ந்த

காலத்திலே குந்தி ஒரு பக்கம் பாண்டவர்க்குத் தாயும் மற்றொரு பக்கம் கிருஷ்ண னுக்கு அத்தையுமா யிருக்குத் தையும் சம்பந்தித்தாள். கிருஷ்ணனது பேராண்மையையும் பராக்கிரமோ வெனில் சிறியவுமன்று சிலவுமன்று. அவன் தனதுபேராண்மையாற்பெயர்ப்படைத்த பின்னர் மந்திரத் தொழிலே தனக்குச் சிறந்ததாகக் கொண்டவன். அர்ச்சனன் தனது இனையற்ற வெற்றி யினுலே மாற்றுரைத் திகைத்துப் புறங் கொடுக்குமாறு செய்த சமயம் பார்த்து அவனேடு நட்பாளுங் கருத்தை முன்னரே மனத்துட் பொதிந்தவனும்க் கிருஷ்ணன் வெளிப்பட்டாள். பாண்டவர்கள் மீது இயல்பாகவே செல்லுகின்ற பேரன் பினால் உந்தப்பட்டவனுகிய கிருஷ்ணன் இருபகுத்தாரது வழக்கையு மெடுத்து வாதித்துக் குற்றம் இருபகுத்தாரிலு முளதென்றும், என்னை கொலாமெனில், இச்சயம் வரத்தை விரும்பிப் புறப்பட்டு வந்து கூடினார் அதன் நிபந்தத்தை ஆராய்ந்துணர்ந்து கொள்ளாது வந்தது குற்றமேயா மென்று மெடுத்துக் காட்டினன். அதுகேட்ட வளவில் அவ்விளங்குமார் ரெல்லோரும் தமது பொருமைக்கு ஏற்ற சிகை பெற்றதோடு பகையுங் தணிந்தனர். பின்னர் எல்லாம் ஊழின்வண்ணம் நடப்பனவென்றும், இன்று நாம் இவ்வளவிற் பிழைத்தது நல்ல காலத்தின் பயனே யென்றும், பலசாலி ஜெயசாலி யென்பதின்று கண்டோ மென்றும் கூறி எல்லோரும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினார்.

20. திருமணம்.

அதன் பின்னர் அர்ச்சனன் திரெளபதியை யழைத்துக் கொண்டு வீமனேடும் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி நகர்ப்புறத்தை யடைந்தங்கோரில்லத்திலே தங்கி வான். அவ்விடத்திற் சென்று கிருஷ்ணன் பாண்டவர்

களைக் கண்டான். அத்தினமே பாண்டவர்க்கும், அவருள்ளும் விசேஷமாக, அர்ச்சனாகும்கிருஷ்ணனுக்கு மிடையே மிக்க திண்மையான கேண்மை வேறுன்றி நிலைகொள்வதாயிற்று. இவர்கள் நிலை இங்ஙனமாக அங்கே பாஞ்சாலராசன் தன் புத்திரியைக் கைக் கொண்ட நாயகன் யாவனென்ற நிதுவரையும் ஆராயாம் விருந்தும் அவள் தன் சமூகத்தைவிட்டகன்ற பின்னரே சிந்தாகுலங் கொள்ளத்தலைப்பட்டான். தன்வாக்கிற்குப் பங்கம் வருமென்றஞ்சியே திரெளபதியைக் கொண்டேக் விடை கேட்க அர்ச்சனைன் அது செய்யாமற்றாத திலன். ஆயினும், தன்புத்திரி சென்று வாழுங் குடும்பம் யாதென்றும், அவர் பெயர் ஊர் யாவை யென்றும் அறிதல் வேண்டித் தன் மகனை யழைத்து, தாம் சம்பந்தஞ் செய்த பங்குகளின் இயல்புகளை யெல்லாம் அவர் ஜியூருவண்ணம் நீசென்று தேர்ந்து வந்துரைக்க வென்றான். அவ்வாறேதிருஷ்டத்துய்மன்பாண்டவர்களிருக்கு மிடத்தை யடைந்து, அவர்க்குப் புலனுகா வண்ணம் தூரத்தே யிருந்து, அவர் பேசுவது நடப்பது விரும்புவது முதலிய வெல்லாம் நுண்மையாக நோக்கிக் கிரகித்தான். அவர்கள் செய்யும்சம்பாஷனைகளால் அவர்களை ராஜகுடும்பத்தார்களென நிச்சயித்து மீண்டு போய்த்தங்களைப் பொறுத்தார்களென்று, “கமதுகண்மணியாகியதிரெளபதி போய்ப் புகுந்திருக்கும் குடும்பம் பெரும்பாலும் ஆயுதங்களையும் வில்லித்தையையுமே யெடுத்துப் பேசுவதால் அஃதயர்ந்த ராஜகுடும்பமேயாமென்பதற் கையமில்லை” என்று வணங்கிக் கூறினான். 185651

அதுகேட்டகமிக மகிழ்ந்த பாஞ்சாலன் அவர்களை அழைத்து வருமாறு, கஜரததுரகபதாதிகளோடு மங்திரிகளையனுப்பினான். அமைச்சர் வருதலும் அவர்கள் இனி நாம் மறைந்தொழுகுதல் நன்றான்றெனக் கருதி அசர்க்குரிய ஆஸ்தயாபரண முதலிய வெல்லாம் டுண்டு

ரதாஞ்சிராய்த் தமது தாயோடு திரெளபதியு மோரிர தத்தில் வீற்றிருந்து செல்லச் சென்று, துருபதன் அரமணையை யடைந்தார்கள். அவர்கள் துருபதனால் உபசரிக்கப்பட்டவுடனே தம்மை இன்னாரென வெளிப் படுத்தினார்கள். அதுகேட்ட மாத்திரத்திலே அரமணை விலும் அங்கரத்திலும் உண்டாயகழி பேருவகையும் கொண்டாட்டமும் சொல்லுக்கடங்குவன வல்ல அதன் பின்னர் விவாகத்துக்கு நாள் நிச்சயிக்கப்பட்டது. நகரெங்கனும் சோஷிக்கப்பட்டது. வீடுகள் தோறும் கொண்டாட்டங் தலைப்பட்டது. உரியநாளிலே விபாசர் ஆஞ்சஞ்சப்படியும் குந்தியினது அநுமதிப்படியும் திரெளபதி ஐவர்க்கும் மனைவியாக்கப்பட்டாள்.

இவ்வாறே வீடின்றி நாடின்றி இனமின்றி கனமின்றி வனமொன்றி நின்ற பாண்டவர்க்குப், பாஞ்சாலனாற் படைவலியும் துணைவலியும், சிருஷ்ணனால் மந்திரவலியும் ஞானவலியும் பெருகுங் காலம் வந்து பொருந்தியது.

21. இணக்கச் சூழ்சி.

பாண்டவர்கள் எரியுட்டுக்குத் தப்பியதும், வில்வளைத்து வெற்றி பெற்றதும், விவாகத்தோடு பெருஞ்சிறப்படைந்ததும் துரியோதனன் செவிக்கு மின்னென எட்டின. அவன் கோபத்தாலும் துக்கத்தாலும் விழுங்கப்பட்டவனையும் பொருமை யென்னும் பெருங்காட்டி டைப்புக் கொளித்தானையினும், பாண்டவர்க்கு மிகப்பயந்துள்ளம் புண்ணையினுன். பாண்டவர்கள் மாண்டாரகளெனக் கொண்டு அச்சங் தீர்ந்திருந்த அவன் மனதிலே இப்போதுண்டாய வச்சம் ஆயிரம் மடங்காயிற்று. துக்கமென்னும் பெருங்கடவிலே அச்சமென்னுஞ்

சுறவின் வாய்ப்பட்டுக் கலங்குந் துரியோதனை யடிக்
கடி தேற்றுங் தேர்ச்சித் துணைவரானேர் அவன் தம்பி
யாகிய துச்சாசனஞும் தோழனுகிய கர்ணஞும், மாதுல
ஞகிய சகுனியுமோவர். துச்சாசனஞே முன் பின்
யோசிக்கு மியல்பிலா முழுமகன். கர்ணஞே சாவிஞும்
வாழ்வி ஞும் பிரியேனென்றுண்புகுந்தவன். சகுனியோ
வஞ்சமே வடிவாயினேன். இம்முவரும் துரியோதன
ஞுக்குச் சூழ்ச்சித் துணைவராய், மகன் எண்ணத்துக்
கெல்லா மிசைகின்ற திருத்தாஷ்டிரனை வசப்படுத்திக்
கொள்ளுமாறும், அவனுல் பாண்டவர்களையும் துருபத
னையும் பிரிக்குமாறும் அவனைவினர். பாண்டவர்க்குத்
துருபதனுலுண்டாகிய பலத்தையும், சிருஷ்ணன்
சொற்படி நடக்கின்றவர்களாதவின் யாதவ வீரரெல்
லோரும் உத்தமராகிய பாண்டவர்க்கே சகாயராயிருப்
பார்களென்றதையுங் துரியோதனன் நன்றாகவுணாங்
தான். அதனால் பாண்டவர்க்கும் துருபதனுக்கு
மிடையே பகையை யுண்டாக்கிவிடுதலே தனக்கனுகூல
மென நிச்சயித்தான்

இப்படியிருக்கையில் பாண்டவர்கள் அக்கினியில்
மாளாமல் கேதமாரோக்கியரா யிருத்தலைப் பிறர்க்கு
வெளியிடா திருந்தவனுகிய விதுரன் அவர் துருபதன்
சபையில் அடைந்த வெற்றியைக் கேட்டு பேரானந்த
முற்றுன். அஃதுனர்ந்த மாத்திரத்தே அவன் திருத்
ராஷ்டிரன்பாற் சென்று அதனைச் சொன்னான். திருத்
ராஷ்டிரன் இப்போது முந்திய திருத்தாஷ்டிரனால்லன்.
அவன் தன் மைந்தனுங் குழாமும் கூறிய நச்சுரையால்
நச்சுமனமுடையனமினான். அதனால் நன்னெறியெல்
லாம் அவன் செவியிலேருவாயினா. அவன் தன் மைந்
தரது அபிவிருத்தியையும் அவர்க்குபகாரியா யிருத்தலை
யுமே நாடினான். மைந்தன். மேற்கொண்ட அன்பு

மற்றை நீதிகளையெல்லாம் மறைத்தன. விதுரன் சொல்லும் நன் மந்திரமெல்லாம் அவனுக்கு வேம்பாயின. வஞ்ச மனத்தினையுடையோர் புறத்தே இனியராய்த் தோற்றுதல் இயல்பாதவின் அவன் விதுரன் சொற்களை அங்கீகரித்தான் போன்று நடிப்பவனுயினை. அவன் பாண்டவர்கள் கேஷமாரோக்கியராயிருக்கின்றன ரென்றும், அவர் திரெளபதியைச் சுயம் வரத்திற் பெற்றன ரென்றும் விதுரன்வாய்க் கேட்ட போது பெருமகிழ் கொண்டான்போல் நடித்தான். அவன் தனியிருக்கும்போது தனது கிளைக்கு'அரசுரிமைகிடைக்கத்தக்க பக்குவங்க எல்லாம் சிதைந்தனவேயென்று பெருமுச்செறிவானையினை.

திருத்ராஷ்டிரன் இம்மனநிலையோடு மிருக்கையிலே மிக்க புண்பட்ட மனத்தினாய் துரியோதனன் அவன் பாற் சென்று தன்குறையை யெடுத்துரைத் தழுதான். அவன் நெடுநேரமாகச் செய்த விண்ணப்பமும் அவ் விண்ணப்பத்தினது பரிதாப வாக்கு வன்மையும் திருத்ராஷ்டிரன் மனத்தை மூன்றையிலும் மிகவுருக்கியது. அதனால் இருவரும் ஒரு மனப்பட்டவராய்ப் பாண்டவரையும் துருபதனையும் எவ்வகையினும் பிரித்துவிடுவதே ஏற்றவுபாயமா மெனத் துணிந்தார்கள். ஆயினும் அதனைச் சாதித்த வெங்ஙன மென்பது திருத்ராஷ்டிரனுக்குப் புலப்படவில்லை. விதுரன் முதலியோரது எண்ணத்துக்கு மாருகத் தனது அரசு செல்லா தென் பதும் அவர்க்கிசைய நடத்தலாலேயேதனதரசுசெல்லுகின்ற தென்பதும், அவர் சாதுரியவிவேகமும் பலமுமே தன்னரசுக் காதார மென்பதும் திருத்ராஷ்டிரன் மனத்தினின்றும் நீங்கினவல்ல. அவன் அவருடைய கருத்துக்கெல்லா மினங்கி நடக்கப் புகினும் உதிஷ்டிரனது உரிமையினையே அவர் எடுத்து நாட்டுவரென்பது மூட்கொண்டான்.

இவ்வண்ணம் திருத்ராஷ்டிரன் ஒருதலைத் துணிபு மின்றி பிருந்தானேனும், தன்மைந்தன் கருத்தை முடித் தற்கு விதுரன் முதலியோரை யுசாவாது துணியலாகா தென நிச்சயித்தான். அதனைத் தன் மைந்தனுக்குஞ் சொல்லி அவனை ஆற்றினான். இரண்டொரு நாட சென்ற பின்னர்த் திருத்ராஷ்டிரன் தனது மந்திரத் தலைவரைத் தன் சமுகத்துக்கு வரவழைத்தான். இதற்கு முன்னர் ஒருபோதும் எப்பெருங் கருமத்தின் பொருட்டும் இப்பெருங் சபை கூட்டப்பட்டதில்லை. அச் சபையிலே சூழ்ச்சிக் கெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட விஷயம் அசையாவரசுரிமையையும் இசையாப் பேரா சையையுமினக்கஞ் செய்தலாம். அஃதாவது துஷ்ட நிக்கிரக கோபத்தை யொழிவித்துத் தருமநெறியடையோரைப் பொறுமையும் பழிபாவங்களு முருவெடுத்து வந்தாலோத்த தீயவரோடினங்குதலாம். இக்கருமமோ ஒரு சிறிதும் பயன்படாததாம். அது இருளையும் ஒளி யையும் ஒருங்கே கூட்டுமாறு முயல்வது போன்றதாம். இவ்வாறாத்தியமாகிய இப்பெருங் கருமத்தினை மேற் கொண்ட மந்திர சபையினது பெருமையும் சாதுரிய மூமோ எடுத்துரைக்க வடங்கா வியல்பினவாம்.

22. மந்திரசபை.

அச்சபையி லொருவராகிய வீஷ்மாசாரியரோ, கலங்காவுறுதியும் பயங்கரமான சத்திய விரதமு முடையவர். அவர் வயசாலும் முதியவர். அவர் தமதாயுட் காலத்திலே மூன்று சந்ததி அரசு புரியக் கண்டவர். அம்மூன்று சந்ததி காலத்திலும் தம் வில்லாண்மையையும் போராண்மையையும் நாட்டிப் பெயர் படைத்தவர். அவர் தமது கௌமார பருவத்திற்குள்ளே தமது தந்தை

யினைத்தீவீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுமாறு விவாகன் செய்வ
தில்லையென்றும், தமது தந்தையார் மணமுடித்த
கண்ணிகை வயிற்றிற் பிறக்கும் புத்திரர்க்கே அரசுங்
கிடைப்பதாக வென்றும் வாக்குத் தத்தஞ் செய்து
அவ்விரதத்தினைத்தவறுமற் காப்பவர். அன்றமுதலாக
அவர் பராக்கிரமத்திற் கோருறைவிட மாயினவர்;
அவர் யெளவனப் பருவத்திற் செய்த கடிய போராண்
மையினையும் வெற்றி வலிமையினையும் கண்டு கேட்டு
ணர்ந்த பகையரசர் நெஞ்சிலே அவ்வாண்மைகள்
இன்றிவ் விருத்தாப்பிய தசையிலும் நின்று பேரச்
சத்தை விளைப்பன வாயின. அதனால் அவர் கீர்த்தி
என்றும் வாடாப் பசுமையினை யுடையதாயிற்று. அவர்
பராக்கிரமம் தளர்வில்லதாயிற்று. அவர் பெயர் பகை
யரசைப் படையெடாவகை அடக்குவதாயிற்று. இங்னன
மெல்லா மிருந்தும் அவர் துரியோதனானும் அவன்
குழாத்தினரும் செய்துவருகின்ற தூர்க்கிருத்தியங்களைக்,
கொடிய யுத்தமொன்று மூளப்போகின்றதே யென்றும்
சந்திர வமிசத்துக்கபகீர்த்தி வந்ததே யென்றும் சிந்தா
குலங்கொண்டு மனமயங்கினார். ஆயினும் அவர்வாக்கும்
பாகிலிகன் வாக்கும் மந்திர சபையிலே வலிமை யுடை
யனவாயிருந்தன. பாகிலிகன் வீஷ்மாசாரியருக்குச்
சிற்றப்பன். அவன் அவர் சொல்வனவற்றை யெல்லாம்
ஆதரித்து நீதியை நிலைநாட்டுபேவன். இவர் இருவர்க்கும்
அடுத்த படியிலுள்ளவன் விதுரன். அவனும் தருமத்
தையே ஆதரித்து நிற்பவனென்பதுமுன் நும் பலமுறை
கூறப்பட்டது. அவன் யுத்தத்திலே சிறிதும் விருப்ப
மில்லாதவன். அதுபற்றி அவன் ஒருகாலத்தும் போர்க்
களம் புகுந்திலன். அவனுக்கு விருப்பமாகியவிடம்
மந்திரசபையே. அச்சபையிலும் அமைச்சுத்தொழிலும்
தனக்கிளையில்லாத வலிமை யுடையவன். அமைச்சியல்

என்னும் சமுத்திரத்திலே செல்பவனுகிய விதுரனுக்கு நீதியே துருவங்கூத்திரம்; சத்தியமே உடுக்கருவியாம். அவன் சொல்லும் உபாயமெல்லாம் பக்ஷபாத மில்லா தனவேயாம், அவன் சபையிலெழுந்து பேசும்போ தெல்லாம் சபை மகிழினும் இகழினும் பொருட்படுத் தாமல், தனது இருதய கமலத்திலே வீற்றிருக்கும் பரம்பொருளினது மெச்சொலியையே பொருட்படுத்தி அரசுக்கும் சந்திரவமிசத்துக்கு மூரிய தரும முறைக்குப் பங்கம் வராமற் கருமங்களை யெடுத்து வாதிப்பவன். அவனும் வீஷ்மரைப் போலவே சந்திரவமிசத்தி லுண்டாகப் போகும் பெருங் கேட்டைக் குறித்துச் சிந்தாகுலங்கொள்பவனுகினன். அவனுடைய கொள்கைகளை வெள்ளாம் திருதராஷ்டிரன் கருத்துக்கு மாறுபட்டனவேயாயினும், அவன் மதியுரை மந்திரசபையிலே அங்கீகரிக்கப்பட்டே வருவதாயிற்று. இம்மூவருமே உண்மையளவில் இவ்விராச்சிய பாரத்தைப் பரிக்குஞ் துண்களாவர். இம்மூவருமே இராச சூடும்பத்துக்கு வரத்தக்ககாலபலன்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து கணிப்பவரும், பழுதனாவகை அதனைக் காப்பவருமாயினர். இம்மூவரோடும் துரோண கிருப அசுவத்தாமர்களும் சிறிதுகாலம் மந்திரசபையிலே பெரும்பாலு மொத்து நடப்பாராயினர். பின்னைய மூவர் வாக்குப் பலமும் கூடியே வீஷ்ம விதுரர்களுடைய கருத்தெல்லாம் மிக்க வலிமை பெறுவன வாயின வெனல் வேண்டும்.

இவ்வியல்பினதாகிய சபையிலே துரியோதனனும் அவன் துணைவரும் புகுந்தனர். அவர்கள் புகுந்திருக்கும் சமயத்தையும் கருத்தையுங்கள்ளு மந்திரத் தலைவரெல்லாம் தாயினித் தாக்ஷிண்ணியம் பற்றிக் கூசாமலுள்ளதை யுள்ளபடியெடுத்துரைக்கத்துணிந்தனர். வீஷ்மாசாரியரே வாதத்தைத் தொடங்கினர். அவர் திருதராஷ்ட

டிரணை நோக்கி, “நீ அந்தகனுயினமை பற்றியன்றே உனக்குரிய அரசரிமை உன் தம்பி பாண்டுவுக்காயிற்று; அது பற்றியே பாண்டு அரசனுயினுன். அவன் இறங்த பின்னர் அவன்மைக்தன்று திஷ்டிரனுக்கு அவ்வரசரிய தாயிற்றன்றே. உதிஷ்டிரன் சிறுவனுயிருந்தமையினுலன்றே நீ அவ்வரசை அவனுக்கு வயச வருங்காறும் நடாத்தப் புகுந்தனை; இவ்வண்மைகளாலும் நீயும் உன் மைந்தரும் அரசக்குரிமை யொருசிறிது முடையீரல்லீர் ஆயினும் உனக்கோரற்ப வாய்ப்புளது. அஃதாவது அஸ்தினுபுரத்துப் பெரியோர்கள் ஒருபோது வேண்டு வரேல் உதிஷ்டிரன் உயிர்ப்பழிக்கஞ்சி இராச்சியத்திற் பாதியைக் கொடுக்க உடன்படுவான். அஃதன்றி உனக்கு யாதோருரிமையு மில்லை. ஆதலாற் காலங் தாழ்க்காது அவ்வழியை நாடக்கடவை” என்றார். அது கேட்ட துரோண கிருப அசுவத்தாமர்களும் அக்கருத்தையே வலியுறுத்திப் பேசினார். அதன் பின்னர் விதுரனெழுந்து வீஷ்மர் பேசியதை ஆதரித்துரைத்தது மன்றி “இதுகாறும்பாண்டவர்க்கு நீயும் நின் மைந்தரும் செய்ததெல்லாம் வஞ்சகமும் பழியுமோமென்றும், பாண்டவரது அரசரிமை முழுதையுமே அபகரிக்கத் துணை நாடுகின்றனை யென்றும், பாண்டவரது பொருளையே யுண்டு கொண்டு அவர்க்கே தீங்கு விளைக்கின்றன யென்றும், உன் கேழமத்தை நீ நாடுகின்றனயாயின் அவரையும் உன் புத்திரரையுஞ் சமமாக வெண்ணுதல் வேண்டு” மென்றும் கூறினான்.

23. துரியோதனன் செருக்கு.

• இம்மங்திரவுரைகளினுலேதுரியோதனன்பேராசை தணிந்திலது. அவன் தனது புசபலத்தையே பெரிதாக மதித்து மிகவகங்காரித்தான். வீமனி லும் தான் வலிமையிற் சிறந்தானல்லனே ஆம் அவனுக்குத் தான் சமா

னனே யெனத் துணிந்தான். தனது தோழகைய கர்ணன் அர்ச்சனானுக்குச்சிறந்த இணையாவானெனத் துணிந்தான். மற்றைய பாண்டவர் மூவரும் முப்பத்து மூன்று மடங்கினராகிய தனதுதம்பியருக்கீடாகாரென நிச்சயித்தான். இவ்வாறே பாண்டவர்கள் தன்னையுங் தனது தம்பியரையும் வெல்லும் பக்குவஞ் சிறிதுமில் லாதவரே யாவரெனத் தன் மனத்திற் கொண்டான். இன்னும் தன் பக்கத்திலே துரோணகிருப அசுவத்தா மாக்களையுஞ் சேர்க்கின் அவர்க்கீடாவார் பாண்டவர் பக்கத்திலே எவருமிலரென மதித்தான். எந்நிலையிலே நின்று இத்துரோணதியர்னியாயவாதம் புரிகினும் போர் வருங் காலத்திலே தன் பக்கத்தை யன்றி வேறு நோக்காரென்பதும் துணிந்தான். ஆயினும் பாண்டவர் பக்கத்திற்குத் துணையாகத் துருபதன் வருவானென் பதும் அவன் மனத்தை விட்டகன்றதில்லை, அங்ஙனம் துருபதன்றுண் வரினும் தன் பக்கத்துப் பலம் அளப் பரிதாய் விஞ்சி நிற்குமெனக் கண்டான். இவ்வகைத் துணிவினாலே துரியோதனன் அன்று அம்மகா மந்திர சபையிலே கிகழ்த்தப்பட்ட சமாதான போதங்களை யொருசிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் உடன்பாடின்றியே நின்றான்.

இங்நியாயங்கள் ஒருபக்க மிருக்க, பாண்டவர்கள் தம்முள்ளே தமது ஏகமணியாள் காரணமாகப் பெரும் பகை மூண்டொருவரை யொருவர் வெறுத்துப் போராடிப் பிரிந்து விடுவார்களென்பதோ ரெண்ணமும் நம்பிக்கையும் துரியோதனன் மனத்திலே முளைகொண்டு வளர்வவாயின. அக்கருத்து நிறைவேற்குச் சிறிது காலம் போதல் வேண்டு மென்றும், அப்பிரிவு வருங் காலச்திலே துருபதனும் தன் மகள் பொருட்டுப் பாண்டவர்களை வெறுப்பனென்றும்துரியோதனன் மனேரத மேறினான். அப்பகை விளையுமாறு சிறிது காலத்தை

உபாயமாகக் கழித்தல் வேண்டு மென்றும் அதற்கிடையில் அப்பகையைத் தூண்டுவித்தல் வேண்டு மென்றுஞ்சிந்தித்தான். சிருஷ்ணன் பாண்டவர்க்குறுதித் துணையாயுளன் என்பதைத் துரியோதனன் எட்டிரமாணமும் பொருட்படுத்தினால்லன். சிருஷ்ணன் தமையன் பலராமன் தன் பக்கத்தில் அத்துணையன்பு பாராட்டுவ நூதலின் அவனுல் சிருஷ்ணனும் யாதவர்களும் ஒருபக்கமுஞ் சாராமல் நிற்பரென்பதும் அவன் நன்றாக நிச்சயித்தான்.

அதன்பின்னர்க்கார்ணன் எழுந்து பாண்டவர்க்குத் துணையாக வள்ளவன் துருபதனெருவனே யாதலின், நாம் இப்போதுதானே பாஞ்சாலநாட்டிற் படையேற்று வோமாயின் அவர்களை எளிதிலே வென்று அவர்கள் வலிமையைச் சிதைத்து விடலா மென்று தீர்க்காலோ சனையின்றிக் கூறினான். கார்ணனே புதிதாக வேத்தவை புகுந்த அனுபவமில்லா விளங்காளையாதலாலும், தனது விவேகத்தையும் ஆண்மையையும் பெரிது பாராட்டுவ நூதலாலும், துரியோதனன் போக்குக்கெல்லாம் முன் செல்பவனுதலாலும், அவன் உரைத்தவைகள் துரியோதனன் மனத்துக்கு உவப்பாயின. இப்படியாக மந்திரசபையிலெழுந்த வாதங்கள் கொடியவும் நெடியவுமாகச் சாமபேத தானதண்டமாகிய நால்வகையுபாயங்களும் நாடி யாராயப்பட்டன.

24. பாண்டவர் பாதியரக்கோளால்

இவற்றையெல்லாம் கேட்டிருந்த திருத்தாஷ்டிரன், தன்மகனும் கார்ணனும் கூறிய எண்ணங்களே தகுதியடையனவாகுமென்று மனத்தில் நிச்சயித்தான். நிச்சயித்தவழி துணைதற்கு சிருஷ்ணன் பாண்டவர் பகுத்தி விருத்தவினாலே அச்சமுடையஞ்சி மந்திரத்தலைவரச்

சார்ந்து பேச்வானுமினுன். திருத்ராஷ்டிரன் அம்மங் திரத்தலைவரை நோக்கி உமது எண்ணப்படி இராச்சி யத்தைப் பங்கிட்டுப் பாண்டவர்கள் பங்கை அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கடவீர்களென்றான். அவ்வரை மனம் வாக்கு இரண்டும் பொருந்திக் கூறப்பட்டதன்று. அவன் தனக்கும் தன் மைந்தனுக்கும் சமயம் வாய்ப் புழிப் பாண்டவரை வென்று அவர்பாகத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளுங் கருத்துடையஞகவே அதனைக் கூறினுன்.

இச்சமாதானக் கருத்தைப் பாண்டவர்க்குணர்த்து மாறு வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டவன் விதுரன். அவன் உடனே பாஞ்சாலத்துக்கேகித் தான் சென்ற கருமத்தைப் பாண்டவர்க்குணர்த்தினுன். அங்கே பாண்டவரோடிருந்த கிருஷ்ணன் துருபதன் முதலியோரெல்லாம் பாதிப்பங்கு கொள்வது நீதியின் பாலதன்றுமினும், கொடிய யுத்தத்தையும் உலகத்துக்கு வரத்தக்க தீங்கையுஞ் சீர்தூக்கி அஞ்சியே அதுகருணையின் பாலதாமெனக் கொண்டு சமாதானத்துக்குடன்பட்டார்கள். அதுகேட்ட பாண்டவர்கள் தாம் துரியோதனால் அடைந்த துன்பங்களையும் வஞ்சகங்களையும் மறந்தவர்களாயும் கூதமித்தவர்களாயும் விளங்கித் துருபதன்பால் விடைகொண்டு விதுரனேபூறப்பட்டு அஸ்தினபுரத்தையடைந்தார்கள்.

பாண்டவர்கள் அஸ்தினபுரத்தை யடைந்தார்களன்பது கேட்டு அந்கரமாக்கள் எல்லையில்லாத ஆநந்தக்கடவில் முழுகினார்கள். எல்லோருங் திரள்திரளாக எதிர்சென்று பாண்டவர்களை உபசரித்தார்கள். அதனால் பாண்டவர்கள் அந்கரத்தை நீங்கியிருந்தமைப்பற்றி அந்கரத்துமாந்தார்களால் மறக்கப்பட்டில்லரென் பதும் வெளிப்படையாயிற்று. நகரமெல்லாம் ஆனந்த

கோஷ்டஞ் செய்யப் பாண்டவர்கள் அரமணையைடைந்து திருத்தாஷ்டிரனையும் பெரியோர்களையும் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்கள். திருத்தாஷ்டிரனும் ஏனைய முதியோரும் பாண்டவர்களை வாழ்த்தித்தழுவிக் கொண்டாடியபின்னர் இராச்சியத்தைப் பாகம்பண்ணி ஒரு பாகத்தைக் கொடுத்தார்கள். அஸ்தினபுரமென்னும் புராதன நகரத்தை திருத்தாஷ்டிரன் தனக்காக்கிக் கொண்டான்.

25. இந்திரப்பிரஸ்த நகரம்.

அதனால் பாண்டவர்கள் தமது பாகத்துக்கு ராஜதானியாக இந்திரப்பிரஸ்த மென்னுமொரு நகரத்தை நிருமிக்க வேண்டியவரானார்கள். அங்கரம் கிருஷ்ணன் ஏவலின்வழி விசுவகர்மாவென்னுங் தெய்வகம்மியனால் அமைக்கப்பட்டது. அது பாண்டவர்களுக்கு எவ்வகையினுங் தசுதியான மனோகரங்கரம். அது யமுனைக்கரையின்கண்ணதாதவின் மிக்கவிசேஷத்துறையதாயிற்று.

இமையவர்பதியிலுள்ளனயாவுமிங்குளவிங்குமற்றள்ள [கைச் வமைவுறபொருள்களங்கிலவெனுமாறமைத்தவான்றெல்லபதி யழசைமவறவிரித்துப்புகழ்வதற்குண்ணிச் சதுர்முகத்தவனுமெய்தளருமர்களானவிலமுடியுமோமுடியாதாயினும்வல்லவாநவில்வாம்.

அது பகையரசர் கனவிலுஞ் சிந்தைசெய்தற் கரி தாய்ப்பல்வகைப் பொறிகளும் யந்திரங்களும் யுத்தோபகரணங்களும் அமையப்பெற்றது. அதுமிகவாழ்ந்து யார்க்குஞ்தாண்டுதற்கரியதாகிய அகழியை யடையது. அது பகலு இரவும் முறையே கண்விழித்துகார்க்குஞ்காவற்படையினப்போன்ற தாமரையும் குழுதமுழுடையது. அங்கரத்தைச் சூழ்ந்து கிடக்குஞ்சோலைகள், மல்லிகை

முல்லை சண்பக முதலிய மலர்களால் நிறைந்து பரிமளங்கால்வன. அந்கரத்திலே யமுனைக்கரையிலுள்ள மாளிகைகளைல்லாம் இந்திரனிருக்கையாகிய அமராவதிவரையு முயர்ந்து கீழே யமுனையிலே தோன்றுஞ்சாயையால் பாதலம் வரையும் வேறுன்றினபோல் விளங்குவன. இடையிடையே யோங்கிப் பணைத்துப் பரந்து குளிர் நிழலைத் தருவனவாகிய விருக்கங்களால் வெயிலும் அந்கருக்குச் சந்திரிகையாயிற்று. நால் வகை வருணத்து உத்தமர்களுக்கெல்லாம் அது பல் வகையாலும் கண்கவரும் பதியாயிற்று. சுருக்கிக் கூறு மிடத்து, அந்கரம், பலவாற்றுலும் பெருங் கீர்த்தியும் பேரழகும் வாய்ந்ததாய் மற்றைய நகரங்களையெல்லாம் மங்குவித்துயர்ந்து, ஒப்புயர்வில்லா அரசராலும் பிரசைகளாலுஞ் சிறந்து விளங்குவதாயிற்று.

26. பாண்டவர் அரசியல்.

இப்படியிணையற்று விளங்குவதாகிய நகரத்திலே பாண்டவர்களும் நீதிக்கோருறைவிடமாக வீற்றிருந்து ராஜாதிராஜரெல்லாம் போற்றி அடிபணியத்தக்கவாறு செங்கோலோச்சவாராயினர்கள். அங்கே தெளமிய ரென்னும் புரோகிதரும் பாண்டவரோடிருந்து அவர்க்கு நீதி மார்க்கங்களை யெடுத்துபதேசம் பண்ணிவருவர். வியாசரும் இடையிடையே சென்று அவர்க்கு வேண்டு வதைக் கற்பித்துப் போவர்.

நீவிரும்னிதியால் வேட்ட நேயமுண்டே நுமன்ற
லோவியமனையாடன்னை யோரொராண்டொருவஶாக
மேவினர்புரியுமங்கன் மேவுநாளேனையோரிக்
காவியங்கண்ணினுளைக் கண்ணுதல்கடனதன்றே!

என்னுறுறக்கிள்ளோரா நிருதவும்வேடமாறிப்
புண்ணியப்புலன்களாடப் போவதேயுறுதியென்று
வண்ணவிற்றிறவினர்க்கு வாய்மலர்ந்தருளிமீண்டு
பண்ணுடைக்கிதநாத பண்டிதன்விசம்பிற்போனன்.

நாரதரும் அவர்க்கு வெளிப்பட்டு இவ்வாறு கூறி
ஞர். வியாசரும் நாரதரும் கூறிய அநுமதிப்படியே
திரெளபதியும் வருஷத்துக்கொருவர்க்காகப் பாண்டவ
ரைவர்க்கும் இல்லற மனைவியானாள். அதுகாரணமாகப்
பாண்டவர்கள் அவளிருக்கும் அந்தப்புரத்தைத் தம்
ழீன் அவ்வருஷத்துக்குரியவரன்றி மற்றவர் எட்டியும்
பார்ப்பதில்லையென்று விரதமேற்கொண்டு அதனைக்
கிரமமாகக் காத்துவந்தார்கள். அதுதவறி ஒருவர்
அபுத்திபூர்வமாகக் காண நேர்ந்தால் ராஜதானியை
விடுத்துச் சிலநாள் தீர்த்தயாத்திரை செய்தல்வேண்டு
மென்னு முறுதிபூண்டார்கள். இவ்வாறு தம்மையும்
தம்பிரசைகளையுங் காத்தொழுகுபவர்களாகிய பாண்ட
வர்களது கீர்த்தியும் அறமுறையும் திசாழுகமெங்கும்
பரந்தன.

ஒருநாள், சூரியன் மேற்றிசைக்கடல்வாய் மூழ்கிய
பின்னர் அந்நகரத் தகழியினின்றும் அதனைச் சூழ்
கிடந்த சோலையினின்றும் எழானின்ற நறுமணங்களை
வாரிக்கொண்டுவெந்தன்னிய தென்றலைச் சுகிப்பான்
வீதியிற் புகுந்தவோர் அரசினங்காளை சிறிதுதாரஞ்
செல்லாமுன்னே, ‘ஐயையோ! கள்வன்! கள்வன்
கவர்ந்தோடுகிண்றான்!’ என்னுமோரவலவொலிகேட்ட
உத் தன்வசமின்றி மின்னெனவோடு எதிர்ப்பட்ட
வோரறையினுட் புகுந்து வில்லொன்றை யெடுத்துக்
கொண்டு மீண்டு கள்வனைத் தொடர்ந்து பற்றி, அவன்
கவர்ந்து சென்ற பொருளை மீட்டு உரியவனுகிய அந்த
ணன்கைக் கொடுத்தேகினான். அந்தணன் அவ்வதவி
புரிந்தவனையாரென்றறியானுயினும் பன்முறை வாழ்த்தி
மனங்குளிர்ந்தான்.

27. அர்ச்சனன் தீர்த்தயாத்திரை.

இச்செயல்லாம் ஓரிமைப்பொழுதினுள் நிகழ்ந்தன. இவ்வுதவி புரிந்தவன் அர்ச்சனன். அவன் உலாப்போய் மீண்டபோது முன்பு தான் வில்லுக்காக விரைந்தோடிப் புகுந்த மாளிகை உதிஷ்டிரனும் திரெளபதியுமிருந்த கிருகமென்றறிந்தான். அவன் அந்தோ! யாது செய்தேன்! விரதம் பங்கப்பட்டதே யென்று மனம் பதைப்பதைத்தான். உடனே உதிஷ்டிரன் யடைந்து தான் அபுத்தி பூர்வகமாக வியற்றிய பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாகத் தீர்த்தயாத்திரைபோக விடைதருதல்வேண்டுமெனப் பணிந்தான். உதிஷ்டிரன் அர்ச்சனை நோக்கி, உண்மையை நோக்குமிடத்து அவ்விரதம் பங்கப்படவில்லை; நீபோதல் ஆவசியகமன்று எனப் பல சொல்லி அவனைத் தடுத்தான். அவன் செவிக்கு அவையேறுவாயின. அவன் அப்பிராயச்சித்தம் தப்பாமற் செய்தலே வேண்டுமென்று வாதித்தான். அதுகண்டு உதிஷ்டிரன் விடைகொடுத்து, அவனைக் கல்வியாற் சிறந்த அந்தணர் பலரோட்டுப்பினான். அவ்வாறே அர்ச்சனன் தீர்த்தயாத்திரைமேற் சென்றான். சென்றபோது தான் முன்னர்ப் பன்முறையும் பலரும் பாராட்டி வியந்து ரூக்கேட்ட கட்டமூகெல்லாங் திரண்டுரு வெடுத்த சுபத்திரையைத் துவாரகையிற் கண்டு மனம் புரிதல் வேண்டுமெனக் கொண்ட பேரவா அவன் மனத் திலே அடிப்படையிற் கிடந்தது.

அர்ச்சனன் பலதலங்களையும், புண்ணியநதி பல வற்றையும் தரிசித்தாடிப் பலராச்சியங்களையுங் கடந்து ஈற்றில் சுபத்திரை மேல் வைத்த கழி பெருங் காதலாற் பிடர்பிடித்துந்தப் பட்டவனுய்த் துவாரகையை யடைந்தான், சுபத்திரைகிருஷ்ணன் தங்கை. தன் கருத்துக்குக்

கிருஷ்ணன் சகாயம் புரிவனென்பது அர்ச்சனன் நன் றுகத் தேர்ந்து கொண்டவனுயினும், கிருஷ்ணன் தமை யனுகிய பலராமன் துரியோதனன் மேற் பற்றுடையவ னதவின், அவன் தன் கருத்துக் குடன்படா னென்ப தும் அவன் அறியாததன்று. அர்ச்சனன் நகர்ப் புறத்தே வந்திருந்தமை யுணர்ந்த கிருஷ்ணன் அவ ஜீப் போய்ப் பிறர்க்குப் புலனுகாவண்ணம் கண்டு கொண்டாடினான். அர்ச்சனன்வந்தகருத்தை அவன் பால் வினவி யுணர்ந்து கிருஷ்ணன் அவனுக்கோருபாயங் கற் பித்தான். அஃதாவது பலராமன் துறவிகளிடத்தே மிக்க பக்தியும் பேரப்ரீமானமு முடையனென்றும், துறவி களைத் தனதரமணைக்குள்ளே யழைத்து விருந்தருந்தும் சிரத்தையிற்றனக்கிணை யில்லாதவனென்றும், அதனால் அர்ச்சனன் துறவிவேடம் பூண்டால் அரமணைக்குள்ளே இடம் பெறுதல் எனிதென்றும் கிருஷ்ணன் கூறி அகன்றன. அர்ச்சனன் அவ்வுபாயத்தை மனப்பூரிப் போடங்கீரித்து அவ்வாறு துறவி வேடந் தரித்து அடுத்தநாளுதய காலத்திலே நகர்ப்புறத்திலே பரம சந்தியாசி போல விளங்கினான். அவனுக்கு வெயிலும் மழையும் வேற்றுமையில்லாதன வாயின. அவன் பசி தாகம் மலைலோ பாதையை அறியாதான் போன்றன் அவனையும் அவன் தவப்பொலிவையும் கண்டோர்கள் நகரெங்குஞ் சென்றறிவித்தார்கள். அச்செய்தி பலரா மன் செவியிலு மேறிற்று.

28. அர்ச்சனன் பலராமன் அரமணைக்குச் சென்றது.

அதுகேட்ட மாத்திரத்தே பலராமன் அவரைத் தனது அரமணைக்கழைத் துபசரிக்குமாறு அவர்பாற் சென்றன. அர்ச்சனன் மெய்த்துற வுடையான் போன்று அரசை மதியாமல் மூடியகண்ணைத் திறவாது

யோகத்திலிருப்பதாக நடித்தான். அரசன் பன்முறை அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து சிலகாலங் தனதரமணையிலிருந் தெழுந்தருளி யிருந்து விருந்தருந்தித் தன்னையும் ஏனைய யாதவரையும் ஆசீர்வதித்துப் போக வேண்டுமென்று அவனையிரந்தான். அர்ச்சனன் பன்முறை மறுப்பான் போன்றித் தீற்றிலுடன்பட்டுப் பலராம னுடன்போய் அரமணைக்குள்ளே ஓரகன்ற மரநிழிலைத் தனக்குறைவிடமாக்கிக் கொண்டங்கு பரமயோகிபோல் வீற்றிருந்தான். துறவிகளுக்குக் குற்றேவல் பூண்டெடா முகுமாறும் அவ்வழியே அருள் பெறுமாறும் கன்னியரை விடுவது தருமநெறி குன்றுத பண்டைநாள் வழக்கு. அவ்வாறே சுபத்திரை அக்கபட சங்நியாசிக்குக் குற்றேவற் பெண்ணுக்கப் பட்டாள். அர்ச்சனன் கண்களுக்கு அவன் விருந்தாயினவுடனே, அவன்தான் முன்னர்க் கேள்வியுற்றுக் காதல்கூர்ந்த அழகெல்லாம் அவன் அழகிலொரு குறையன்றி முற்றுமன்றென வெண்ணிப் பிரமித்துச் சிறிதுநேரம் பிரதிமைபோ விருந்தான். பின்னர்த் தெளிந்து பேராநந்தத்திலமுந்தினுன். அவன் தன்னுள்ளத்திடை யெழுந்த காதல் பெருகிப் பெருங்கடலாக அதனைத் தன்வேடமென்னுங்கரையால் மடக்கினான். நாளுஞ்சில அவன் மனத்திற்கு யுகம்போற் கழிந்தன. அவன்தன் கபடமார்க்கம் சுபத்திரைக்குச் சிறிதும் புலனுகாமல் ஏற்ற காலம் வருங்காறும்காத்தடக்கியொழுகுவானையினான். சுபத்திரையும் அவன்பாற் சிறிதும் ஐயப்பாடு காணுளாய்ச் சித்தசமாதானத்தோடும் அளவளாவத் தலைப்பட்டாள். ஒருநாள் சுபத்திரை, அர்ச்சனன் வாழிற் பாண்டவர் இந்திரப் பிரஸ்தஞ் சார்ந்த செய்தியைக் கேட்டு, அர்ச்சனன் கேதமத்தை வினாவினான். அஃதுஅவன் அகத்தே தழுலாய்க் கிடந்த காமாக்கினிக்கு நறிய நெய்யேயாக, அவன் தன் வேடத்தை மறந்து சுபத்திரை ஐயுறுமாறு

தன்னை வெளியிட்டான். அதுகண்ட சுபத்திரை ஆரியப் பெண்களுக் கியல்பாயுள்ள அச்சம்மடம் நாணம்பயிர்ப் பென் னும் நாற்குணத்துள்முற்பட்டதாகிய நாணத்தால் மேற் கொள்ளப்பட்டவளாய் அவன் பக்கத்தை விட்டோடி மறைந்தாள். மீண்டு அவன் பக்கஞ் செல்ல அவள் மனங் குவிவதாயினும் நாணமும் அச்சமும் தடுப்பனவாயின. அதனால் அவள் அர்ச்சனன் கண்ணுக்காரியளாயினான். அதனை யுணர்ந்த கிருஷ்ணன் அர்ச்சனனைப் போசன விதையத்தில் முட்டூருவகை காக்குமாறு தனது தேவியராகிய ருக்மணிசத்தியபாமா இருவரையும் ஏவினான். அத்தேவிய ரேவலால் சுபத்திரை நாண மீதூரப் பட்டவளாகியும் மறுக்க மாட்டாதவளாய் அர்ச்சனனுக்கு அன்னமாத்திரம் படைக்கப் போவள். இப்படியாகப் பின்னரும் சிலநாள் யுகம்பல வென்னக்கழிய, விழுவு நாளென்று வந்தடுத்தது.

29. சுபத்திரை கல்யாணம்.

அவ்விழாவணி காணுமாறு அந்கரமுழுதும் சமீபத்துள்ள ஒரு கிராமத்தை யடைந்து, அதனால் நகரமுழுதும் நிர்மானுஷியம் போலாயிற்று. அச்சமயத்தை வாய்ப்பாகக் கொண்டு அர்ச்சனன் மனம் புணர்ந்து அவளைக் கொண்டு சோரமார்க்கமாக இந்திரப்பிரஸ் தத்தை நோக்கி விரைந்தேகினேன். இச்செயலுக்குக் கிருஷ்ணன் மாத்திரம் இரகசியத்தில் அநுகூலியா யிருந்து தானுமறியாதான் போன்று விழாவயரப் போனன். வாயில் காப்போர் கண்டனர். அர்ச்சனனென்றுணர்ந்தனர். தடுத்துப் போர் செய்யத் துணிந்திலர். பின்னர்ப் பலராமனுக்கு யாது கூறுவோமென்றேங்கினர். விரைந்தோடி அஞ்சவி செய்து மெய்ந்துங்கி

யுரைத்தனர். அவ்வரை பலராமன் செவித் துவாரங்களுக்கு அக்கினியாயின். கண்களிலேதீப்பொறியெழுந்தன, மந்திரத் தலைவரும் படைத் தலைவரும் சென்று கூடினர். சூழ்சியாதன்றனர். பலராமன் தொடர்ந்து பற்றுமினென்று கூறித் தானும் புறப்பட்டான். உடனே கிருஷ்ணனும் வெளிப்பட்டு அக்கபடியைப் பற்றிவருதுமென்று முன்னே நடந்தான். சிறிதுசென்ற பின் கிருஷ்ணன் பலராமனை நோக்கி, அண்ண பிரமால் விதிக்கப்பட்ட விவாகபந்தத்தைச் சிதைக்க யாவரால் ஆசும்? நடந்தேறிய கருமத்துக்குத் துக்கித்தலாற் பயனென்னை? ஆயினும் சுபத்திரைக்கேற்ற நாயகன் அர்ச்சனைனைத் தவிர வேறு யார்தானுள்ளன? ஆதலால் படை தணிவதே ஏற்ற தென்றூன். அதுகேட்ட பலராமன் பகைதணிந்து மனமகிழ்ந்து பாண்டவர்க்கு நட்போலை போக்கிச் சிலதினாத்தில் விவாகமகோற்சவமுங்கண்டு கொண்டாடினன்.

இவ்விவாகத்தினுலே பாண்டவர்களுக் குண்டாகிய வலிமையோ மிகப் பெரியது. திரௌபதியினது விவாகத்தினுலே பாஞ்சாலன் என்னும் பேரேறும், இவ்விவாகத்தினுலேயாதவர்களும் படைத் துணைவர்களாயினார்கள், இம் முத்திறத்துப் பேராண்மைக்கும் உலக மொன்று கூடினும் ஈடாகா தன்றே, இதுமுதலாகக் கிருஷ்ண னும் அர்ச்சனனும் பிரியாநட்பினராய் வினாதே காலக்கழிவு செய்து வருவாராயினார்கள்.

30. காண்டவ தகனம்.

ஒருநாள் நரபகுதனாம் பண்ணு மியல்பினையடைய அரக்கர் வசிக்கும் வனமொன்று சமீபத்தே யுளதென்றும், அது காண்டவ மெனப்படுவ தென்றும், அதனை அழித்து அரக்கரை விண்ணேற்றுதல் வேண்டுமென்று

மோராந்தணன் வெளிப்பட டர்ச்சன னுக்குத் திவ்விய மகத்துவம் பொருந்திய காண்டவ மென்னும் வில்லையும், எடுக்குங்தோறுங் சூறையாத ஈரம்புக் கூட்டையும் பகை வர் பாணங்களாற் சேதிக்கப்படாத தோரிரதத்தையு மீயந்தான். அவ்வந்தணன்பாற் கிருஷ்ண னும் ஒரு சக்கரமுங் கவசமும் பெற்றுன். இங்ஙனங் கிடைத்த ஆயுதங்கள் அவர் தமக்கியல்பாகவுள்ள புஜப்பலபராக் கிரமங்களுக்கு மேலும் வலிபெருக்க, இருவரும் புறப் பட்டுச் சென்று, நிருவகித்தற்கரிய கொடுஞ்சமராடி வெற்றிமாலை புனைந்து மீண்டார்கள். அக்கொடிய யுத்தத்திலே தேவகம்மியனையும் நாணச் செய்த சிற்பசாது ரியத்தில் வல்லானெருவனே அர்ச்சனன் அருணேஷுக்கத் தால் டயிர்பிழைத்தான். அவன் தனக்குயிர்ப்பிச்சையீந்த வள்ளல் முன்னே தோன்றி வணங்கி நின்று, தான் பெற்ற அப்பேருதவிக்குக் கைம்மாறு யாதாயினு மொன்று செய்ய அதுமதி தருதல் வேண்டு மெனப்பன் முறை யிரந்தனன். அர்ச்சனன் அவனைக் கிருஷ்ணன் பால் விடுப்ப, கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கி இந்திரப் பிரஸ்தத்திலே ஒரு மாளிகை அமைப்பாயாக வென்று பணித்தருள, அவன் மகிழ்ந்துஒரலங்கார மாளிகையை அமைத்தான். அவ்வகைத் திவ்வியாலங்கார மாளிகை உலகத்திலே அதற்குமுன் ஒருகாலத்தும் தோன்றிய தில்லை. எதிர் காலத்தும் தோன்றுவதில்லை. அம்மாளிகை முழுதும்மதிப்பிலடங்கா நவரத்தினகசிதமானது. அதிசய சிற்ப நுண்மைகளைல்லாம் அமையப்பெற்றது. மேல்விதானங்க ஜெல்லாம் நகூத்திரங்களையும் நாணச் செய்யும் வைரரத்தினங்கள் பதித்து உயர்ந்த பசும் பொன்னினால் இழைக்கப்பட்டன. தூண்களைல்லாம் பருத்துயர்ந்த வச்சிரக் கம்பங்கள் போல் விளங்கின. கண்டோர் அதிசயித்து முயங்கத்தக்க பளிங்கறைகளும் பளிங்கு மேடைகளும் இம் மண்டபத்திலே அமைந்து

கிடந்தன. அம்மண்டபத்தின் உட்டளங்களெல்லாம் தெளிந்த பளிங்கினால் இயற்றப்பட்டமையின் முன்பயிலாத கண்களுக்கெல்லாம் தண்ணிய தடாகம்போற ரேன்றும் இயல்பினது. மாளிகையைச் சூழ்ந்து கிடந்த நந்தவனங்களெல்லாம் இடை இடையே தாமரைத்தடாகங்களும் அழகிய விருக்கங்களும் விரவப் பெற்றன. இவை மாத்திரமன்ற வினேத மாயா யந்திரங்களும் பொறிகளும் அமைக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. அவற்றுட சில நாடக நடிப்பனவும், சில விளையாடுவனவும், சில பூத்தொடுப்பனவும், சில நீரிறைப்பனவும், சிலபந்தெறி வனவுமாக இன்னேரன்ன விசித்திரங்கள் எண்ணில்.

மனத்தாலுந்திருத்தனுல்வரம்பாலுமரம்பயிரேள்வலியினாலு (கோடி மினத்தாலுந்தெரிந்துதன தெண்ணியவெண்ணினுக்கேற்ப வெண்ணில் தினத்தாலுஞ்செயற்கரியசெழுமணிமண்டபமீரேழ்திங்கட்செய்தான் ரனத்தான்மின்சியதருமன்றம்பியர்க்குத்தண்டுடன்வெண்சங்கு மீயந்தான்:

இங்ஙனஞ் சிறந்த இம்மாளிகையை அச்சிறப்பன் அமைத்து அந்கருக்கு அணியாக்கினான். முன்னே அந்தணெனானப்பட்டவன் அக்கினிதேவன்.

31. ராஜதூய யாகம்.

இவ்வாறே பாண்டவர்கள் பல்வகைப் போகங்களையும் அதுபவித்துக் கொண்டு காலக்கழிவு செய்துவருநாளில் ஒருநாள் நாரதர் அங்கே வருவாராயினர்.

ஏற்றினானத்திற்றனித்தனியேயுபசாரம்யாவுந்தந்து மாற்றினான்வழியினைப்புமலரயன்போவிருந்தோனைமகிழ்ச்சிகூர்ந்து போற்றினான்வரயான்புரிதவம்யாதெனப்புகழுந்தான்பொதியிற் காற்றினாலரும்புநறுஞ்சூதம்போற்புளகரும்புங்காயத்தானே. (தென்றம் யான்புரிந்ததவமுலகில்யார்புரிந்தாரவனிபரிவிசையின்வினைத் (பாய் தென்புரிந்ததெள்ளமுதாலமுதன்டோர்செனியிரதந்தெனிட்டுவிட் மான்புரிந்ததிருக்கரத்துமதியிருஞ்தநிவேணிமங்கைபாகன் ருன்புரிந்ததிருக்குத்துக்கிசையமகிழ்ச்சிசைபாடுந்தத்துவஞ்சானி.

அவர்களை தருமன் இவ்வாறுபசரிக்க ஏனைய பாண்டவர்களு முபசரித்து. வழிபட்டார்கள். அவர் அவர்களை ஆசீர்வதித்து அவர்கள் தந்தையாகிய பாண்டு ஏனைய இராசாக்களை யெல்லாம் வென்று கீர்த்தி பெற்றதும், சிரேஷ்டங்கள் விளங்கியதும் எடுத்துக் கூறித் தந்தையைப் போலப் புத்திரராகிய நீங்களும்சிரேஷ்டார்களாகவும் உலகத்தவர்களுக்கும் துறவிகளுக்கும்புகவிட மாகவும் விளங்குதல் வேண்டுமென்றும் உபதேசித்தார். அவ்வுபதேசத்தைச் சிரமேற் கொண்ட உதிஷ்டிரன் தம்பியரோடு சூழ்ச்சி செய்து ராஜசூயயாக மொன்று செய்யத் துணிந்தான். ராஜசூயயாகமாவது அரசருக்கு லௌகிகப் பயனையும் வைத்திகப் பயனையும் பயப்பது. அது செய்ய விரும்புவோர் தமக்குச்சமீபத்தும் தூரத்து மூளை தேசராஜாக்களை யெல்லாம் திக்குவிஜயத்தில் வெல்லுதல் வேண்டும். ராஜசூய யாகத்துக்கு நான் தேசத்து ராஜாக்களை யெல்லாம் அழைத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் வரும் ராஜாக்க ளெல்லாம் பாதகாணிக்கையாகப் பெரும்பொருள் கொண்டு வந்து வைத்துப் பணி தல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யாதோரைப் போரிலே வென்றிடப்படுத்துதல் வேண்டும். இவ்வியல்பினதாகிய ராஜசூயத்தைச் செய்யத் தொடங்கு முன்னே உதிஷ்டிரன் கிருஷ்ணன்பால் ஒரு தூதனைப் போக்கினான். கிருஷ்ணன் வருதலும் உதிஷ்டிரன் தனது கருத்தை அவனுக்குரைக்க அவனும் நன்றென்று உபாயங்குறினான். அவ்வாறே உதிஷ்டிரன் தம்பியர் நால்வரும் நாற்றிசைக் கண்ணும் பெருஞ்சேணைகளோடு சென்றனர். நாற்றிசையிலு மூளை வேந்தர்கள் பலரும் பாண்டவர்களுடைய கருத்தை யுணர்ந்து இணங்கிப் பாதகாணிக்கையாக அளவிறந்த திரவியங்களும்

கொடுத்தார்கள். அவ்வேந்தர்கள் அப்பாண்டவர்களை வழிவிடும்பொழுது தாம் பின்னர் யாகத்துக்கு வரும் பொழுதும் மேலும் திரவியோபகாரம் புரிவதாகவும் கூறினார்கள். தம்மைப் பெரிதாக மதித்தசிலஅரசர்கள் மாத்திரம் பாண்டவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையறி யாது முரணிப் போர் தொடுத்து சிர்வகிக்க இயலாது வணங்கி அடிபணிந்துபாதகாணிக்கையும் அளவின்றிக் கொடுத்தார்கள்.

இவ்வாறே யுதிஷ்டிரன் சகோதரர் நால்வரும் முன்னரெக்காலத்தும் பாரத வருஷத்து வேந்தர் ஒரு வரும் சென்றறியாத தேசாந்தரங்க ளெங்குஞ் சென்று ஆங்காங்கும் வெற்றி படைத்தும், சமாதான மென்று வணங்கப்பட்டும் தமது கருத்தின்படி திக்கு விஜயத்தை மூடித்து அளவிறந்த அரும்பெருந்திரவியக் குவைகளைக் கையுறையாகப் பெற்று யானைகளி லேற்றிக் கொண்டு மீண்டார்கள். மீண்ட மாத்திரத்தே ராஜசூயத்துக்கு வேண்டும் பிரயத்தனங்க ளெல்லாஞ் செய்யப்பட்டன. நாளும் வந்தடுத்தது. ரிஷிகளுள்ளே தலையாயினரும், அந்தனருள்ளே சிரேஷ்டரும், அரசருள்ளே சிறங் தோரும் வந்து கூடினர். அஸ்தினபுரத்து யுத்தவீரரா கிய வீஷ்ம துரோணதியரும் சமுகந்தந்தனர். கிருஷ்ண னுக்குத் தீராப்பகைவனும் பாண்டவர்க் குறவினானு மாகிய சிசுபாலனும் வந்திருந்தான். வேந்தரும் பெரி யோருமாகிய இச்சபை நடுவே புருஷோத்தமனுகிய கிருஷ்ணனும் தாரகை நடுவே தண்மதியென்ன விளங் கினான். இவ்வியல்பினதாகிய சபையிலே அக்கிரதாம் பூலோபசாரம் யாருக்குச் செயற்பால தென் னும் பூலோபசாரம் யாருக்குச் செயற்பால தென் னும் ஆசங்கை யெழுங்கிட்டது. வீஷ்மாசாரியர் அக்கிரதாம் பூலம் கிருஷ்ணனுக்கே யுரியதாகுக வென்றனர். அது

கேட்ட சுகாதேவன் உதிஷ்டிரன் முகத்தை நோக்க உதிஷ்டிரன் கிருஷ்ணனை நோக்கச் சுகாதேவன் கிருஷ்ணனுக்குச் சமர்ப்பித்தான்.. அச்செயல் சிசுபாலனுக்குச் சொடுஞ்சீற்றத்தை யுண்டாக்க அவன் கொடியநாகம்போற் சினாந்தெழுந்தான். வீஷ்மன் சொன்ன தும் கிருஷ்ணன் அங்கீகரித்ததும் தகாவென அவன் கூறி இருவரையும் நகைத்திகழுந்துகிருஷ்ணனைப் போர்க்கறை கூவினான். அதனால்யாகம் நடைபெறுதெனும்படி சபை நிலைகலங்கியது. அதுகண்டு கிருஷ்ணன் பலவாறுக அவனுக்கு நன்மதி கூறியும் அவனமையானக அவனைத் தனது சக்கராயுதத்தால் விண்குடி புகுவித்தான். அதன் பின்னர் யாகந்தொடங்கப்பட்டது. அது யாவர் கண்ணும் மனமுங்களிர முறையுறநடாத்தி முடிக்கப்பட்டது. இங்கனம் ராஜஸ்குயம் செய்யத் துணிவாருஞ் சிலரினுஞ்சிலரே. தங்கருத்தின்படிமுடியப் பெறுவாருஞ் சிலரினும் மிகச் சிலரே. ஆயினும் இத்துணைக் கிரமமாக முடித்தார் பாண்டவரையன்றி வேறு யாவர் என்றுலகம் பாராட்டவும் ரிஷிகள் ஆனந்தக் கூத்தாடவும் அந்தணர் களிகூர்ந்து ஆசிபாடவும் அரசரெல்லாம் அகமகிழ்ந்து கொண்டாடவும் திரவியங்களும் பட்டாடைகளும் தேவாமிர்தம் போலும் அன்னமலைகளும் அந்தணர்க்கும் ஆதுலர்க்கும் வாரி வாரி வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறு அரும் பெருங் கருமமாகிய ராஜஸ்குய யாகம் முற்றுப் பெற்றது. முற்றுப்பெற்றஅத்தினமே பாண்டவர்களும் உலகத்தார்க் கெல்லாம் அரசரென்பதும் காட்டப்பட்டது. அத்தினமே துரியோதனன் வஞ்சப்பகையும் பொருமையும் அதியுச்சஸ்தானம் பெற்றநாளாம். பாண்டவர் மேல் அவன் வைத்த பொருமையும் பகையும் ஒருகாலத்தும் தணிந்தா னென்பது பொருந்தாது. அவைஅவன் மனத்திடைப் பதிகொண்டு ஜிடந்தன. நாடோறும்வளர்ந்தன. அத்தினமோ அவை

அவன் மனத்திடை யடங்காவாயின. பாண்டவர்க்குப் பெருங் குதூகல நாளாகிய அத்தினம் துரியோதன னுக்கு அக்கினி முன்டெரியு. நாளாயிற்று.

32. திருதாஷ்டிரன் உபதேசம்.

பாண்டவர்கள் பதியிழந்து, அரக்கு மாளிகை அக்கினிக்குப் பிழைத்துக் கொடிய வனம் புகுந்தலீந்த தீக்காலமெல்லாம் கழித்துச் சுகவாழ்வெய்தி மகோந்த போகமும் பெற்று அரசர்களை யெல்லாம் கீழ்ப்படுத்தி மேற்பட்டு அதிராஜராக விளங்குங் காலம் வந்தடுத்தது. அவர்கள் நுகர்ந்த துன்பங்களெல்லாம் இப்போது அவர்க்குப் பரமானந்த சுகங்களாகப் பரிணமித்தன. இங்நனம் புரண்ட சுபயோக சக்கரமானது னிலைகொள்ளாது பின்னரு மொருமுறை பாண்டவர்களைத் துரியோதனன் வன்செயல்களுக் காட்படுத்தித் துன்ப நுகர் விக்கும் பொருட்டு மீண்டும் புரஞ்மாறு நோக்குவதாயிற்று. துன்ப நுகர்ந்த வழியன்றி இன்ப நுகர்ச்சி இனிதாகாதன்றே.

இராஜகுய வேள்வி முடிந்த பின்னர் அது காணுமாறு வந்திருந்த அரசரும் ரிஷிகளும் மற்றேரும் தத்தம் வாசஸ்தானங்களை நோக்கி மீண்டனர். கீர்த்தியும் பெருமையும் ராஜராஜன் என்னும் பெயரும் எங்கும் திசைக்கடோறும் வியாபித்து மூழங்கின. உலக முழுதும் களிகூர்வதாயிற்று. இருவர் மாத்திரம் அதுகண்டு பொருராய்த் துன்புறுவாராயினர். அவர்தாம் யாவர்? துரியோதனனும் அவன் தம்பி துச்சாசனனுமே. இருவரும் தம்மை யோத்தவராகிய உதிஷ்டிரன் முதலிய பாண்டவர், தம்மினும் மிக்கவராய்; வலியவராய், ராஜாதி ராஜராய் விளங்கத் தாம் தாழ்வெய்தியதை னினைந்து

பொருமை யென்னும் கொடிய நெருப்பின்வாய் வீழ்ந்து
 துடிப்பாராயினர். அவர்கள் உதிஷ்டிரன்பால் விடை
 கொண்டு மீறும் அமையத்திலே பெருங்களிப்பெய்தினூர்
 போல் நடித்தாராயினும், அவன் செல்வத்தை யெல்
 லாங் கவர்ந்து கொண்டு அவனைத் தம்மடிப் படுத்தாது
 விடுவதில்லை யென்னும் விரதமும் அப்பொழுதே முன்
 டார்கள். இக்கொடிய அழுக்காறும் துராசையும் துரி
 யோதனன் மனத்தை அல்லும் பகலும் அரம்போற்
 றேய்த்தன. திவ்விய வுணவெல்லாம் அவனுக்கு வேம்
 பாயின. போகமெல்லாம் கொடிய நாகமாயின. நெட்
 டியிர்ப்பும் தனியிடமுமே துணியாயின. உறவினர் நட்
 பினர் முகமெல்லாம் அவனுக் குவர்ப்பாயின. அது
 கண்ட அவன் நட்பினர் பேரச்சமும் பிரமையுமடைய
 ராய், அவனைக் கொண்டேகிப் பல்வகை விநோதங்
 களையும் காட்டி அவனை மகிழ்விக்க முயன்றனர். அவை
 யெல்லாம் அவன் மனப்புண்ணுக்கு மருந்தாகாவாயின.
 அச்செய்தி அவன் தந்தை செவிப்பட்டது. படுதலுங்
 தந்தை அவனைத் தன் சபைக்கழைக்க, அவனேடு
 அவன் உண்மை நண்பஞ்சிய கர்ணனும் அஞ்சிற்
 சிறந்த மாதுலனுகிய சகுணியும் அச்சபை புதுந்தனர்.
 துரியோதனன் தந்தையை வணங்கி, எனதன்பிற்
 சிறந்த தந்தாய், இவ்வளப்பரிய பூமியின் கண்ணே,
 உனக்கும் எனக்கும் அரசுக்கிடமில்லா தொழிந்தது.
 நான் உனக்கு புத்திரனுய்ப் பிறந்து உன்னைப் பிற
 நாட்டில் உயிர்வாழ வைத்த வுதவியே செய்தேனுயி
 னேன். என்னை நீ புத்திரனுய்ப் பெற்றதினும் பெரு
 திருத்தலே நன்றாம். நான் பிறந்திங்ஙனம் பயனின்றிக்
 கிடத்தவினும் இறத்தலே நன்றாம். ஆதவின் இறக்கத்
 துணிந்தேன். அதற்கு நீ உடன்படுதல் வேண்டும். அது

செய்யாயாயின் நான் கேட்பதைச் செய்தல் வேண்டும் என்றான். அஃது யாது என்று தந்தை அழுத கண் ஞேடும் அவனை வினாவ, அவன் பாண்டவர்களுக்கு நான் செய்யுங் கேட்டினுக்கு நீயும் துணைவனுதல் வேண்டும் என்றான். அதுகேட்ட திருத்ராஷ்டிரன் மனம் “எவ் வழிக்கிணங்குவேன்” என்று ஒருவழிப்படாது சுழன் ரது. இங்கிலைப்பட்ட மனத்தினாகிய திருத்ராஷ்டிரன் தன் மைந்தனை நோக்கி “மைந்த கேள்! நினக்கு ஓராற் றுனுமுரிமையில்லாத சந்திரவமிசத்தரசை உனக்காக்கி வைத்தேன், அதனைக்குறித்து நீஅஞ்சத்தக்கதும் யாது மில்லை. பாண்டவர்களும் தமக்கு யாம் செய்த துரோ கத்தைப் பொருட்படுத்தாது தமது ராச்சிய கருமத் தையே புரிந்து வருகின்றார்கள். அவர்கள் நம்மீது பொருமையாயினும், நம்மரசின்மீது துராசையாயினு முடையவர்கள்ல ரென்பதும் நீநன்றறிவை யன்றே. இங்ஙனமாகவும் நினக்குளதாகிய குறை யாதுமில்லை. அரசு உயர்தலும் தாழ்தலும் அவ்வரசுக்குரியான் பெருமை சிறுமைகளின் பயனும். என்பது பாண்டவர்கள் தம் சிற்றரசோ டோங்கினமையாலும், யாம் எம் பேரரசோடு தாழ்ந்தமையாலும் பிரத்தியக்கூமாய்க் கண்டனை யன்றே. பாண்டவர்கள் யாம் செய்த வஞ்சனைக்காக வெங்களைப் பகைத்துப் பழிகொள்ளாது கேண்மை பூண்டொழுகுவது மறிவை யன்றே. அவர்கள் கேண்மையே எம்மரசுக்குப் பேருறுதியா மென்பதையும் நீ சிந்தித்தல் வேண்டும்” என்று நன்மதி புகட்டினான்.

33. சுகுணி சூழ்ச்சி.

எவ்வகைக் கொடுக்கித்த முடையவரையும் நன் னெறிக்கட்டுகுத்த வல்லனவாகிய இவ்வரைக ளெல்லாங் துரியோதனன் உள்ளத்திற்குப் பொள்ளற குடத்து நீராயின. தந்தையுரைத்தன வெல்லாம் அவன் மனத்தை முன்னையிலும் மிக வலிதாக்கின வன்றி, ஒரு சிறிதாயினும் நெகிழ்வித்தனவல்ல. அவ்வரையால் அவன் தனது அரசு பாண்டவர்கள் அரசுக்கு இரண் டாவதாயிற்றென்றும், தான் சந்திரவமிசத்துக்குரிய தாகிய முடியைத் தரித்தும், அது தரியாத பாண்டவர்க்குக் கீழாகத் தான் மதிக்கப்படவந்ததேயென்றும், தனது பெருமைக்குக் காரணம் பாண்டவர்கள் பெருமையேயன் றித் தனதரசின்வலிமையன்றென்று முனர்ந்து பாண்ட வர்கண்மேன் மனத்திடையடங்கா வழுக்காறுடையனையி னன். சந்திரவமிசத்தரசர்க் கெல்லாம் உரியதாய்ப் பரம்பரையாகவுள்ள தனது சபாமண்டபமானது மய னமைத்த பாண்டவர்களது சித்திரமாளிகைக் கிணை யாகாதென்பது முனர்ந்தான். அதுவும் அவன் பொருமையென்னும் பெரு நெருப்புக்கு நெய்யாயிற்று.

இவ்வாறு புண்பட்ட மனத்தோடிருந்த துரியோத னைனே ஒருவாற்றானும் ஆற்றுதல் கூடாதெனக் கண்ட திருதாஷ்டிரன் அவன் எண்ணத்துக்குடன்பட வேண் டியவனையினன். உடன்பட்ட பின்னர் அவனும் அவன் சபையிலிருந்தோரும் யாது செய்யத்தக்க தென்று சூழ்ச்சி செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். சாமபேததான தண்டமென்னும் நான்கனுள் முதன் மூன்றையும் ஆராய்ந்து அவற்றால் பாண்டவர்களை மேற்கொள்வது கூடாதெனத் துணிந்து, அவற்றை யொழித்து ஒழிந்த நான்காழுபாயமாகிய யுத்தத்தை யெடுத்துச் சிந்தித் தார்கள், அதற்கு நானே முற்படுவேன் என்று கூறிக்

காணன் எழுந்து, தனதாற்றலையெடுத்து மொழிந்து தன்னைப் புகழ்ந்தான்.

வெஞ்சிலைதுனித்தோரம்பியாள்விடன் வெகுண்டவேந்த ரேஞ்சினின்புகுவரல்லால்யாவரேயெதிர்க்கவல்லார் வஞ்சனைகொண்டுவெல்லமதிப்பதுவாளால்வெல்ல வஞ்சினமாயினன்றேவென்றனனங்கர்கோமான்.

அவனுரைத்தவை மற்றோர்க்கெல்லாம் உடன் பாடாகாவாயின. அதனால் அவ்வுபாயமுந் தள்ளப்பட்டது. வேறு தக்கவுபாயங் காணுராய் அங்குள்ளார் யாவரும் சிறிதுநேரம் சித்திரப்பாவை யாயினர். அப் பொழுது சகுணி, பொள்ளென வெழுந்து,

துப்புறழமுதச்செவ்வாய்த்திரெளபதிதுணைதோள்வேட்டுக் கைப்படுசிலையினேடுங்காவலர்கலங்கிவீழு
மெய்ப்படுமுனையாய்வங்துசிசயன்வில்லிருத்தபோது
மிப்பொழுதிருந்தசீர்யாவருமிருக்கிலேமோ.

“யான் பாண்டவர்களையிகவெளிதில்வெல்லுவேன். யான் சூதாட்டத்திலே படைத்திருக்கும் வன்மையுங் கீர்த்தியும் யாவீரு மறிவீர்களன்றே. அது மாத்திரமன்று சூதாட்டத்திற் கழைக்கு மிடத்து, அஃது உதிஷ்டிரனுக்கு விருப்பமில்லாதகருமமோயாயினும், அரசர்க்கு மறுத்தல் இயல்பன்றெனக்கொண்டு அவன் உடன்படுவான் என்பதும் அறிவீர்கள். ஆதலால் சூதிலே பாண்டவர்களை வெல்லுவேன்” என்று சபதமிட்டான். அவ்வரை துரியோதனான் செவிப்பட்ட மாத்திரத்தே எழுந்தோடி மாதுலனைத் தழுவி, “எனது அபீஷ்ட முடிந்தது முடிந்தது” என்றுகூறி ஆநந்தக்கூத்தாடினான். திருத்தராஷ்டிரன் இக்கருமம் கொடிது கொடிதென்று கூறி உள்ளத்தில் நடுக்கழுற்றான். ஆயினும் மைந்தன்.

மேல் வைத்த பேரன்பினால் அவன் சூழும் வழிகட்கெல்லாம் தானும் இயையவேண்டியவனுயினன்.

இயைதலும், பாண்டவர்களது புதிய மாளிகையைப்போலத் துரியோதனான் தானுமொன்று அமைப்பித்தல்வேண்டுமென்றும், அவர்கள் தன்னை வரித்ததுபோலத் தானுமவர்களை வரித்துப்புதுமனை புகும்விழாக்கொண்டாட வேண்டுமென்றும், அவ்வழையத்திலே தன்கருத்தை முடித்துக் கொள்ளல் வேண்டுமென்றுந் துணிந்தான். அவ்வாறே சிற்பத்திற்கைபோய் தபதி களைக் கொண்டு ஓரலங்கார மாளிகையைச் சில தினங்களில் அமைப்பித்தான். அம்மாளிகையிற் பிரவேசமகோற்சுவத்திற்கு நாளும் முகூர்த்தமும் வைக்கப்பட்டன.

34. விதுரன் தூது.

பாண்டவர்களைப் போயழைத்துவரும் தெளத்தியம் விதுரன் பங்காயிற்று. விதுரன் இவ்வன்செயலுக்குத் தாதனுக மனம்பொருந்தாது திருத்தாஷ்டிரனை நோக்கி, “வேந்தே கேள், இவ்வஞ்சகச் சூழ்சிக்குடன் படுதல்நினக்கழகன்று. எனக்குஞ் சம்மதமன்று, இதுவேசந்திரவமிசம் பரிநாசமுறுவற்கு நாட்கொண்டதாகுமென்பதை நன்கு துணியக்கடவை. வேந்தன் சொல்லையும் மூத்தோன் ஏவலையும் மறுத்தலாகாதென்பதுதரும் நூலாதவின் இத்துதை மேற்கொள்ளுகின்றேன்” என்று கூறி அங்குநின்று நிங்கி வீஷ்மரை யடைந்து அவர்பால்விடைகொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தஞ்சென்றுன். அங்கே விதுரன் உதிஷ்டிரனைக் கண்டு, தான் மேற்கொண்டு சென்ற தூதை யெடுதுள்ளவா ருரைத்துப்பின்னர் அதனால் விசீன்யத்தக்க கேட்டையுங் தன்மனச்சான்று குன்றுவண்ணாங் தூக்கியோதினன். இருபக்கு

வசனங்களையுங் கேட்ட உதிஷ்டிரன் எப்பகூந் துணிவ
தென்று புலப்படாது சின்தை தடுமாறி, ஈற்றில் ஊழ்
கூட்டும் வண்ணமன்றி மற்று நிகழாதென்றும், தீங்கு
புரியும் நோக்கமுள்ளதாயின், வீஷ்மர் முதலிய பெரி
யோரால் அது தடுக்கப்படாமற் போகாதென்றுங்
தேறினேன்.

தேறிய வழித்துணிந்து உதிஷ்டிரனும் சகோதர
ரும் திரெளபதியும் தம்மை அழைக்க வந்த விதுரஞ்சே
புறப்பட்டு அஸ்தினபுரத்தை யடைந்தார்கள். அச்செய்
தியை யுணர்ந்த துரியோதனதியர் எதிர் சென்றுபசரித்
துப் பேரன்பு பூண்டார்போல் நடித்துத் தழுவி யழைத்
துப் போயினர். பாண்டவர்களும் அவர்களை மானிடச்
சட்டை சாத்திய புவிக்கூட்டமாகக் கொள்ளாது எதிர்
தழுவி அவரோடு சென்று அவர் மந்திரம் புகுந்தார்கள்
பாண்டவர்களைத் தழுவிய துரியோதனதியர் கரங்கள்
கரங்களால்ல. அவை கொடிய நாகங்கள். அவர்களை
உபசரித்த உபசார மொழிகள் உபசார மொழிகளால்ல
அவை தேனிற் பொதிந்த கொடிய விஷபேதங்கள்.

இவ்வாறு வந்து கூடிய பாண்டவர்கள் துரியோத
னதியரோடு உரிய காலத்திலே புதுமாளிகையிற் பிரவே
சித்து விருந்தருந்தி ஆடல்பாடல்களாற் களித்துச் சில
பகல் கழிப்பாராயினார்கள். அங்கு அவர்கள் பெற்ற
திவ்விய மகோபசாரங்களாலும் அன்பின் பெருக்கத்
தாலும் மற்றைய வினோத போகங்களாலும் துரியோத
னனிடத்துச் சிறிதும் ஜைப்பாடு காண்றாய் அவன்வசப்
பட்டார்கள். அதுகாறும் துரியோதனன் நெஞ்சிடைக்
கரங்து கிடந்த வஞ்சகமென்னும் கொடிய வாயுவானது
பிரசண்டமாருதமாக வீசுநாள் வந்தடுத்தது. அன்றும்
விருந்தருந்தி யாவரும் வினோதகாலகேஷப நாடி
யெழுங்தனர். அப்பொழுது சலுணி உதிஷ்டிரனை

நோக்கி இன்றுகாறும் பல்வகை விநோதங்களாலும் பொழுது போக்கினேம். இனிச்சுதாடி இற்றைய பகல் கழிப்பாம் வருக வென்றான். உதிஷ்டிரன் சூதாடல் எனக்கு விருப்பமாகிய விளையாட்டன்று.

அடியுமரன்மையும்விமையுஞ்சேகையும் மூகும்வென்றியுஞ்தத்தங் குடியுமானமுஞ்செல்வமும்பெருமையுஞ்குலமுமின்பமுஞ்சேகம் படியுமாமறையொழுக்கமும்புகலுமுன்பயின்றகல்வியுஞ்சேச மடியுமான்மதியுணர்ந்தவர்சூதின்மேல்வைப்பரோமனம்வையார்.

மேதகத்தெரிஞானநாற்புலவரும்வேத்தநாலற்கோரும் பாதகத்திலொன்றென்னவேமுன்னமேபலபடப்பழித்திட்டார் தீதகப்படிபுன்றெழுழிவிளை ஞரிந்கின்தனைகிறதின்றித் தோதகத்துடனென்னையோசகுனிதன்சூதினுக்கெதிரென்றான்.

ஆதலால் அதனைவிடுத்து வேறுவகையிற்யொழுது கழிப்பா மென்றான். அதற்குச் சகுனி சூதாட்டம் உனக்கு விருப்பமில்லையென்பதை நான்நம்பமாட்டேன். என்னை நீவெல்வது கூடாதென வஞ்சகின்றைன் போலு மென்றான். உதிஷ்டிரன் அஃதுன் கருத்தாயின் சூதாடற் கியைந்தென். ஒட்டம் வைப்பது யாரென்றான். துரியோதனன் வெளிப்பட்டு, யான் வைப்பேன், எனக்கீடாக என் மாதுலன் சூதாடுவன் என்றான். அரசர்க்குச் சமானரோடு சூதாடுவதன்றே மரடு. ஒருவர்க்கீடாக மற்றெழுருவர் ஆடுவதும் மரபன்று. அம்மரபுகளை நோக்குகின்றில்லயாயின் ஆடுவதும் வருக வென்றான்.

35. சூதாடல்.

அவ்வளவில் இருவரும் ஆடத் தொடங்கினார். உதிஷ்டிரன் ஒரு முத்தாரத்தை ஒட்டமாக வைத்தான். அதற்கிணையாகத் துரியோதனனும் வைத்தான். உதிஷ்டிரனும் சகுனியும் மாறி மாறி ஆடினார். ஆடியபோது சகுனி வென்று ஆரத்தைக் கவர்ந்தான். அதுகண்டு

உதிஷ்டிரன் மானத்தான் மேலுமாடுதற்கு விருப்பங் கொண்டு தனது அரிய ரத்ததையுங் சூதிரையையு மொட்டமாக வைத்தான். அதனையுஞ்சகுனிவென்றுன். உதிஷ்டிரன் பின்னரும் மானத்தாலுந்தப் பட்டவனுய்த் தனது யானைகளைக் குறித்தாடினான். அவற்றையும் காய முற்றும் வஞ்சமே கலந்தவனுகிய சகுனி கள்ளச்சுதாடி வென்றுன். அதுகண்டு உதிஷ்டிரன் தனது நாடு, நகர் முதலிய செல்வங்களை யெல்லா மொவ்வொன்றும் வைத்து முறையே தோற்றுன். அவன் பின்னர்த்தம்பியரையும் அடிமையாக வைத்துத் தோற்று ஈற்றிலே தன்னையும் வைத்துத் தோற்றுன். அப்பால் ஆடுதற்கு ஒட்டப்பொருள் யாதுமில்லாமல் உதிஷ்டிரன் மயங்கி யிருந்தான். அங்கிலையை நோக்கிச் சகுனி உன் மஜை வியை ஒட்டப் பொருளாக வைத்தாடுக வென்றுன். அங்கிருந்த அரசரெல்லாம் அதுகேட்டு இருகையாலும் தம் செவியைப்புதைத்தார்கள். அங்தோ! இஃதென்ன குறித்ததோ, வாழ்வு கருதியோ தாழ்வு விரும்பியோ துரியோதனன் இச்சுதாட்டத்தை விரும்பினாலேனன்று பலரும் மனம் புண்பட்டனர். துரியோதன னும் அவன் வமிசமும் நாசமெய்துதற்குக் காலம் வந்தடுத்ததென்று வருந்தினர். தருமதேவதை பாண்டவர்களைக் கைவிட்டு விட்டதோ வென்று பரிதபித்தனர். துரியோதனன் வஞ்சச் சூதினாலே பாண்டவர்கள் அரசையுஞ் செல்வத் தையுங் கொள்ளை கொண்டதும் போதாது, அவர் தம் மையும் அடிமை கொண்டான். அவ்வளவிலும் அமையாது பின்னருங் கற்பினுக்கருங்கலமாகிய திரெளபதி யையும் அடிமை கொள்ள வெண்ணுகின்றன. தேவுர்களேல்லாருங் இத் தீயவனுக்கஞ்சி மறைந்தனரோ; தருமதேவதையுங் கைவிட்டதோ என்று அருமை வேங் தனுகிய உதிஷ்டிரனும் மூவுலகங்களையும் வெல்லவெல்லவ ராகிய தம்பியருயிருக்கின்ற நிலையை நோக்கிப் பலவாறு.

கூறி பிரங்கினர். அப்பொழுது விதுரன் எழுந்து திருத் ராஷ்டிரனை நோக்கி, வேந்த, உனக்குக் கண் மாத்திரமன்று உன் அகமுங் குருடாயிற்றே செவியும் வன்செவியாயிற்றே உன் மைந்தன் செய்யும் கொடிய வன்செயல் களைச் செய்யாமற்றுக்க உன்னலாகாதா? தடுத்தாற் கேளாரா? இத்துணையுஞ் செய்த கொடுமை போதாதா? இப்போது உன் மைந்தர் கேட்பது தருமமா? முறையா? உலகத்தில் முன்னர்ளக்காலத்தாயினுங்கம்ந்ததுண்டா? நீயுமுடன்பட்டனையோ?

“திருகுவெஞ்சின் வஞ்சராகி யினைஞ்சீமை செய்தா அருகுகின்றதங்கைதாங் யுடன்படுக் திருப்பதோ மிருகமன்று பறவையன் றிரக்கமின்றிமேவுனின் னருகுவந்தகைந்ததெங்க எறிவிலாமை யாகுமே”

என்று இவ்வாறிடித் துரைத்தான். இவ்வரையெல்லாம் செவிடன்காதிற்பட்ட முழுக்கொலியாயினா. சகுனி பின்னரும் உதிஷ்டிரனை நோக்கி யாது கூறுகின்றனை? கதியற்றனையோ வென்றான். அதுகேட்டு உதிஷ்டிரன் பேய்வாய்ப்பட்டான் போன்று அதற்கு மினங்கி ஆடினான். அப்போதும்சகுனியே வென்றான். துரியோ தனன் முகமும் அகமும்மலர்ந்தான். எழுந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினான். சகுனியைக் கட்டி முத்தமிட்டான். பாண்டவர்களை நோக்கினான். அவமதித்து இழிமொழி பலபுகன்றான். தன் வீரத்தை யெடுத்துப் புகழ்ந்தான். அவர்களை நோக்கி ராஜவுடைகளைக் களைந்து விட்டுக் குற்றேவல் செய்ய புகாதிருப்ப தெண்ணை யென்றான். அதன் பின்னர் ஓரேவலாளனை நோக்கித் திரெளபதியு மடிமையாயினுளென வவ்னுக்குணர்த்தி அவளை இச் சபைக்குக் கொணர்க வென்றான். அதுகேட்ட சபை நெஞ்சம் நடு நடுங்கியது. ஏவலன் அந்தப்புரஞ் சென்று கோப்பெருந்தேவியை வணங்கி உணர்த்தினான். அது கேட்ட தேவி அறமுறையெல்லாம் நன்குணர்ந்தவளாத

வின், எனது நாயகர் தம்மைத் தோற்றபின் எண்ணைத் தோற்றனரா; அன்றி எண்ணைத் தோற்றுத் தம்மைத் தோற்றனரா வெனப்போய்றிந்து வருதியென்றவனை அனுப்பி விட்டான்.

36. திரௌபதியைத் துகிலூரிதல்.

(திஷ்டிரன் தன்னைத் தோற்றபின் தன்மனையானத் தோற்றற்கதிகாரியல்லன்.) ஏவலன் மீண்டு திரௌபதி வினாவியதைக் கூற, துரியோதனன் பெருஞ் சினங்கொண்டு துச்சாசனனைக் கூவி நீபோய் அவளைப் பற்றி வருக வென்றான். அதுகேட்ட சபை, யாதும் பேசாதிருப்ப, துரியோதனன் தம்பியருளொருவனும் நீதி முறை யறிந்தவனுமாகிய விகர்ணன் என்பவன்எழுந்து,

முறையோவென்றென்றவனிதலமுழுதுமுடையான்முடித்தேவி நிறையோடழிந்துவினவவுநீர் கிளைவற்றிருந்தீர் நினைவற்றே விறையோன்முனியுமென்கினைந்தோவிருந்தாலுறுதியெடுத்திய குறையோகண்கண்டதுநாளுங்குலத்துப்பிறங்தோர் (ம்பல் கூருரோ.

இப்பூமிமுழுதும் ஆள்பவனுகிய யுதிஷ்டிரன் தேவி கலங்க யனுப்பிய வினாவுக்கு இச்சபையிலிருக்கின்ற பெரியோரெல்லீரும் பேசாதிருப்ப தென்னை, அரசன் கோபிப்பானென நினைந்தோ பேசாதிருக்கின்றீர்கள். குலத்துப்பிறந்த பெரியோர் தாம்கண்ட முறைகேட்டை எடுத்துக் கண்டியாது விடாரன்டே. தான் பராதீனப் பட்ட பின்னர்த் தன்மனைவியை ஒட்டம் வைத்துத் தோற்பதற்கு உரிமையின்மையின் திரௌபதி வினாவிய தொக்கும். ஆதவின் திரௌபதி வெல்லப்பட்டவளாகாள் என்றான். சபையெல்லாம். அவனுரையை மெச்சி யுண்மையென்று கொண்டாடிற்று.

நியாயமும் நடநிலையும் அச்சபைக்குச் செல்லாச் சரக்காயின வாதவின் விகரணன் வாக்குப் பயன்படா தாயிற்று. துரியோதனன் ஏவலின் வழித் துச்சாசனன் திரெளபதியைச் சிறிதுங் கூசாது, பழிநாடுது பெண் ஜென்று மிரங்காது கூந்தலிற் பற்றியிழுத்து, அவள் புலம்பி முறையோ முறையோ வென்றமுவதும் நோக்காது, கொண்டு சென்று சபைநடவே விடுத்தான். துச்சாசனன் தன்னைப் பற்றிப்போக வந்தானென்பதுணர்ந்து திரெளபதி காந்தாரிபாலோடி அடைக்கலம் புகுந்தபோது காந்தாரி அவளைக் காத்தபயன் கொடுத்திடாது கன்மனப் பாதகிபோல், உன்மைத்துனர் அழைத்தாற் போதற் கஞ்சுவதென்னை யென்றன வென்றால், மற்றியாவரோ துச்சாசனனைத் தடுப்பவர், சபையிலிடப்பட்ட திரெளபதி துரியோதனதியர் கருத்தைக் கடைக்கண்ணுற் கணித்துனர்ந்தனள். உடனே சபையிலிருந்த பெரியோரை நோக்கி, இச்சபையிலே தருமதேவதையில்லாதகன்றதோ! நடுநிலையங்கொளித்ததோ! இத்தனைக் கொடுஞ்செயலுக்கு யான் செய்த குற்றந்தான் யாதோ! என்றலறியமுது முறையிட்டாள். அச்சபையில் வீசுகின்ற வாயுவும் அசையாதொழிந்த தென்றால் நாவசைத்தவர் தாம் அங்கியாவர்; யாவரும் ஒருவரையாருவர் நோக்கியிருந்தனரன்றி இரங்கியாருமாற்ற முரைத்தாரோராருவருமில்லை. பாண்டவருள்ளே உதிஷ்டிரவெழுமிந்த நால்வர் மனமும் மானமும் வீரமும் வீசையும் ஆயுதங்களுமே பதைப்பதைத்தன. அந்நிலையை யுதிஷ்டிரன் கண்டான். சத்தியவிரோதமாகுமென்றும், தாம் பராதீனப்பட்டதைச் சிந்திக்காது தருமமுறையைக் கடந்தால் தமது பெருமை குன்றிவிடுமென்றும் கூறி அவரை அடக்கினான். திரெளபதி தன் முறையிட்டைக் கேட்பாரோராருவரையுங் காணுளாய்த் துரியோதனனைப் பார்த்து பாவி யாது செய்யப் புகு

தூய், நீடு நின்குலமும் வாழ விரும்பினால் இக்கொடுஞ் செயலுக்குடன்படா யென்றார்கள். அதுகேட்ட தூரியோதனன் பெருங் கொடுஞ் சினத்தனம்த் துச்சாசனனை நோக்கி அடிமைப் பெண்ணுக்கு இராசவுடை தகாது. அவள் வஸ்திரத்தைக் களைந்திடுக வென்றார்கள். சொல்வாயினின்றும் வீழாமுன்னே துச்சாசனன் புவியெனப் பாய்ந்து அவள் துக்கிலை யுரியத் தொடங்கினான். திரெளபதி அச்சொற் கேட்டாள்.

ஆருகியிருதடங்கணஞ்சனவெம்புனல்சோரவளகஞ்சோர
வேறேன துக்கிரகைந்தகைசோர மெய்சோரவேறேர்சொல்லுங்
கூருமற்கோவிந்தாகோவிந்தாவென்றாற்றிக்குளிர்க்குளாவி
அரூதவமிழ்தூறவுடல் புளகித்துள்ள மெலாமுருகினாலே.

உள்ளாடுங்கினாள். ஆபத்பாந்தவா! அநாதரக்கா!
கோவிந்தா! துணை வேறிவ்வுலகில் இல்லாத ஏழையைக்
காத்தருள், என்றாள். உள்ளத்தையும் உயிரையும் அத்
திருவடிமேல் வைத்தாள். தன் கையிரண்டும் தனக்குத்
துணையாகாவெனத் தலைமேற் குவித்தாள். தன்னை
மறந்தாள். உயிர் நீங்கினாள் போலாயினாள்.

அச்சபையில் விதுரன் மாத்திரம், அந்தோ! நாசப்
பட்டொழிதற்கே துணைந்தீர்துணைந்தீர் என்றுகூறினான்.
மற்றோரெல்லாம் ஊமராயினார். பதிவிரதாசிரோமணி
யானிய திரெளபதியினது முறையீடு அநாதரக்கான்
திருச்செவிப்பட்டது.

அருமறைசொல்லியாமாயிரமுறைத்தழைக்கவமர்போற்றுங்
திருமலர்செஞ்சிரடியோன்றிருச்செவியிலிவன்மொழிசென்றிசைங்
தகாலை

மருமலர்மென்குழன்மானின்மனாடுங்காவகைமன த்தேவந்து
தோன்றிக்
கரியமுகிலனையாதும்பிறரெவர்க்குட்தெரியாமற் கருணைசெய்தான்,

அக்கருஞ்சிதி அவளைக் காத்தற்கோருபாயம் வகுத்தனர். துச்சாசனன் உரிந்தான்; ஒரு வஸ்திரம் கவர்ந்தெறிந்தான். அது புறவாடையாக உள்ளாடையொன்று கண்டான் அதனையுங் கவர்ந்தான். அப்பாலு மோராடை கண்டான். இப்படியே வாங்குந்தோறும் அவளுக்காடை பெருகின துச்சாசனன் கையுஞ் சலித்தான். வாங்கி ஆடைகளை யிடுதற்கும் சபையோர் இருத்தற்கு மிடமில்லாது மண்டபம் ஆடையாக நிறைந்தது. துச்சாசனனும் சோர்ந்து அடியற்ற மரம்போல வீழ்ந்தான். இதற்கிடையில் துச்சாசனன் திரெளபதி துகிலைத் தீண்டப்புகுதலும் வீமன் சிங்கேறுபோற் கறுவிசினாந்து தனது கட்டுப்பாட்டை மறந்து கதையைத் தீண்டினான். உதிஷ்டிரன் கண்டு விழிக்குறிப்பால் அடக்கி விட்டான். துச்சாசனன் வீழ்ந்ததும்திரெளபதி துகில் பெருகியதும் யாவருங்கண்டனர்; அதிசயித்தனர்; பதிவிரதை இவளன் ரேவென்று கொண்டாடினர். யாது மேல் நிகழுமோ வென்று நடுங்கினர்; அப்போது வீமன் எழுந்து இடிமுழுக்கம்போற் சபையைக் கூவி,

வண்டாருங்குழல்யிடித்துத்துகிலுரிந்தோனுடற்குருதிவாரியள்ளி [கைத் யுண்டாகங்குளிர்வதன்முன் னிக்கரத்தாற்புனலுண் ணே வெளுகாலென் தண்டால்வெம்புனவெற்றிமீதெழுந்துவிழுந்ததிவலைதண்ணீராகக் கொண்டாவிபுரங்திரிவனிதுவிரதமெனக்கெனவுங்கறினான்.

“அரசர்களே! பெரியோர்களே! கேண்மின், இப்போது யான் சொல்லும் வஞ்சினம் முன்னர்க்காலத்தி வெவராலும் சொல்லப்பட்டதன்று, பின்னர்க்காலத்து மெவராலும் உரைக்கப்படுவதுமன்று. இப்போது கூறுவதை முடியேனுயின் என் முன்னேர் சென்றடைந்த வுலகஞ் செல்லேனுக. யுத்தத்தில் இத்தியரிற்றீயனுகிய துச்சாசனனை வன்கொலைபுரிந்து அவன் உரம்பிளந்து உதிரங்குடிப்பது சத்தியம்” என்று வாயிலும் கண்ணி

லும் தீப்பொறி சிந்தக்கூறி, அப்பால் துரியோதனைன் நோக்கி, “உன்னை நான் என் கதையாற் கொன்று உன்தலையை என் இடக்காலர் பொடிபட அரைத் தொழிப்பதுஞ் சத்தியம்” என்றார்கள்.

இப்பயங்கரமான வஞ்சின வாசகங்களைக் கேட்ட சபையோர் அவ்வாசகப்பயனை உள்ளவாறே போர்க்களத்திற் கண்டவர் போல மனத்திடைக் கொண்டு இடியேறுகேட்ட நாகத்தினை யொத்தனர். மரம்போல் வீழ்ந்துகிடந்த துச்சாசனன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுங்குதான் கிருஷ்ணனை விசுவரூபத்தோடும் மின்னாற்கற்றை போலும் சோதிமயமான கண்களோடும் கண்டதும் கூறினார்கள். இச்சமாசாரமெல்லாம் திருத்ராஷ்டிரனுக்கும் அவன் மனைவி காந்தாரிக்கும் செவிப்பட்டன. இருவரும் எழுங்குது விரைந்தோடித் திரெளபதியையணைந்து அவளைத் தழுவித் தன் மைந்தர் செய்த வன்செயல்களைத் தம்பொருட்டுப் பொறுத்தருள்ளனரிரங்தார்கள். அதுகேட்ட திரெளபதி தன் கோபந்தணிந்து தனக்கியல்பாகிய அன்பு வடிவானார்கள். அஃதுணர்ந்த திருத்ராஷ்டிரன் அவளைச் சாந்தி செய்து உனக்கு வேண்டுவதைக் கேள் தருவன் என்றார்கள். அவள் திருத்ராஷ்டிரனை நோக்கி, உதிஷ்டிரன் அடிமைத்திறம் நீங்குமாறு வரங்தருக வென்றார்கள். திருத்ராஷ்டிரன் அஃதிந்து இன்னுமொன்று கேளென்றார்கள். அவள் மற்றை நால் வரும் அடிமை நீங்குமாறு வரங்தருகவென்றார்கள். திருத்ராஷ்டிரன் அதுவுக்கு கொடுத்து இன்னுமொன்று கேளென, அவள் இனிலனாக்கு வேண்டுவதுயாதுமில்லை, எனது நாயகர்கள் இனித் தமக்குறுதி தேடிக்கொள்வார்கள் என்றார்கள்.

அதுகண்ட காரணம் சபையை நோக்கி, “துன்பக் கடலில் வீழ்ந்து கரையேற வகையின்றித் தடுமாறி வருந்திய பாண்டவர்க்குத் திரெளபதி நாவாயாகி அவரைக் கரைசேர்த்தாள்” என்று கூறினான். அவன் உரைத்தது சரதமேயாம்.

அப்பால் உதிஷ்டிரன் வீமசேனைன் அழைத்துக் கொண்டு திருதாராஷ்டிரன்பாற் சென்று அஞ்சலியல் தனுய் நின்று விடைதந்தருளுக வென்றான். திருதாஷ்டிரன் அவனை வாழ்த்தி; உங்கள் ராஜுதானிக்கேக் கூல் விசையோடு வாழுக்கடவீர்களாக. துரியோதனன் செய்த குறும்புகளை மறந்து என்னையும் காந்தாரியையும் மறவாதவர்களா யொழுகக் கடவீர்கள் என்றுபலவாறு முகமன் கூறி விடையீந்தான். அதுகண்ட சகுனி துரியோதனை நோக்கி, புலியை அகப்படுத்திப் பின்னர்த் தொண்டு நீங்கி வாலுருவி அதனை விடுவார் போலாயினீர் என்ன, துரியோதனன் ஒடிப்போய்த் திருதாஷ்டிரனை நோக்கிக், கோபமீதாரப் பெற்றவராய்ச் சமயம் பார்த்திருக்கும் பாண்டவர்களை இவ்வாறு விட்டால் பெருங்கேடுவந்து விளைந்திடுமாதவின், தோற்றவர் பன்னிரண்டு வருஷ வனவர்சமும், ஒருவரு மறியாவண்ண மொருவருஷ வாசமும் செய்தல் வேண்டுமெனப் பொருந்திச் சுதாடுமாறு பணித்தருளவேண்டு” மென்றமுதிரந்தான். துரோண விதுர வீஷ்மாசாரியர்கள் அது தகாது தகாது எனப் பலகூறிப் பன்முறை தடுத் தும் திருதாஷ்டிரன் கேளாது மைந்தன் கேள்விக் கிசைந்தான். காந்தாரியும் திருதாஷ்டிரனை நோக்கி நம்மருமை மைந்தனகிய துரியோதனன் நம்மை விட்டு நீங்கினும் நீங்குக; நாமிதற்குடன்படுதல் தகாதெனக் கூறித் தடுக்கவும் திருதாஷ்டிரன் கேட்டிலன் என்றான். திருதாஷ்டிரன் தன் மைந்தன்மேல் வைத்த காதலுக்கு எல்லையுமில்லாமோ.

அவ்வாறே திருத்தாஷ்டிரன் பாண்டவர்களை மீளவு மழைத்து நம்மைந்தன் வென்ற நாடு நகரங்களை உங்க ஞக்குத் தருதற்கு மனம் பொருந்துகின்றிலன். ஆத வின் இன்னுமொருதரஞ் சூதாடி வென்றீராயின் நாடு நகரங்கள் உமக்கேயாகுக. தோற்றீராயின்பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷ அஞ்ஞாதவாசமும் செய்து அவ்வெல்லையில் வந்து அரசு கைக்கொள்ளுக வென்றான். அதற்குடன்பட்டு உதிஷ்டிரன் சூதாடித் தோற்றான். திரெளபதி யேவலால், உதிஷ்டிரன் தானும் தன் சகோதரரும் மனைவியும் மைந்தரும் அடிமைத்திறத்தி னீங்கிக் காட்டகஞ் செல்லக்கருதி இன்னுமொரு முறை சூதாடுமென்று தான் செய்த புண்ணியத்தை ஒட்டமாக்கினான். சகுனி அதற்கிசைந்து ஆட, உதிஷ்டிரன் வென்றான். சகுனி வெள்கித் தலைகுனிந்தான்.

அப்பால் பாண்டவர்கள் தமது இராசவுடைகளை யெல்லாங் களைந்தெறிந்துவிட்டு மரவுரி தரித்துத் தம்பத் தினியோடும் புதல்வரோடும் காட்டகம் புறப்பட்டார்கள். துச்சாசனன் அப்போது திரெளபதியை நோக்கி இப்பாண்டவர்களை விடுத்து வேறு நாயகனை வரித்துக் கொள்க வென்று பழித்துரைத்தான். வீமன் அதுகேட்டுச் சீறிவெழுந்தான். அப்போது அர்ச்சனன், வார்த்தையாலையில் காட்டுவது யாவர்க்குமெனிது செயலாற் காட்டுவதோ அரிது. ஆதவின் இவர்க்கெல்லாம் செயலாற் காட்டுயாம் வருக வென்றவனை அடக்கித் தானும் கர்ணைக் கொன்றேழிப்பது சரதமென்று விரதங்கூறினான். மற்றைய பாண்டவர்களுஞ் சகுனி முதலியோரைக் கொல்வதுண்மையென்று நோன்பு புண்டன்று. அப்பால் திருத்தாஷ்டிரன் முதலிய பெரியோர் பால் விடைகொள்ளப் போய் வணங்க, அவர்கள் நாணி

யாதும் பேசாதடங்கினர். விதுரன் மாத்திரம் பாண்டவர்களை நோக்கி, வனவாசம் உங்களுக்கு மிக்க நன்மையும் வலிமையும் கீர்த்தியும் பயக்குமேயன்றி, தீமை பயக்குமெனக் கருதி மனந்தளராதொழிமின். கூத்திரிய தருமத்தி லிபுக்கடைந்தீரனுங் குற்றம்பெற்று நாடு கொண்டாள்வதிலுங் காடு கொண்டாள்வதே நுமக்குச் சிறப்பாம். அதுவே தெய்வசம்மதமுமாயிற்று. தருமமே ஜியம். மற்றையவெல்லாம் நன்றுபோற்றேன்றி மாண்டிடும். ஆதலால் உமது தாயரை என்பால் விடுத்தும்காடு சென்றுரியகாலத்தில் சுகத்தோடும் பலத்தோடும் மீளக் கடவீர்களென்று வாழ்த்தினேன்.

அவ்வாறே பாண்டவர்கள் தாயை அரிதிற் பிரிந்து வீதியிற் புகுந்தனர். உதிஷ்டிரன் தன் முகத்தை வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொண்டு நடந்தான். சுகாதேவன் முகப்பூச்சோடும், நகுலன் உடம்பெங்கும் மண்ணைப் பூசிக்கொண்டும், திரெளபதி புலம்பி அவிழ்ந்த கூந்தலால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டும், பாண்டவர் குருவாகிய தெளமியழுனிவர் தருப்பையைக் கையிற்றுங்கி யமல் தோத்திரமாகிய சாமவேத மந்திரத்தை யுச்சரித்துக் கொண்டும் நடந்தார்கள். அதுகண்ட நகரமாக்கள் புலம்பியழுது தம் வீடுகடோறும் அட்டிற் சாலைகளிலே தீழுட்டாது துன்பருந்தியிருந்தார்கள்.

இங்நனம் அஸ்தினுபுரத்தினின்று நீங்கிய பாண்டவர்கள் செய்தியைத் திருத்தாஷ்டிரன் கேள்வியற்று அவர்கள் இங்நனம் போனதன் கருத்து யாதென்று விதுரன்பால் வினாவினான். விதுரன் வேந்தகேள், உதிஷ்டிரன் இயல்பிலே கிருபையுடையனுதலின், சினம்பொருந்திய கண் பிறர்மேற் படுமாயிற்றீது விளைத்திடுமென்றஞ்சி அது காக்குமாறே தன் முகத்தை வஸ்திரத்தால்

மறைத்துச் சென்றுன் என்றும், வீமண தன் பகையைத் தீர்த்தற்குக் காலஞ் சமீபத்தில் வராதோ வென்றெண் ணியே தன் புயத்தை நோக்கிச் சென்றுன் என்றும், அர்ச்சஸன் மண்மாரிபோலப் பாணங் தொடுப்பேன் என்னுங் குறிப்பை விளக்குமாறே மணைத் தூவிச் சென்றுன் என்றும், சகாதேவன் சங்கடகாலத்தில் தன்னை யின்னுளைன்றுணராவகை சென்றுன் என்றும், நகுலன் தான் எவர்க்கும் வசப்படாவகை சேற்றைப்பூசி நடந்தான் என்றும், திரௌபதி பதினான்காம் வருஷத் திலே கெளரவர் மனைவியர் அவ்வீதிவாய் நிற்கும் நிலையைத் தன் செயற்குறிப்பாற் காட்டி நடந்தாள் என்றும், தெளமியர் பின்னார் ணிகழும் மரணபத்தைக் குறிப்பிற் காட்டி நடந்தனார் என்றும் எடுத்து விளக்கினான்.

37. வனவாசம்.

அங்கே வீதிவழியே காடுநோக்கி நடந்த பாண்ட வர்களைச் சனங்கள் கண்டு நாங்களும் நீங்கள் சென்றடையுங் காட்டினை யடைந்து வாழ்வோம், “கொடுங்கோன் மன்னன் வாழுநாட்டிற் கடும்புவி வாழுங்காடு நன்றே” என்று தொடர்ந்தனர். அவரையெல்லாம் நற் புத்தி கூறித் தடுத்து விட்டுப் பாண்டவர்கள் கங்கைக் கரையை யடைந்தனர். சூரியனும் இவர் நிலையைக் காணச் சகியாதான் போன்று மேற்றிசை வீழ்ந்தான். அவ்விரவு பாண்டவர்கள் யாது மெண்ணுது வென் மணைலையே பஞ்சணியாகக் கொண்டுறங்கி யெழுந்து உதயகாலத்திற் செய்யவேண்டிய நித்திய கடன்களை முடித்துக்கொண்டிருக்கையில் உதிஷ்டிரன் தம்மைப் பின்னே தொடர்ந்து வந்த முனிவர் குழாத்தினைக் கண்டு அவர்க்கெல்லாம் அண்ணாங் கொடுத்தற்கு யாது.

செய்வனைக் கவனிறுன். தாகித்து வந்தடைந்தோருக்குத் தண்ணீரும், பசித்து வந்தோர்க் கண்ணமும், நடையான் மெலிந்தோர்க் காசனமும் கொடுத் தினசொற்கூறல் இல்வாழ்வார் யாவர்க்குங் கடனான்றே. இது செய்யாது யான் இல்லற நடாத்துதல் அழகாமன்றே எனக் கூறி வருந்தித் தன் குருவுக்கு முறையிட்டான். தெளமியர் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, உயிர்களுக்கெல்லாம் தனதொளியாலும் உஷ்ணத்தாலும் உணவை விருத்தி செய்து பக்குவமாக்கிக் கொடுப்பவனுகிய சூரிய பகவானை நோக்கி, வரங்கிடப்பையேல் அவன் அருள் புரி வன் என்றார். எனவே கங்கையிலிறங்கி உதிஷ்டிரன் சூரியனைப் பிராண்யாமத்தாற் றியானித்திரந்தனன். சூரியன் அதற்கிரங்கி வெளிப்பட்டு ஒரு தாமிரபாத்திரத் தைக் கொடுத்து இஃது அகூத்யபாத்திரம், தினந்தோறும் ஒருபிடியன்னம் சமைத்து இதிவிட்டால் இது எத் தனியாசிரவர் வரினும் அன்னம் வற்றூமற் கொடுப்பது. திரெளபதி கையிலிருக்கக் கடவது. அவன் முதலி ஹன்னலாகாது, ஈற்றி ஹன்னக்கடவள். அவளுண்ட பின் அன்னம் வற்றும். அப்பாலும் நீயிடின் முன்போல வற்றூதென்றுக்குறி மறைந்தனன். அதுபெற்ற உதிஷ்டிரன் வந்த அந்தணர்க்கெல்லாம் திவ்வியான்னம்வழங்கி மகிழ்ந்தான். இவ்வகூத்யபாத்திரத்தால் பாண்டவர்கள் தமக்கும் தன்பால்வரும் விருந்தினர்க்கும் அன்னக்கவலை யொழிந்தார்கள். அது வனவாசகாலம் பன்னிரண்டு வருஷத்தையு மிக்க சம்பிரமமாகக் கழித்தற்குப் பேருபகாரமாயிற்று.

அப்பால், பாண்டவர்கள் வனத்திலே ஓராச்சிரமம் அமைத்துக்கொண்டங்கே வசிப்பாராயினர்கள். அனேக முனிவர்களும் அவர்பொருட்டு அதன் சூழலே சென்றுறைந்தார்கள். அதனால் அக்கொடிய

வனமும் பாண்டவர்களுக்கு இனியங்கரமாயிற்று. அவ்வனமெங்கும் ஓமப்புகையே யோங்குவதாயிற்று. மிருகவொலிக்குமாறுக வேதவொலியே கேட்கப்படுவதாயிற்று. தீயவர்கள் உறவுக்குமாறுகச் சாதுசங்கமே இடையறுது விளங்குவதாயிற்று. இவ்வாறிருக்கையில் கிருஷ்ணன் அங்கனஞ் சென்று பாண்டவர்களைக் கண்டுதான் சுதாஉங்காலத்தில் வந்து அதனைத் தடுத்தற்கு அமையம் வாய்க்காமற்போயிற்றென்றுகூறிச் சின்னாள் அவருடன் தங்கி, மீஞும்போது, வேண்டுங்காலத்தில் வெளிப்பட்டுத் துணைபுரிவேண் என்று வாக்களித்து மீண்டான்.

இது நிகழ்ந்தபின்னர்த் துரியோதனன், பாண்டவர்கள் வனவாசத்தினால் துன்புற்று மாண்பொழுவர் என்னும் நம்பிக்கை பெரிதுமுடையனும் அவர்கள் நிலையை அறிந்துவருமாறு, அவர்கள் இருக்கும் அயலையடைந்தான்.

அவனேடு காரணமூலம் வேறுபல போர்வீரருஞ் சென்றனர். அவன் அவர்களை யேவி அக்காட்டைப் பசுக்காவலின்பொருட்டு அழிப்பான்போன்று அழித்துப் பாண்டவர்க்குத் துன்பஞ்செய்யவெண்ணினான். எண்ணியவெல்லா மெண்ணியாங்கு முடிப்பது மக்கள் ஆற்றலுக்கு எட்டாததன்றே. அதுவன்றிப் பிறர்க்குக் கேடுகூழ்பவர் தமக்குக் கேடுவந்து சூழப்பெறுவது மியல்பன்றே. துரியோதனன் அழிக்கவெண்ணிய வனமானது சித்திரரதன் என்னுங் கந்தருவனுக்குரிய லீலாவனம். அவன் துரியோதனனிலும் பன்மடங்கு வலியுடையவன். அஃதுணராதவனைத் துரியோதனன் அவமதித்து அவன் வனத்தையழிக்கப் புகுந்தான்.

சித்திரரதன் அதுகண்டு துரியோதனானுக்கு நன்மது புகட்டியும் அவன் கேளாமையால் இருவர்க்கு மிடையே போர்முண்டது. அப்போரிலே கர்ணன் முதலிய துணை வரெல்லாம் முதுகிட்டோடத் துரியோதனன் சித்திரரதனுற் சிறைசெய்யப்பட்டான். அச்செய்தியைத் துரியோதனன் பக்கத்துக் காலாட்கள் சிலர் சென்று அயலிலேயிருக்கும் பாண்டவர்க் குணர்த்தித் துணைபுரியுமாறிருந்தனர். அஃதுணர்ந்த உதிஷ்டிரன் துரியோதனன் செய்த வஞ்சகங்களை எண்ணது துணைச் செய்தல் வேண்டுமெனக் கருதினான். அஃதறிந்த வீமசேனன் அதுசெய்தல் ஒருசிறிதுங் தகாதென்றான். உதிஷ்டிரன் அற்றன்று, நாமுங் துரியோதனதியரும்பகைத்திருப்பது உட்பகையாம். நாம் அவருக்கு வேறல்லேம். அவர்நமக்கு வேறல்லர். ஆதவின் அவர்க்குவரும்மானபங்கம் நமக்குமாம். சந்திரவமிசத்துக்கு வரும் மானபங்கம் நமக்கும் பங்காகாமற் போகாது, சந்திரவமிசத்துப் பெருமையின் பொருட்டாயினும் இவ்வமயத்தில் நாம் உதவிபுரிதல் வேண்டுமெனக் கூறி அர்ச்சனைன் ஏவினான். அர்ச்சனன் யுத்தசன்னத்தனுய்ப் புறப்பட்டுச் சென்று தேடியபோது, துரியோதனைச் சிறைசெய்து போகின்றவன் தனது நட்பினாலுகிய சித்திரரதன் என்பதுணர்ந்து அவனை நோக்கித் துரியோதனை விடுத் தேகக் கடனவயன்றான்.

சித்திரரதன் இத்துஷ்டனுகிய துரியோதனன் பாண்டவர்க்குச் செய்த கொடும்பழிக்காக இதுசெய்யப் புகுந்தேன் என்றான். அவ்வரை அர்ச்சனன் மனத்திற் கிண்பந்தருவதாயினும், தமையன் ஆணைக்கு அதுமாற னக்கூறி, அங்ஙனம் நீசெய்தல் தகாதெனத் தடுத்துத் துரியோதனை மீட்டு அன்பொடு கொண்டுபோய்த் தமையன் முன்னார்விடுத் துநடந்ததெல்லாமுரைத்தான்.

உதிஷ்டரன் அவனீச் சகோதரவுரிமையோடுபசரித்து, நீஇவ்வகையாக ஆராய்வின்றிப் போர்தொடுக்கத்தகாதாரோடு தொடுக்கத்துணிதலாகாதென்றுநன்மதிரி விடுத்தான்.

38. திரௌபதி தருமரைப் பழிவாங்க ஏவுதல்.

இங்நனம் நிகழ்ந்தது துரியோதனன் பாண்டவர்களது வனவாசகாலமுழுதும் அவர்க்கு இனி வஞ்சனையிழைக்காதடங்கிக் கிடக்குமாறு செய்ததோர் அருமருந்தாயிற்று. அதனால் துரியோதனன் அடங்கினாயினும் அவன் படைத்துணிவர் தஞ்செருக்கொழிந்தாரல்லர். அவருள்ளேயிக்கசெருக்குடையவனுயிருந்தவன் துரியோதனன் ஏகசகோதரியாகிய துச்சளையை மணம்புரிந்த வழி அவனுக்கு மைத்துனனும் சிந்துதேச ராசாவ மாகிய ஜயத்திரதன் என்பவன் அவன்பாண்டவர்களைத் துன்புறுத்தி அவர் பெருமைக்குப்பங்கஞ்செய்யவேண்டுமென நெடுநாட்கொண்டிருந்த தன்கருத்தை முடிக்குமாறு பாண்டவர்களில்லாத அமையம் பார்த்து அவர்கள் பர்ணசாலையை யடைந்தான். திரௌபதி அவன் வரவைக் கண்டு உறவினர்க்குரிய உபசாரமெல்லாஞ் செய்தாள். அம்மூர்க்கனே அவளை மானபங்கஞ் செய்யக் கருதித் தன்தீயவெண்ணத்தை மெல்ல வெளியிட்டான். திரௌபதிதன்சாமர்த்தியத்தாற்சிறிதுநேரம் அவனைத் தன்பால் நெருங்காமற் றடுத்தாள். ஈற்றில் அக்கயன்அவளைத் தூக்கிக்கொண்டேகத் துணிந்தான். துணிதலும் பாண்டவர்களும் தெய்வாதினமாக வந்து சேர்தனர். அதுகண்டு அத்துவ்டன் ஓடமுயன்றன. முயலுமுன் வீமன் அவனீச் சிறைசெய்து அவன் சிரசைக்கொய்ய முயன்றனன். உதிஷ்டரன் ஒழிந்த நால்வரும் அவனைக் கொல்லுமாறு துணிய, உதிஷ்டரன் அது

தனக்குடன்பாடன்றென மறுத்தான். துரியோதனு
தியர் பொருட்டு இவனை நீர் விடாதொழியினும் திருத்
ராஷ்டிரனுக்கு ஏகபுத்திரியாகிய துச்சளை பொருட்டா
யினும் அவன் உயிர்பிழைக்க வென்றான். திரௌபதி
அதுகேட்டுத் தீயவரை யொறுக்காது விடுதல் தீமையை
வளர்ப்பதாகுமன்றோ. இவ்வாறே உமது சாந்த குணத்
தினால் முன்னரும் துரியோதனன் செய்த பெருங்கொடும்
பழிகளையல்லாம் பொறுத்து விட்டமையாலன்றோ இப்
போது இத்தீயமூர்க்கன் என்னை மானபங்களு் செய்யத்
துணிந்தான். இங்நிலைக்கு நாமெல்லாம் வந்தமைக்குக்
காரணர் வேறொருவரை நாந்தேடுதல் மதியீனமாம்.
நீரே இங்நிலைக்குக் காரணர் என்றார். அதுகேட்டு
வீமனும் ஆம் என்று தலைதுளக்கினான். அப்போது
உதிஷ்டிரன் திரௌபதியை நோக்கி, எனதருங்கலமே
கேட்பாயாக, வசைமொழிக்கு வசைமொழியும், தீமைக்
குத் தீமையும், கொலைக்குக் கொலையுஞ் செய்தலே
முறையாமாயின் உலகம் நடைபெறுவ தெங்ஙனம்?
கோபமே சாதிக்கத்தக்கதும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதுமா
னல் உலகத்திலே பிறப்புமுளதாகுமா? என்ன தீமை
தான் அடைகினும் பொறுத்தருஞுவதே சிறந்த தரும
மாம். தன்கோபத்தை அடக்கியாறுபவனே விவேகியும்
உத்தமனுமாவான். நின்திக்கப்பட்டவழியும் துன்புறுத்
தப்பட்டவழியும், குற்றம்புரியாதிருக்கவும் கோபிக்கப்
பட்டவழியும் பொறுமையே சிறந்த குணமாம்.
பொறையேஞானம். பொறையேசத்தீயம். பொறையே
துறவுக்கங்கமாம். பொறையே துறவறத்துக்கு அரங்கம்.
பொறையே துறவாம். பொறையே தெய்வசாந்நித்தீய
மாம். பொறையே பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமாம். விவே
கிகள் எதனையும் பொறுத்தருஞுதல் வேண்டும். அங்கு
னஞ் செய்தலால் ஞானத்தை அடைகின்றார்கள்
என்றான்.

திரெளபதி உதிஷ்டிரனை நோக்கி, கடவுள் ஜீவ கோடிகளையெல்லாம் தமதிஷ்டப்படியேந்திநெறியின் றித் தோற்றுவித்துத் திருவிளையாட்டயர்க்கின்றனர். தரும சீலர்களெல்லாம் துண்பக்கடலி லாழ்ந்து கிடப்பத் தீயவ ரெல்லாம் இன்பநுகர்ந் தினிதுவாழ்த லென்னையோ வென்றார்கள். உதிஷ்டிரன் புன்முறைவல் செய்து அவளை நோக்கி, நாஸ்திகம்பேசத்தலைப்பட்டினபோலும், ராஜ புத்திரியே நான் கூறுவதைக்கேள். நான்பலாபேகைத் யோடு யாதொரு கருமமுஞ்செய்வதில்லை. இரப்பவர்க்கு நான் ஈவது புண்ணியம் புகழ்கருதியன்று. ஈதல் எனது கடன். யாகங்கள் செய்கின்றேன். பயன் குறித்தன்று. அது எனக்குரிய தொழில். சத்தியநெறியில் நிற்கின்றேன். அதுவும் பயன்குறித்தன்று. அஃது எனக்குரிய தருமம். வேதத்தில் விதித்ததைச் செய்வது யாவர்க்குங் கடனும். அதற்கு மாறுசெய்தலோ கூடாது. பலனை நோக்கி எவன் தருமநெறி நிற்கின்றாலே அவன் தரும வணிகங்களான். பயன்கருதிச் செய்யப்படுவ தெல்லாம் வாணிகமன்றே. அது தரும முறையன்று. அங்க எங்கு செய்வோர் தருமசிலரெனப்படார். புண்ணிய பாவங்களெல்லாம் தப்பாமற் பயன்தருவனவேயாம். ஆயினும் பயனை நோக்கிச் செய்தலாகாது. சற்கருமமே எல்லாவற்றையும் முடிவிலே வென்று நிலைகொள்வது. ஆதலற் கடவுளைத் தூஷித்தலாகாது. அவர் செய்வன வற்றையெல்லாம் பொறுமையோடு பார்த்தநுபவித் தலே நமது கடனும். கடவுளினது திருவருளினாலேயே பிறவியென்னும் துண்பத்தினீங்கி நித்தியானந்தப் பெநுவாழ்வினையடைகின்றோம். சின்னாள் வாழ்வினை யுடைய அற் சீவர்களாகிய நர்ம அநாதிநித்திய முழு முதல்காரப் பக்தியினால் அடைவதே கடன் என்றான். அவ்வளவில் திரெளபதியும் மற்றைய பாண்டவர் களும் அடங்கினர். அப்பாவியாகிய ஜயத்திரதனும் கொல்லப்படாது விடுக்கப்பட்டான். நன்றியில் தீயனை

கிய அவன், அவர்கள் செய்த உபகாரத்தை மறந்து பாண்டவர்களுக்குத் தீங்கு செய்ய நினைந்து சிவனை நோக்கிக் கொடிய தவஞ்செய்து வரங்கள் சிலபெற்றுன.

39. அர்ச்சனன் தவம் புரிதல்.

அப்பால் ஒருதினம், வேதவிபாசர் பாண்டவர்களது ஆச்சிரமத்தை அடைந்து உதிஷ்டிரனைத் தனியிடத் திருத்தித் திவ்வியாஸ்திர சாஸ்திரத்தை யுபதேசித்து, அரசனே, நீ இதனை அர்ச்சனாக்குக் கற்பித்து அவனை இந்திரன்பாலும் சிவன்பாலும் அஸ்திரங்கள் பெறு மாறு அனுப்பக்கடவை யென்று ஆஞ்ஞாபித்தருளி மீண்டனர். அவ்வாறே உதிஷ்டிரன் அர்ச்சனானுக்கு அதனைக் கற்பித்து, அவனைத் தேவர்பால் அஸ்திரம் பெற்று மீளக்கடவை யென்றனுப்பினன்.

அர்ச்சனன் விடைகொண்டு அங்குளின்றும் புறப் பட்டு இமயத்தை அடைந்தான். அங்கே இந்திரகிலைபர் வதமார்க்கத்தைத் தேடி அவ்வழியேந்தந்து அதனையும் அடுத்தான். அப்பொழுது “நில்லு நில்லு” என்றெரு உரத்த சத்தங் கேட்டது. உடனே சோதிமயமாகிய ஒரு சந்நியாசி அவன் முன்னே தோன்றி உன் வில்லை வீசிவிட்டு நடக்கக்கடவை. இவ்விடத்தில் அஞ்சக்கிடப் பது யாதுமில்லையென அதுகேளாது அர்ச்சனன் தன் வில்லோடும் முன்னேக்கி நடந்தான். அப்பொழுது இந்திரன் தன்னைவளியிட, அர்ச்சனன்பிழைபொறுத் தருளௌன்று பன்முறை வணங்கி நின்றனன். இந்திரன் வேண்டுவதைக் கேள். தருதும் என, அர்ச்சனன் எனக்கு அஸ்திரம் அநுக்கிரகிக்க வென்றான். இந்திரன் அவனை நோக்கி சர்வலோகநாயகனுகிய சிவன்பாற் பெற வேண்டியதைப் பெற்று மீளங்காலத்தில் நானும் தா வேண்டியதைத் தருவேன் என்றுக்குறி மறைந்தான்.

அர்ச்சனை அவ்விடத்தைத் தானே தவஸ்தல் மாக்கி அங்கிருந்து சிவனை நோக்கிச் சின்னட்டு கந்தமூல மருந்திப் பின்னர்ச் சிறிதுசிறிதாக விடுத்து ஈற்றில் முற்றும்விடுத் துணவுநித்திரையின்றித் தேகத்தைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டு மூன்றுமாசகாலங் தவஞ் செய்தான்,

இங்ஙனம் பெருந்தவம் புரிகையில் அவன் தவத்தை அழித்து அவனையுங் கொல்லுமாறு ஓரசுரனைத் துரியோதனன் விடுப்ப, அவ்வசரன் கொடிய பன்றியிருக்கொண்டு நடந்தான், அப்போது, பக்தருடைய வேண்டுகோருக்கிரங்கி அவரைக்காக்குமாறு விரைந்து வெளிப் படுமியல்பினராகிய சிவப்ரீரான், அர்ச்சனனுக்கு அருள் புரிதற்கு அதனையே அமயமாக வெண்ணி வேட்டுவ வடிவங்கொண்டு நடந்தனர். பன்றியிருக்கொண்டு சென்ற முகதானவன் அர்ச்சனைச் சமீபித்தான். வேடவடிவங்கொண்டு கடவுளும் சமீபித்து அப்பன்றி மேற் பாணந்தொடுக்க, அர்ச்சனனும் அப்பன்றியினது சீற்றத்தையும் கொடிய தோற்றத்தையுங்கண்டு தானும் பாணப்பிரயோகஞ் செய்தான். இருவர் பாணத்தாலும் பன்றியிறந்தது. வேடவடிவங்கொண்ட கடவுள் விளையாட்டாகத் தாங்கொன்ற பன்றிமேற் பாணந்தொடுத்தது தகாதென்று அர்ச்சனைக் கோபித்தார். அவனும் அக்கருணைதியினது வடிவத்தை யறியாதவனுய்த் தான் கொன்றதென்று எதிர்வழக்கிட்டான். அதனால் இருவர்க்கும் போர்முண்டது. அப்போரிலே அர்ச்சனன் தோற்றுக் கோபாவேசத்தால் வில்லைக்கொண்டிடத் தான். அவ்வடி சராசரமெங்கும் பட்டமையால் அர்ச்சனன் தன்மேலும் வீழப்பெற்று மிக்க கோபமுடைய ஒகு அவரை மற்போருக்கறைக்குவுடுக்கி இருவரும் மற்போர் செய்தனர். அப்போரில் கடவுள் அவனைத் தூக்கி அங்

தரத்தில் ஏறிந்துவிட்டுத் தமது மெய்வடிவத்தைக்காட்டி யருளினர். அந்தரத்திற்குனே அச்சோதி வடிவத்தைக் கண்ட அர்ச்சனன் சேவித்துக் கொண்டு கீழே விழு, அவனை விழாமற் சிவபெருமான் தமதுதிருக்கரங்களாற் ருங்கி அணைத்து ஆசிகூறி அவன் வேண்டிய பாசு பதாஸ்திரத்தையும் மீந்தனர். அவ்வஸ்திரமானது உலக மனைத்தையும் ஓரிமைப்பொழுதினுள்ளே அழிக்கவல்லது. அதனைப் பெறுதலும் பிரயோகித்தலும் யாவர்க்கு மெளிதல்ல.

இத்துணைச் சிறந்த திவ்வியாஸ்திரத்தைப் பெற்று மீண்ட அர்ச்சனனை இந்திரன் கண்டு தேவலோகங் கொண்டுசென்று இரத்தினகிரீடஞ்சுட்டினான். அங்கே இந்திரன் தன்னால் வெல்லப்படாத நிவாதகவசகால கேயர்களை அர்ச்சனனைக் கொண்டு தொலைவித்து அவ்வுபகாரத்திற்காக அவனுக்குத் தன் வச்சிராயத்தையுங் கொடுத்தான். அதன்பின்னர் அர்ச்சனன் இந்திரனேநு சிலகாலமிருக்கையில் ஒருஊள் ஊர்வசி அவனைக் கண்டு காதல்கொண்டமைக்க அவன் அவள் கருத்துத் தகாதென மறுத்தான். அதனால் அவள் அவனைப் பேடியாகவென்று சபித்தாள். அச்சாபத்தையும் அதன் காரணத்தையும் இந்திரனுணர்ந்து அவ்வடிவத்தை அர்ச்சனன் விரும்பியபோது பெறுமாறு செய்க வென்று ஊர்வசியை வேண்ட அவனுமவ்வாறு அச்சாபத்தை மாற்றினான். அச்சாபம் அர்ச்சனனுக்கு மேல் வரும் அஞ்ஞாதவாசத்துக் குபகாரமாதவின் அதுவும் வரப்பிரசாதமாயிற்று. ஐந்துவருஷங் கழிந்தபின்னர் இந்திரன் அர்ச்சனனைத் தேரிலேற்றிக் கொண்டுவந்து பூலோகத்திலே மேருபர்வதசமீபத்திலேவிடுப்ப, தீர்த்த யாத்திரையின் பொருட்டு அங்கே சென்று அர்ச்சனன் வரவை நோக்கியிருந்து ஏனைய பாண்டவர்கள் அவனைக் கண்டு பேரானந்தத்தோடு தழுவினார்.

40. இநும்பன் சசிரேகையை மாயமாய்க் கொண்டேகல்.

அப்பால் பாண்டவர்கள் அவ்விடத்திலே நான்கு வருஷங்களித்தனர். இதுவரையில் பதினெட்டுவருஷங்களிந்தன. பாண்டவர்கள் இவ்வாறு வனவாசங்கு செய்துவர, அங்கே துவாரகையிலே நிகழ்ந்ததை எடுத்துக் கூறுவாம்.

பலராமன் புத்திரி சசிரேகையென்பவள் அழகு நிரம்பிப் பருவமடைந்தாள். சுபத்திரை வஷற்றிலே அர்ச்சனன் பெற்ற அபிமன்னியுவும் பதினாறு நிரம்பி னன். இருவரும் அழகாலும் குணத்தாலும் அன்பாலும் தம்முளொத்தவர்கள். வேதநாலுணர்ச்சியாலும் படைக்கலப் பயிற்சியாலும் அபிமன்னியு தனக்கிணை பிறரில்லாதவன் இருவரும். சிறுபருவந்தொட்டு உடனுண்டு உடனுடிப் பயின்றவராதவின் ஒருவர்மேலொருவர் மாரூப் பேரன்பும் பிரியாப்பற்றுள்ளமுழுடையவர்கள். பாண்டவர்கள் மகோந்த தசையிலிருக்குங்காலத்திலே சசிரேகைக்கு அபிமன்னியுவே நாயகனுவானெனப் பலராமன்வாய்க் கேட்டார்கள். சசிரேகையும் அதுவே துணிவுடையளாயினால். பாண்டவர்கள் அரசிழுந்து நிலையிழுந்து வனம்புகுந்த பின்னர்ப் பலராமன் அபிமன்னியுமேல்வைத்த அன்பைத் துறங்கு துரியோதனன் புத்திரன்மேன் மனம் வைத்தான். அதுகண்ட சுபத்திரையும் கிருஷ்ணனும் தம விருப்பத்தை யெடுத்துப் பலவாறு நியாயங்காட்டி யுரைத்தனர். அதனைப் பலராமன் ஒருசிறிதும் பொருட்படுத்தாது மறுத்தான். மாதுலன் புத்திரியாதவின் அபிமன்னியுவே சசிரேகைக்கு நாயகனுகற்பாலன் என்று சில முதியோர்

களும் எடுத்துரைத்தார்கள். அதற்கும் பலராமன் உடன்படானுயினுன். பாலியங்தொட்டு இருவரும் மிக்க அன்புடையராயொழுகிவருதலின் அவர்களைப் பிரித்து விடுதல் முறையாகாதென்றும் அம்முதியோர் பேசினர். அதுவும் பலியாதாயிற்று. அதனால் சுபத்திரை மனத் திடைத் தாங்கொண்ட துயருடையளாயினால்.

இப்படியிருக்கையில் விவாகநாளும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. அபிமன்னியு அச்செய்தியை யுணர்ந்து மிக்க கவன்று சசிரேகையைச் சோரமார்க்கத்திற் கொண்டு செல்வதே தன் கவர்ச்சிக்கு மருந்தாமெனத் துணிந்தான். அதனைச் சுபத்திரை யுணர்ந்து தன் மைந்தனை நோக்கி, என் கண்மணியே! கேள், பாண்டவர்களோ வனத்திலிருக்கின்றார்கள். வனவாசகாலங் கழித்து மீண்டுவருங்காலத்தில் அவர்க்குப் படைத்துகிண் புரிதற்குப் பலரும் நட்பினராயிருத்தல்வேண்டும். நீ சசிரேகையைச் சோரஞ்செய்யுமிடத்துப் பலர் பகைவராவர். பகையைப் பெருக்குவதோ நமது நிலைக்குத் தகாத கருமமென்றார்கள். அதுகேட்டு அபிமன்னியு ஒரு வாறு சமாதானப்பட்டான். ஆயினும் சசிரேகைமேல் தான் வைத்த காதலும் அவள் தன்மீது காட்டிய பேரன் பும் அவளைப் புறம்பெயரவிவாட்டாமற் பினிப்பதோர் அரிய வலையாயினமையின், அவளைக் கண்டு, அவள் மனக்கருத்தை அளக்குமாறு தூண்டிற்று. தூண்டலும் அவன் சுபத்திரைபுறஞ் சென்றிருந்த அற்ற நோக்கி அங்குநின்றும் போய்ச் சசிரேகையைக் காணுமாறு பூங்காவிலிருந்தான். சசிரேகையும் இவ்விவாக்காரணமாகச் சுபத்திரை தன் மைந்தனேடு பலராமன் மாளிகையை விட்டுநீங்கிய நாண்முதலாக அபிமன்னியு

வைக் கானுமாறு கழிபெருங் காதலுடையளாயிருங் தாள். உணவின்மேற் கருத்தொழிந்தாள். விளையாட்டு அவளுக்கு வெறுப்பாயிற்று. ஆடையாபரணங்கள் பெரும் பாரமாயின. அபிமன்னியுவே அவளுக்குயிரானமையின் அவன் பிரிவு அவளுக்கு இவ்விகாரப் பாட்டினை யுண்டாக்கியது. அவனைப் பிரிந்து தனது மாளிகையிலே தரியாது பதைபதைத்தனள். தனது மனத்துயருக்கெல்லை கானுமாறு தன் நட்பின்மிக்க பாங்கியரோடு சென்று பூங்காவை யடைந்தாள். அங்கே அபிமன்னியுவைக் கண்டு உள்ளமும் உடலும் பூரித்தாள். அவனும் தாரகைநடுவே தண்ணியமதி யெனத் தழைத்தழைகத்தோடு சசிரேகையைப் பாங்கியர்நடுவே கண்டான். அவனைக்காண்டலும் பாங்கியரும் ஒவ்வொருபணிமேல் நீங்குவார் போல மெல்ல நீங்கினர். சசிரேகையும் அபிமன்னியுவும் தமியராய் நின்று தமது மனக்கருத்தைக் கூறி யொருமனப்பட்டனர். அவள் அபிமன்னியுவோடு செல்லத் துணிந்து சிறிதுதாரம் நடந்தாள். அப்பொழுது அவள் கற்பெனும் அங்குசம் தன் காதலெனும் மதயானையைத் தடுப்ப அவனை நோக்கி என்னைப்பகவிடைக் கொண்டு செல்லக் கடவை; இவ்விரவிடைக் கொண்டேதுதல் நினக்கு மெனக்கும் நீங்காவசைக்கேதுவாகு மென்றனள். அது தக்கதெனத் துணிந்து அபிமன்னியுவும் அவனைப்பிரிய அவளும் அவனை அரிதிற்பிரிந்து தன் ஆயத்தோடும் தன் கோயில் சென்றாள்.

அபிமன்னியுவுந் தாயிருக்குமிடத்தை யடைந்தான். சுபத்திரை விவாக காலத்திலே துவாரகையிலிருக்கலா காதெஸப் புறப்பட்டு மைந்தனேடு ஒரு காட்டுவழியே நடந்தாள்; அக்காட்டில் வாழும்.. இடிம்பி வீமனுக்குப் பெற்ற மைந்தனையை கடோற்கசன் அபிமன்னியுவைக்

கண்டு அவனை இன்னுளென்றுணராது போருக்கழைக்க இருவரும் போர்தொடங்கியொருவரையொருவர் வெல்ல வியலாது நெடுநேரம் போர்செய்தனர். அப்போது நாரதர் வெளிப்பட்டு விலக்கி இருவரையும் இன்னுரென வெளிப்படுத்தினர். இருவரும் தழுவிக் கொண்டாடிக் கேள்மை பாராட்டினர். அதன்பின்னர்க் கடோற்கசன் சுபத்திரையையும் அபிமன்னியுவையும் இடிம்பியிருக்கு மிடத்திற் கழைத்துப்போய்அவர்வரலாறெடுத்துரைத்து விருந்துட்டினான். விருந்துண்டபின் சுபத்திரை தனக்குஞ் தன் மைந்தனுக்குமுள்ள குறையை யெடுத்துக் கூறி நாளைக்குச் சசிரேகைக்கு மனநாளென்பதுஞ் சொன்னாள். கடோற்கசன் மகாமாயாவல்லவன். அந்தரத்திலுஞ் சஞ்சரிப்பவன். நினைத்தவுருவெல்லாமெடுப்பவன். எவ்வகை அரணினுள்ளும் தடையின்றிச் செல்லும் சூக்குமவடிவமெல்லாம் எடுக்க வல்லவன். இவன் சுபத்திரையினது முறையீட்டைக் கேட்டவுடன் அந்தரத்திலெழுந்து துவாரகையை யடைந்து அங்கு நடக்கும் அலங்காரங்களையும் ஏனைய முயற்சிகளையுங் கண்டான். நகைத்தான். அரண்கடந்து சசிரேகை நித்திரை போகுஞ் சயனமண்டபத்திற் புகுந்தான். யாருக்கும் புலங்காவகை அவனை அவள் படுத்திருக்கும் மஞ்சத் தோடு தூக்கி முதுகிளமேற்றிருங்கி அந்தரத்தெழுந்து தன் காட்டகங்கொண்டு சென்றான்.

இடிம்பியும் சுபத்திரையும் அபிமன்னியுவும் சசிரேகை மஞ்சத்தோடு வந்தமை கண்டு பேரானந்தமடைந்து அவனைத் தழுவிக் கொண்டாடி வாழ்த்தினர்கள். கடோற்கசன் அவர்பால் விடைகொண்டு உடனே துவாரகைக்கு மீண்டு சசிரேகையினது வடிவங்கொண்டு அவளுடைய மாளிகையிலே மாயமஞ்சமொன்றுக்கி அதிற் சயனித்தான். விடியற்காலத்திலே பாங்கியர் அம்மாயச் சசிரேகையை யெழுப்பி நீராட்டி அணிவன

அணிந்து சூடுவன சூட்டி மணமகளாக்கினார்கள். அப் பொழுது துரியோதனானும் மைந்தனும் ஏனையா துணைவரும் அரசரும் மண்டலீகரும் சேஞ்சமுத்திரங் சூழக் கடலொலிபோல் முழங்கிப் பேராடம்பரத்தோடும் மிக்க பெருமிதத்தோடும், பாண்டவர்களை யடக்கி அவர்கள் நட்பினாகிய கிருஷ்ணனையும் தலைகுனிவித்து விட்டோ மென்னும் அளப்பருங் கருவத்தினேடும் அடக்கரும் களிப்புப் பொழியத் தவாரகை நகரினுள்ளே புகுந்தார்கள். அந்தணர்க்கும் அரசர்களுக்கும் மண்டலீகர்களுக்கும் ஏனைய நாற்பாற்குலத்து நகரமாந்தருட் சிறந்தோர்க்கும் வேறு வேறுக அமைக்கப்பட்ட இடங்களிலே அவ்வாரல்லாஞ் சென்று வைகினர். விவாகமுகூர்த்தம் வந்தடுப்ப மணமகளைக் கொண்டு சென்று தாதியர் மண்டபத்திலிருத்தினர். விவாகக் கிரியைகளெல்லாம் வேதவிதிப்படி முனிவரால் நடாத்தப்படுவனவாயின. மணமகன் புரோகிதரை வலம்வரும்போது திரைமறைவி விருந்த மணமகளைப் பிறர் சூறிக்கொள்ளாவகை நோக்கி னன். அவன்கண்களுக்குக் கடோற்கசன் சினங்தெழுந்த கொடிய சிங்கேறு போல வடிவங்கொண்டு பல்லும் நகமும் ரோமங்களும் தோன்ற நின்றன. மற்றோர்கண் களுக்கெல்லாம் சசிரேகைபோல் அழகு கொழிக்கத் தோன்றினன். மணமகன் அச்சிங்கவுருவைக் கண்டு நெஞ்சங் கலங்கித் தெளிந்து தான் கண்டதை அச்சபை யோர்க்குக் கூற, சபையோரும் பலராமனுமதிசயித்து எழுந்து பார்க்க அவர்க்கெல்லாம் சசிரேகையாக, அவர்கள் நகைத்து மீளவும் மணமகளை ஏவி நோக்குகவென்றனர். அவன் தன் கண்ணுக்கு முன்போலவே சிங்கந் தோன்றத் துரியோதனை அழைத்து நோக்குகவென்றன. துரியோதனானுக் கவ்வுருச் சசிரேகையாக, மைந்தன் கூறுவதைப் பரிகசித்தான். மைந்தன் சசிரேகையன்று சிங்கமே யென்றுன். இதனால் விவாக மண்டபம் நிலைக்கவங்கித் தலை தடுமாறியது.

அவ்வளவில் கடோற்கசன் ஆகாயத்திலெழுந்து கன்மாரி பொழிந்து துரியோதனத்தியரைப் போருக் கழூத்து வெளிப்பட்டான். துரியோனுதியர் கடோற்கசன் படையைக் கண்டஞ்சி யோட்டெடுத்தனர். இச் சமாசாரம் அவ்விவாகத்திற்கு வராது மறுத்துத் தனது மாளிகையிலிருந்த கிருஷ்ணனுக் கெட்டியது அது கேட்டுக் கிருஷ்ணன் பலராமனிடம் போய்ச் சேரக் கடோற்கசனும்தன்சேனிகளைப்போக்கிவிட்டுச் சென்று, பலராமனையும் கிருஷ்ணனையும் பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துச் சசிரேகையிருக்கு மிடத்தையும் தான் செய்ததையும் மெடித்துரைத்தான். அவ்வளவில் பலராமன் மனம்மகிழ்ந்து அவனை மெச்சி ஆசிர்வதித்து, அவனேடு தானும் கிருஷ்ணனுமாகக் காட்டிற்குச் சென்று, சுபத்திரையையும் சசிரேகையையும் அபிமன்னியுவையும் அச்சங்கீர்த்துக் கொண்டாடி இடும்பியோடு அவர்களையும் தனதுநகரத்திற்கழூத்துக்கொண்டு மீண்டான். சிலதினாங்கு சென்ற பின்னர் விவாகத்தையும் முன்னையிலும் பன்மடங்கு ஆடம்பரத்தோடு முற்றுவித்துக் கண்களித்தான். சசிரேகையும் அபிமன்னியுவும் தமது அன்பிற்கிடையூறின்றி இன்பந்துய்த் திருந்தனர்.

இச்சம்பவமானது, துரியோதனனுக்கும் அவன் பகூத்தாருக்கும் மிக்க துக்கத்தையும் மானபங்கத்தையும் உண்டாக்கியதுமன்றிப், பாண்டவர்களைத் துரியோனுதியர் வெல்லுதல் இயலாதென்பதையும், பாண்டவர்களுடைய வலிமை எவ்வாற்றூனும் அளப்பரிதென்பதையும் நன்கு நாட்டுவதாயிற்று. பாண்டவர்கள் வனவரசமும் அஞ்ஞாதவாசமும் கழித்து மீண்டு வரும் நாளிலே துரியோதனன் அவர்க்குரிய பாகத்தைக் கொடுக்க உடன்படாது யுத்தத்தை விரும்புவானையின் விளையும் பயன் இதுவென்பதும் உலகம் ஒருதலை துணிதற்கு

இவ்விவாகம் ஏதுவாயிற்று. துரியோதனன் இங்ஙனம் மானபங்க முற்றுனுயினும் பாண்டவர்க்குளதாகிய அனுகலம் அவன் பொருமை என்னும் பேரக்கிணிக்கு நறிய நெய்யாய் மனத்திடைக் கிடந்து ஒங்கி எரிந்தது.

41. நச்சுப் போய்கை.

பன்னிரண்டுவருட வனவாசம் முடிவதற்குச் சில தினமுளவென்னு மளவிலே, ஒருநாள், தமது தீக்கடை கோலை ஒருமான் தன் கொம்பிற்சிக்கிக்கொண்டோடக் கண்ட ஒரு முனிவர் பாண்டவர்க்கு முறையிட்டனர். அதை மீட்டுக் கொடுக்குமாறு பாண்டவர்கள் அம்மானைத் தொடர்ந்து போய் ஒரு கொடிய காட்டிற் புகுங் தார்கள். வெயிற் கொடுமையாற் சோர்ந்து நீர்வேட்கை யுற்று வீழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது நகுலன் ஒரு வான ளாவி உயர்ந்த மரத்திலேறிச் சமீபத்திலே நீருளதோ வென்று நான்மருங்கும் பார்த்தான். ஒரு திசையிலே நீர்ப்புட்களின்து ஒலியும், ஒங்கி வளர்ந்த விருட்சக் கூட்டங்களும் அவனுக்குப் புலப்பட்டன. உடனே நகுலன் புறப்பட்டுச் சென்று பளிங்குபோற் றெளிந்த நீரினையுடைய ஒரு தண்ணீய தடாகத்தைக் கண்டான். கண்டு அதனைப் பருகுமாறு அந்நீர்க்கரையை யடைந்தான். அடைதலும், “இந்நீர் நச்சுநீர், அதுவுமன்றி என்காவலிலுள்ளது. அதனைஉண்பையேல்லூயிர்துறப்பை” என்றோர் அசரீரி ஒலித்தது. நகுலன் அதனைப் பொருட் படுத்தாது தடுத்தற்கரிய நீர்வேட்கையால் அந்நீரை புண்டு உடனே உயிர் துறந்தான். நகுலன் மீண்டுவாத் தாழ்ந்தமை கண்டு உதிஷ்டிரன் சகாதேவனை அனுப்பினான். அவனும்போய் அவ்வாறுமாண்டான். அவனும் மீளாழையால் உதிஷ்டிரன் அர்ச்சனானை அனுப்பினான்.

அவனும் போய் அவ்வண்ணமே உயிர் துறந்தான். அப் பால் உதிஷ்டிரன் வீமனீ அனுப்ப அவனும் போய் மாண்டான். அதன்பின்னர் உதிஷ்டிரன் ஆச்சரியவசத் தனுய்த் தானுமப் பொய்க்கையை யடைந்தான். அங்கே அவன் நால்வரும் இறந்து கிடத்தலைக் கண்டு நெஞ்சம் புண்படக் கவன்று நின்றான். இறந்து கிடப்பவர் முகத் தைநோக்கினான். இறந்தவர் முகம்போல் இராதுகாந்தி யோடு கூடியிருப்பக் கண்டு ஒருவாறு தெளிந்து இம் மாயத்தின் காரணத்தைப் பின்னர்ச் சிந்திப்பாமென் ரெண்ணித் தாகந்தணிக்கும் பொருட்டு நீர்க்கரையை யடைந்தான். உடனே முன்போல அசரீரி ஒலித்தது. உதிஷ்டிரன் அவ்வசரீரியை நோக்கி நீயாரென்றனன்? அவ்வசரீரி, யான் யகூந் என்று கூறி வெளிப்பட்டு, நான் வினைவும் வினைக்களுக்கு விடை கூறுவையேல், இங் நீரை அருந்தவிடுவேன் என்றது. உதிஷ்டிரன் வினவக் கடவுயென அதுவும் வினவத் தொடங்கிற்று.

1. ஆதித்தணை உதிக்கச் செய்வது யார்? அவனுக்குச் சமீபத்திலே இருப்பவர் யார்? அஸ்தமிக்கச் செய்வது யார்? அவனுக்கு ஆதாரம் யாது?

உதிக்கச் செய்வது பிரமம், சமீபத்திலே இருப்பவர் தேவர்கள். அஸ்தமிக்கச் செய்வது தார்மம். ஆதாரம் சத்தியம் என்று உதிஷ்டிரன் விடுக்க, யகூந் மீண்டும் வினைவான்.

2. ஒருவளைப் பண்டிதனுக்குவதுயாது? ஒருவனுக்கு மெய்மையான உயர்வைத் தருவது யாது? ஒருவனுக்குத் துணையாவது யாது? ஒருவளை விவேகியாக்குவது யாது?

வேத ஞானமே பண்டிதனுக்குவது. தவத்திலு மூயர்வு அடையப்படுகின்றது. விவேகமே உண்மையான ஆணை, பெரியோர் சேவையே விவேகியாக்குவது.

3. உழவர்க் கின்றியமையாதது யாது? ஆக்கத்தை விரும்புவோர்க்கு இன்றியமையாததுயாது? பேறுகளுட் சிறந்தது யாது?

உழவர்க் கின்றியமையாதது மழை. ஆக்கத்துக் கின்றியமையாதது பசு. பேற்றினுட் சிறந்தது நன்மக்கட்பேறு.

4. அறிவும், சுவாசமும் உலகத்தாரால் மதிப்பும் புலன்களால் நுகரப்படும் போகங்களும் உடையனக்கியும் உயிரோடில்லாதிருப்பவன் யாவன்?

தெய்வத்தையும், விருந்தினரையும், சுற்றத்தாரையும், பிதிர்களையும் தன்னையும் திருப்தி செய்யாதவன் யாவனே அவன் சுவாசமுடையவனே யாழினும் உயிரில்லாதவனேயாவான்.

5. உலகத்தினும் பெரியது யாது? வானத்திலுமியர்ந்தது யாது? காற்றினுங் கடிய வேகமுடையது யாது? புல்லினும் அதிகம் யாது?

அன்னையே உலகத்தினும் பெரியள். தந்தையே வானத்திலும் உயர்ந்தோன். மனமே வாயுவினுங் கடிய வேகமுடையது. என்னங்களே புல்லினுங் தொகையான் மிக்கன.

6. கண்மூடா துறங்குவன் யாவை? இருதயமில்லாதது யாது? தன்பலத்தோடு விரிவது யாது? ஈறவற்று வியங்காதது யாது?

கண்மூடாதுறங்குவன் மீன்கள். இருதயமில்லாதது கல். தன்பலத்தோடு விரிவது நதி. ஈறவற்று வியங்காதது முட்டை.

7. அங்கியதேசஞ் சென்றவனுக்கு நட்பாளன் யாவன? இல்லறத்தானுக்குத் துணையார்? நோயாளனுக்குத் துணையார்? மரண்காலத்தே துணையார்?

அங்கியதேசஞ் சென்றவனுக்கு அங்கியனே துணை. இல்லறத்தானுக்கு மனைவியே துணை. நோயாளனுக்கு வைத்தியனே துணை. மரிப்பவனுக்குத் தருமமே துணை.

8. தனியே சஞ்சரிப்பது யாது? மீண்டு மீண்டு பிறப்பது யாது? குளிருக்கு மருந்து யாது? வயல்களுட் பெரியது யாது?

சூரியனே துணையின்றி அலைவது. சந்திரனே மீண்டு மீண்டு பிறப்பது. அக்கிணியே குளிருக்கு மருந்து, பூழியே செய்களுட் பெரியது.

9. சமயத்துக் குறுதியாவது யாது? கீர்த்திக்குறுதி யாது? மோக்ஷத்துக்குறுதி யாது? இன்பத்துக் குறுதி யாது?

சமயத்துக்குறுதி இரக்கம். கீர்த்திக்குறுதி கொடை. மோக்ஷத்துக்குறுதி சத்தியம். இன்பத்துக்குறுதி நல்லொழுக்கம்.

10. எல்லாப் புகழினுஞ் சிறந்தது யாது? செல்வத்துட் சிறந்தது யாது? ஊதியங்களுட் சிறந்தது யாது? இன்பத்துட் சிறந்தது யாது?

சாமர்த்தியமே சிறந்த புகழ், அறிவே சிறந்த செல்வம். ஆரோக்ஷியமே சிறந்த ஆதியம். திருப்தியே சிறந்த இன்பம்.

11. தருமங்களுட் சிறந்தது யாது? சமயங்களுட் சிறந்தது யாது? துண்பங்கிவிரத்திக்கு உபாயம் யாது? யாரோடு கொண்டாட்டு நிங்காது?

அகிம்சையே பரமதரும். வைதிகசமயமே சிறந்தது. துக்க னிவிர்த்திக்குபாயம் மனத்தை யடக்குதல். பெரியோர் கேண்மையே நீங்காதது.

12. ஒருவன் உயர்ச்சியின் பொருட்டு விடவேண்டியது யாது? எதனைத் துறந்தால் துக்கம் நாடாது? செல்வத்தின் பொருட்டுத் துறக்கத்தக்கது யாது? இன்பத்தின் பொருட்டு துறக்கத் தக்கது யாது?

உயர்ச்சி வேண்டுவோன் அகங்காரத்தைத் துறத்தல் வேண்டும். கோபத்தைத்துறந்தால்துக்கம் நாடாது. இச்சையைத் துறத்தல் செல்வத்துக்கேது. பேராசையைத் துறத்தல் இன்பத்துக்கேது.

13. அறிவாவது யாது? சமாதானமாவது யாது? அடக்கமாவது யாது?

பதிஞானமே அறிவினுட் சிறந்தது. மனச்சமாதானமே சமாதானங்களுட் சிறந்தது. மனத்தை யடக்கலே அடக்கமாம்.

இவ்வாறுக் வெண்ணிறந்த வினாக்கள் வினவப்பட்டன. அவற்றுக்கெல்லாம் உதிஷ்டிரன் தக்க னிடையளித்தான். அதுகண்ட யகூஹன் மகிழ்ந்துநான் வினாவிய வற்றுக்கெல்லாம் தடையின்றி விடையீந்தன். அதனால் மிகமகிழ்ந்தேன். உன் சகோதரருள் ஒருவன் உயிர்பெறக் கடவுனென்றான். அதற்கு உதிஷ்டிரன் நகுலன் உயிர்பெறக்கடவுன் என்ன, யகூஹன் வீமனன்றே உனக்குத் துணைவன், அர்ச்சனனன்றே உன் உயிர்போன்றவன்; அங்குமாகவும் நகுலனை நீவிரும்புவது யாதுபற்றி யென்றான். உதிஷ்டிரன் தருமத்தை நோக்காது தனது கருமத்தை நோக்கலாகாது. ஆதலால் என் தாய்க்கு நான் புத்திரனுயிருக்கிறேன். நகுலன் இறப்பனே அவன் தாய் புத்திரனில்லாதவளானாள். ஆதலால் அவனே எழும்புக வென்றான்.

அதுகேட்ட யகூன், உதிஷ்டிரணைப் பார்த்து, இத்துணைத் தருமசொருபியாகிய உனக்குத் துன்பம் வருதல் தகாது. ஆதலால் உன் தம்பியர் நால்வரும் உயிர்பெறக்கடவர்கள்ன, யாவருங் துயிலொழிந்தெழுங் தார்போன்றெழுங்தனர். அப்பால் இதுகாறும் தம்மை வெளியிடாது யகூனெனக்கூறி நின்ற காலக்கடவுள், உதிஷ்டிரனுக்கு வெளிப்பட்டு அஞ்சாதவாசம் இடை மூறின்றி முடிக்கவென்று சீர்வதித்து மறைந்தனர்.

பாண்டவர்கள், வனத்திலும் மலையிலும் தீர்த்தக் கரைகளிலும் திவ்விய கோத்திரங்களிலும் சிற்சில தினங்களாகத் தவத்தினிலும், தருமசாஸ்திர சிரவணங்களாலும் சாதுசங்கத்தினிலும் பன்னீராண்டு மொரு வாறுகழித்தனர். இப்பன்னீராண்டினுள்ளே அவர்கள் தரிசனங்க் செய்யாத ஸ்தலமும், வணங்காத முனிவரும் பெறுத நல்லவரங்களும், கேளாத ஞானநுல்களும், கால்படாத மலைகளும் இல்லை. பாண்டவர்க்குப் பன்னீராண்டு வனவாசமும், துன்பமும், போன்னைப் பசுந் தங்கமாக்குமாறு செய்யப்படும். அக்கினிவேதைபோலாயினபையின், அவை அவர்களை அவ்வனவாசத்துக்கு முன்னார்த் தம்மிடத்துள்ள குறைகளைல்லாங் தீர்ந்து, நிரம்பிய அறிவுட், நிரம்பிய வலிமையும், நிரம்பிய வரப் பிரசாதங்களும், நிரம்பிய தெய்வாநுக்கிரகமும், நிரம்பிய மனத்துய்மையுமடையராய் விளங்க வைத்தன. வேதவியாசர் முதலிய மகாரிஷிகள் காலந்தோறுஞ் சென்று பாண்டவர்க்கு வைதிக லெக்கிக உபதேசங்கள் செய்து வந்தனயின், அவர்கள் தளராது, கலங்காது, மயங்காது வனவாசத்தைக் கிரமமாகக் கழித்து இத்துணைப் பெறும் பேறுகளையெல்லா மடைந்தார்கள். வனவாசத்துக்கண் பாண்டவர்க்கு அசுரராலும் மிருகங்களாலும் சில துன்பங்கள் நேர்ந்தனவாயினும், அசுர

ரும் மிருகங்களும் வெளிப்படத் தீங்குபுரியப் புகுந்தமையின், துரியோதனன் போல் கபட சத்துருக்கள்லவெனத் துணிந்து, துரியோதனன் வாழுகின்ற நாட்டி னும் அசரரும் மிருகங்களும் வாழுங் காடே சிறந்த தென அக்காட்டைவிட்டு நீங்க மனமில்லாதவர்களாய்த் தம் பிரதிக்கிணையை முடிக்குமாறே அங்கு நின்றும் மீள்வாராயினார்கள். இவ்வாறே வனவாச முடிந்து அஞ்ஞாதவாசம் தொடங்கியது.

42. அஞ்ஞாதவாசம்.

பாண்டவர்கள் இதுகாறும் கழித்த பன்னிரண்டு வருஷ வனவாசத்தையும் இனிக் கழிக்கக் கிடக்கும் பன்னிரண்டுமாத அஞ்ஞாத வாசத்தையுஞ் சிந்தித் தார்கள். பன்னிரண்டு வருஷத்தினும் பன்னிரண்டு மாசமே கடத்தற்கரீய காலமெனச் சிந்தையிற் கொண்டார்கள். அவர்கள் எல்லாரு மொருங்கு கூடி, யாது செயற்பாலது, யாங்குச் செல்வது எனக் கருத்துான்றிச் சிந்தித்தார்கள். ஒருவரோடொருவர் உசாவினார்கள். துரியோதனதியர் கண்ணுக்குங் கருத்துக்கு மெட்டாமல் எவ்விடத்தில் எவ்வாறிருப்ப தென்றும், அவர்கள் கண்ணுக்கப்படவரின் பின்னரும் பதின்மூன்று வருஷ காலம் அலையவருமே யென்றும் எண்ணி யெண்ணி ஒருதலைத் துணிவுமின்றிச் சிறிதுநேரங் கவன்றார்கள்.

ஈற்றில் அவர்கள் எத்தேசம் துரியோதன னும் அவன் ஒற்றரும் செல்லத்தகாதபகைநாடென ஆராய்ந்த பேர்து, விராடதேசம்ஞாபகப்பட, அதுவேதாமிருத்தற் கேற்புடைய தேசமென்றும், அவ்வேந்தனே தங்கருத் திற்கிசைந்தவனென்றும் நிச்சயித்தார்கள். அப்பால் தம்மை இன்னுரென்றெவரும் “ஜியுருவகை மறைந் தொழுகுதற்கேற்ற வுபாயம் யாவையென்று சூழ்ச்சி

செய்தார்கள். அப்பொழுது உதிஷ்டிரன், தான் அந்தண வடிவங் கொண்டு விராடராசன்பாற் சென்று அவனுக்குக் கதாப்பிரசங்கியாகி அவனை மகிழ்ணித் தலையே தொழிலாகப் பூண்டு காலங்கழிக்கலாமென்ற துணிந்தான். அதுதக்கதென்று மற்றேருமொப்பினர். அப்பால் வீமன் தான் கற்ற பாகசாஸ்திரவித்தையைக் காட்டி விராடன்பால் மடைப்பள்ளி அதிபலைகவிருந்து காலங்கழிக்குமிடத்து, அரசராயினால் மடைப்பள்ளி வேலைக்குடன்படாரெனக் கொண்டு ஒருவருந் தன்னை ஐயுறுரெனத் துணிந்தான். அதுவும்யாவர்க்கும் சம்மத மாயிற்று. அதன் பின்னார் அர்ச்சனான், தான் தேவ லோகஞ் சென்றிருந்தபோது கற்ற காந்தருவ வேத மாகிய சங்கீத சாஸ்திரத்தையும், ஊர்வசியால் வந்த பேட்டிருபத்தையுங் கொண்டு தன்னை எவருமுனராவகை விராடன் அந்தப்புரத்துக் கண்ணியர்க்குஞ் தேவியர்க்கும் சங்கீதம் பயிற்றும் பெண்ணைகவிருந்து காலங்கழிக்கத் துணிந்தான். அப்பால் நகுல சகாதேவர்கள் குதிரைப் பந்திக்கும் ஆனிரைக்கும் வைத்தியர்களாக விருந்து காலங்கழிவு செய்யில், அரசராயுள்ளோர் அத்தொழிற் கமையாரெனக் கொண்டு பிறர் தம்மை நாடாவகை காலங்கழிக்க நிச்சயித்தனர். திரெளபதி வண்ணமகள் வடிவம் பூண்டு காலங்கழிப்பதாக நிச்சயித்தாள்.

இவ்வாறு யாவரும் தத்தம் சுருத்தைக் கூறிப் பன்னிரண்டாம் வருஷமுடிந்த அவ்விரவிலேதம்மயவிலே மிருந்த இருஷிகள்பாற் சென்று, இனி உம்மை யெப்போது காண்போமென்று பாதங்களில் வீழ்ந்து கமஸ்கரித்து, அவர்பால் ஆசிகொண்டு நீங்கி, விராடநகரைத் தனித்தனி அடைந்தனர். உதிஷ்டிரன் விராடன்சபையை யடைந்து ஆசிகூற, அவனைபூந்துபசரித்து உமது வரலாறு யாதென்ன, உதிஷ்டிரன், யான் உதிஷ்டிர

ஞேடிருந்த அந்தணன்; என்பெயர்கங்கள், உதிஷ்டிரன் காடுசென் றபின் பலநாடுகளிலுஞ் சென்று சஞ்சாரம் பண்ணிக் கொண்டு இந்நாட்டிலும் நின்னேடிருந்து சிலதினால் கழிக்கவேண்ணியடைந்தேன் என்றான். அதுகேட்ட விராடராசன் மகிழ்ந்து, நீர் எம்மோடிருக்கயான் செய்த தவமே தவமென்றுபசார மொழி பலகூறிப் புகழ்ந்து அவனுக்கு வேண்டுவன வெல்லாம் வழங்கித் தன்னேடிருத்தினான். அநுத்தநாள் வீமன் விராடராசனை யடைந்து அவனை வணங்குவான்போல் அவன் பக்கத்திலே வீற்றிருந்த கங்கழுனியை வணங்க, விராடன் அவனை நோக்கி உன்வரலாறென்னியென, அவன் யான் வீமசேனன்பாலிருந்த பலாயனன் என்போன். மடைத்தொழிலிலும்மல்யுத்தத்திலும் வல்லேன். வீமசேனனைப் பிரிந்த நாண்முதலாக மிகவருந்திக் காலங்கழித்தேன். இப்பொழுது செல்வமிக்க உன்பால் வந்தடைந்தேன் என்றான். விராடன் மிக்க மகிழ்வுடையவனுகி அவனைத் தன் மடைப்பள்ளிக் கதிபதியாக்கி அவனுக்கு வரிசைகளும் பல வழங்கினான். இரண்டு தினங்கு சென்றபின்னர் அர்ச்சனன் பேடிருபத்தோடு விராடன் சபையை யடைந்து, தன்னை அர்ச்சனன் மாளிகையிலிருந்த பிருகந்நளையென்னும் பாண்மகளை வெளியிட்டு அவன் மாளிகைக்குப் பாடகியாயினான். இவ்வாறே நகுலசகாதேவர்களும்போய் விராடனுக்குக் குதிரை வைத்தியனுகவும் இடையனுகவும் அமர்ந்தனர். அப்பால் திரெளபதியும் விரதசாரணி யென்னும் பெயரோடு விராடன் தேவியருக்கு மாளிகையில் வண்ண மகளாக அமர்ந்தாள்.

43. கீசுகன் வதை.

இங்ஙனமாகப் பாண்டவர்கள் விராட தேசத்தி விருந்து காலங்கழிக்கு நாளில் ஒருநாள் விராடராஜா வினாது தேவிக்குச் சகோதரனுகிய கீசுகன், வண்ணமக எாகவிருந்த திரெளபதியைக் கண்டு அவள் மேற் காதல் கொண்டான். கீசுகன் புஜபலத்தினால் சிங்கேறு போன்றவன். துரியோதனன் விராடதேசத்தின் மேற் படையெடாவண்ணம் அவனை அடக்கி வைத்ததும் கீசுகன் தோள்வலியேயாம். கீசுகனது பராக்கிரமமே விராட தேசத்தைச் சுயாதிபத்திய மாக்கியதுமாம். இத்துணைச் சிறந்த பராக்கிரமசாலியாகிய கீசுகன் எண்ணத்துக்கு விராடன் பத்தினி மாறுகூறுபவள்ள எாதவின், அவன் அவனைத் தன் கருத்துக்கு அநுகூலியாயிருக்கு மாறு உடன்படுத்திக்கொண்டு காலம் பார்த்திருந்தான். ஒருநாள் திரெளபதியைத் தனிமையிற் கண்டு வழிமறித்துத் தன் கருத்தை வெளியிட, அவள் அவன் கருத்துத் தகாதென மறுத்தாள். கீசுகன் காமத்தீயினாற் கண்ணிழந்து அவனை வலித்தற்றமுவ முயன்றான். அக்குறிப் புணர்ந்து திரெளபதி அவ்விடத்தை விட்டோடக் கீசுகனும் அவனைத்தொடர்ந் தோடினான். அவள் இது முறையோ முறையோ வென்றமுது கொண்டு அரசன் சபை சேர்ந்தாள். அரசன் கீசுகன் முறைகேட்டை யுணர்ந்தும் அவனுக்கஞ்சி, அவனைக் கேட்டுக்கண்டிப்பதாகக் கூறி, அவனை அந்தப்புரத்துக் கனுப்பிவிட்டு, மேல் யாதுஞ் செய்யாது விடுத்தான். அஃதுணர்ந்த திரெளபதி தனக்குற்றதையும் மேல் விளைவதையுமெடுத்து வீமனுக்குரைத்தாள். வீமன் அத்துஷ்டனை அடக்காமல் விடலாகாதென வட்டகொண்டு திரெளபதியை நோக்கி கீசுகனை இணைச் சந்திக்கும் வேளையில் அவன் கருத்துக்கிளசந்தாற்போல்நடித்து அமாவாசை

நாளில் வருமாறு கூறித் தப்பிக்கொள்ளக் கடவுவெயன் ரூன். அதற்கு அவளுஞ் சம்மதித்தவ்வாறு செய்து விட்டு வீமனுக்குணர்த்தினால்: வீமன் அவளைப்போல் வேதம்பூண்டு இரவாகிய இருட்போர்வை போர்த்துக் குறித்தவிடஞ் செல்ல, காமத்தீயால்வெந்துவாடி நொந்து வரவுபார்த்திருந்த கீசகன் வீமனைக்கண்ட மாத்திரத்தே திரெளபதியெனநம்பி என்றுயிர்குறுதியாகிய அமிர்தமே யெனக் கட்டித்தழுவ, வீமன் புலியெனப் பாய்ந்து தன் அஞ்ஞாதவாசத்தின் பொருட்டு வாய்ப்பேசாது போர் தொடுத்தான். கீசகனும் தன் காமவெறியும் மதுமயக் கழும் தெளிந்து, இது சூதனத் துணிந்து ஆண்மை கொண்டு, தான் இவ்வாறகப்பட்டமைக்கு நாணி வாய் பேசாது மற்போராடினான். வீமன் கீசகனை வாரி நிலத் திலறைந்து கொன்றெழுழித்து விட்டுப் பிறரறியாவன் னம் தன் படுக்கையறை போய்ச் சேர்ந்தான்.

காரிருளிலே நடந்தமையாலும் இருவரும் வாய் பேசாது பொருத்தமையாலும் கீசகனிறந்த செய்தி விடியுங்காறும்வெளிப்பட்டிலது. விடியற்காலத்திலேகீசகன் பணிபோல் வீழ்ந்து மாண்டு கிடத்தலைக்கண்ட பரிசனங்கள் வயிறலைத்தோடி அரசனுக்குந் தேவிக்கு முனர்த் தினார்கள். நகரமாந்தரெல்லாஞ் சென்றங்கே கூடியதி சயித்துக் கீசகனைக் கொன்றவர்கள் மானுடரல்லர்; கந்தருவரே கொன்றெழுழித்தனர். இது விரதசாரணி யினது கற்பைச் சிதைக்க வெண்ணிய பாவத்தின் பய னெனத்துணிந்தார்கள். அப்பொழுதுகீசகன் தம்பியர் நூற்றுமூவருஞ் சினங்தெழுந்து கீசகனுடலோடு விரத சாரணியையும் சேர்த்துத் தகனஞ் செய்வோமென்று கூறி அவளையும் சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டேகினார்கள். அதனையுணர்ந்த வீமன் சுடுகாட்டையடைந்து அவரை

யெல்லாங் கொன்றேழித்து விட்டுத் திரெளபதியை மீட்டுக்கொண்டு திரும்பித் தன் மடைப்பள்ளி சேர்ந்தான். இது செய்தவன் யாவனென்றுணராவதை வீமன் வேற்றிருக்கொண்டுபோய்ச் செய்தானுதலின் அரசனுங் தேவியும் கீசகர்க்குச் செயற்பால தீக்கடன் முதலியன் முறைப்படி நடத்திய பின்னர்த் திரெளபதியைத் தெய்வக்கற்புடையாளெனக் கொண்டஞ்சி யொழுகினார்கள்.

கீசகன் இவ்வாறுமாண்டொழிந்த பின்னர் விராடராஜன் தேவி தன் மாளிகையிலே விரதசாரணியை வைத்திருக்க மனமில்லாதவளாய் அவளை வேறிடஞ்ச செல்லுமாறு கூற, அவள் பதின்மூன்று நாளில் அங்கு நின்றுஞ் செல்வதாகக் கூறி அங்கிருந்தாள். பாண்டவர்க்கு அஞ்ஞாதவாசகாலம் முற்றுதற்கு இன்னும் பதின்மூன்றுநாளே கிடந்தன. இப்படியிருக்ககயில் துரியோதனன் பாண்டவர்கள் மாண்டொழிந்தனரா அன்றி உயிரோடிருக்கின்றார்களாவென் றறிந்துவருமாறு நாற்றிசையு மொற்றர்களைப் போக்கினன். ஒற்றஞ்சும் நாற்றிசைக் கண்ணும் மின் பெனன விரைந்து நாடுகள் காடுகள் மலைகள் நகரங்கள் எங்குந் துருவி ஆராய்ந்து மீண்டுபோய்த் துரியோதனன் சபையை யடைந்து யாவரும் வணங்கிப் பாண்டவர்களை யாண்டுந் தலைப்பட்டிலேமெனக் கூறினார்கள். அவருள் ஒருவன் விராடதேசத்திலே கீசகன் கந்தருவரால் மாண்டாளென்பதுணர்ந்தேன் என்றான்.

44. துரியோதனன் விராடதேசத்திற் படையேற்றல்.

அதுகேட்ட துரியோதனன் பாண்டவர்கள் அங்ககிலேயே யிருத்தல் வேண்டுமென அறிந்து விராடநாட்டிற் படையேற்றுமிடத்துப்பாண்டவர்கள் அங்கிருப்பின்

வெளிப்படுவாரெனத் துணிந்தான். துச்சாசனன் பாண்டவர்களின் நுழையிரோடு வாழுகின்றார்களென நினைத்தலும் அவரைத் தேடுதலும் வியர்த்தமாம். அவர்கள் மாண்டொழிந்து மண்ணையினு ரென்பதற்கு ஜயமில்லை யென்றான். துரோணகிருப விதுரர்கள், பாண்டவர்கள் அக்கதியடைய வேதுவில்லை யென்றார்கள். கார்ணன் போருக்காயத்தரா யிருந்தால் அவர்க்கு நாம் அஞ்சவேண்டுவதில்லை யென்றான். அதுகேட்ட துரியோதனன் விராடதேசத்திற் படையேற்றி நிரை கவர்வதே தக்கதெனத் துணிந்து தனது சேணகளைப் புறப்படுமாறு பறைபோக்கினான்.

அவ்வாறே துரியோதனன் தன் படைகளை இரு கூருக்கி ஒருகூற்றைச் சுசர்மன் என்பவனேடனுப்பி விராடங்கரைத் தென்பாலிற் சென்று தாக்குமாறு செய்தான். சுசர்மன் என்பவன் மூன்னென்றாள் விராட நுக்குப் போரிலே தோற்று முதுகிட்டவனுதவின் அப்பகையைத் தீர்க்க இது நல்ல அமையமெனக் கருதி அப்படையோடு மிகத் தருக்கிப் போர்ப்பறை முழுக்கி நடந்து நகரத்துக்குத் தென்புறஞ் சார்ந்தான். அது கண்டு விராடன் தன்படைகளை யெல்லாங் திரட்டி அணி வகுத் தெதிருங்றிக் கொடிய யுத்தஞ் செய்தான். சுசர்மன் சேணையும் மிக்க வீரத்தோடும் வன்கன்மை யோடும் அஸ்தமயனத்தின் பின்னாரும் முகைந்து யுத்தஞ் செய்தது. விராடன் சேணை நிருவகிக்க வியலாது பின் வாங்கத் தலைப்பட்டது. அதுகண்டு சுசர்மன் வீரமிக்க வஞ்சிப் பாய்ந்து விராடனைச் சிறைசெய்து ஜயபேரி முழுங்கி மீண்டான்.

45. வீமன் விராடனை மீட்டு, சுசர்மணிச் சிறைப்படுத்தல்.

அதனைக் கேள்வியிற்ற உதிஷ்டிரன், வீமனை
நோக்கி விராடன் அன்னத்தையுண்டு அவனுக்கு ஆபத்து
வந்த காலத்தில் அவனுக்குத் துணைபுரியாதிருப்பது
நமக்கழகாகாது எனக்கூற, வீமன் அவ்விரவாகியகவசம்
புனைந்து சிங்கேறுபோற் பாய்ந்து சுசர்மணிச் சிறை
செய்து விராடனை மீட்டான். விராடன் மிக்க களிப்பு
டையனுகி நகருக்கு மீளாது யுத்தகளத்திற்குச் சமீபத்
திலே தங்கி அவ்விரவெல்லாம் ஆடல்பாடல்களாற்கழித்
துக் களித்திருந்தான். இங்கே இது ஒரு கழி இங்கிகழிச்சி
யொன்று மறியாத துரியோதனன் வைகறைப் போதிற்
கடல்கரைகடந்து மூழங்கி ஆர்த்தெழுந்து போய் வட
பால் நகரை மூடினாற்போலத் தன் படையை நடத்தி வட
வாயிலின் வழியே ஆனிரையைக் கவர்ந்தான். அது
கண்ட ஆன்காவலர் அஞ்சியோடி விராடன் மைந்தனு
கிய உத்தரன்பாற் கூற, அவன் தன் இளமையையும்
போற்களப் பயிற்சியின்மையையும் நோக்காது பசுங்கர
கவர்ந்து செல்லும் பகைவரை யோட்டி வருவேனனக்
குறிப் புறப்பட்டான். புறப்பட்டுத் தனக்குச் தேர்ச்
சாரதியாகத் தக்கவர் யாவரென்று நாடியபோதுதிரெள
பதி, பிருகந்நளையினது தேர்ச் சாரத்திய சாமார்த்தி
யத்தை யெடுத்துப் பாராட்ட, உத்தரகுமாரன் பிருகந்
நளையைச் சாரதியாக்கித் தேர்மிசைக் கொண்டு நடந்
தான். பிருகந்நளை தேர்செலுத்துஞ் சாமார்த்தியத்தை
உத்தரன் கண்டதிசயித்துச் சென்று துரியோதனன்
சேணையைக் கண்டான். அது துரியோதனன் சேணை
யென்பதுணர்ந்து, உத்தரன் தனக்கெதிரே நிற்குஞ்
சேணையினது பெருக்கத்தையு மிரணபேரிகையினது
இடிமுழுக்கையும் புலங் கொண்டான். இப்பெருஞ்

சேனைக்கு யான் தப்பிடியிர்பிழைப்ப தெங்னமெனச் சிந்தித்தான். உடம்பெல்லாம் வியர்வை பொங்கி யெழுப் பெற்றுன். அச்சமே மனத்திற்குடிகொள்ளப்பெற்றுன். சாரதியை நோக்கித்தேரைத் திருப்புகவென்றுன். சாரதியுத்தத்திற்குவந்து சேனையைக்கண்டஞ்சிப்புறங்கொடுப்ப தாண்மையன்று, அஞ்சாதிருக்கக்கடவையென்று உத்தர குமாரனைத் தேற்ற, அவன் தேரூது தேரினின்றும் பாய்ந்து புறங்கொடுத்தோடத் தலைப்பட்டான்.

அதுகண்ட அர்ச்சனன் அவனை மடக்கித் தூக்கித் தேர்மிசை யிருத்தி யான் போர்செய்து இப்பெருஞ் சேனையை யெல்லா மொரு கணப்பொழுதில் வெல்லு வேன் நீசாரதியாகுகவென, உத்தரன் அதுவுங் கேளா துடல்நடுங்கி உள்ளங் குன்றினான். அர்ச்சனன் நமது அஞ்ஞாதவாசகாலம் கடந்த இரவோடு கழிந்தொழிந்த மையின் இனி நான் வெளிப்படினும் தோஷமாகா தெனத் துணிந்து தன்னை அர்ச்சனனென வெளியிட, உத்தரன் பேராணந்தமும் பேராண்மையும் பெற்றுடன் பட்டான். உடன்படுதலும் அர்ச்சனன் தான் முன்னே காளிகோயிற் சங்கிதியிலே வன்னிமரப் பொந்தில் மறைத்து வைத்திருந்த ஆயுதங்களை யெடுக்குமாறு அவ் விடத்திற்குத் திருப்பி ஆயுதங்களை யெடுத்துக் கொண்டு யுத்தகளத்தை யடைந்தான். அங்கே அர்ச்சனன் துரி யோதனதியரைக் கண்டு, இவர்க்கும் நமக்கும் போர் மூளுங்காலத்தில் நான் செய்யும் போர்த்திறத்தை இன்று நான் செய்யும் போராண்மையினால் அவர் சுவைத் துணருமாறு செய்தல் வேண்டுமென வள்ளத்திற் கொண்டான்.

அர்ச்சனன் வருகின்ற வீரப் பொலிவையும் தேரிலே உத்தரனும் அர்ச்சனனும் ஆள்மாறிக்கொண்டதையும் தேர் செலுத்தப்படுகின்ற பக்குவத்தையும் வீஷ்மதுரோணர்கள் ஊன்றி நோக்கினார்கள். அர்ச்ச

னைன் அவன் செயல்களாலும் ஆண்மையாலும் அவர்கள் அர்ச்சனைனான்றே துணிந்தார்கள். அவன் வருகின்ற வேகத்தையும் பொலிவையும் நோக்குமிடத்து, அவன் தான் பெற்ற விழுயன் என்னும் காரணமிதானத்தை நாட்டாமற் போகானென்ப துண்மையா மெனவுங் துணிந்தார்கள். துணிந்தபின்னர் அவர்கள் உரியாள் வருமுன் நே அர்ச்சனான் வெளிப்பட்டு விட்டானே வென் னும் அச்சமீதார்ந்தவர்களாய்க் காலகணிதஞ் செய்தார்கள். கணிதத்தினால் முதனுளோடு அஞ்ஞாத வாசங் கழிந்ததெனக் கண்டு ஆனந்தித்து அர்ச்சனை முகமலர்ச்சியோடு உற்றுநோக்கிக் குறிப்பினால் வாழ்த் தினார்கள். அர்ச்சனானும் அக்குறிப்புணர்ந்து பார்வைக் குறிப்பினால் தன் உவகையை வெளியிட்டான். அப் பொழுது துரியோதனானும் போருக்கு வந்திருப்பவன் அர்ச்சனைனானாற்றரா லுணர்ந்து, காலகணிதத்திலே தவறி, அர்ச்சனான் முந்தி வெளிப்பட்டு விட்டானெனக் கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடி னன். அவன் பாண்டவர்கள் பின்னரும் பதின்மூன்று வருஷங் காடுகொள்ள வேண்டியவராய் விட்டனர் என்று ஆரவாரித்துக் கூறி யெழுந்து பின்னருமாடி னன். அதுகண்டு வீஷ்மர் அவனை மறுத்து நேற்றேடு அஞ்ஞாதவாசகாலம் முடிந்தது. ஆராயாமல் அகங்கரித்து அகங்களிப்பது அறி விண்மையாம் என்றுகூற, துரியோதனான் அற்றுயின்யுத்தஞ் செய்வாமென்றான். வீஷ்மதுரோணர்கள் துரியோதனை நோக்கி, நீ கூறுவது தகாது பாண்டவர்கள் இது காறும் நீசெய்த தீங்குகட்கெல்லாம் தப்பி அவற்றுல் மேன்மேலும் வலியுடையராய் விளங்குதலைக் கண்டும் நீ இன்னும் பகைக்கத் துணிவது வேரோடு மாஞ்சுவதற் கேதுவாகும். அவர்கள் நற்குண நற்செய்கையை ஈசுர

பத்தியிலே சிறந்தவர்களாயிருத்தலின் அவரை வெல் வது யார்க்குமரிதாம். யாரையும் அவர்களே வெல்லு வார்கள். நீ அவர்க்கு நிகராகமாட்டாய். தோற்றேஞ்சு தலே உனக்குக் கிடைக்கும்பயலும். ஆதலால்நீகவர்ந்த பசுங்கரைகளை விடுத்துச் சமாதானப்படுவதே ஏற்ற உபாய மென்றார்கள். அவ்வரையெல்லாம் அவனுக்குப் புறக்குடத்து நீராயின.

46. துரியோதனன் பசுங்கரையைக் கவர்தல்.

எத்தனைதான் புத்தி சூறிடினும் துரியோதனன் கேளானுய்ப் போர்க்கறை கூவினான். அர்ச்சனன் தேர் கரகரவென்று விரைந்து களத்திற் புகுந்தது. அவன் கையிலிருந்த காண்டவமென்னும் வில்லினது நாணைவி பகைவர் நெஞ்சந் துணுக்குறச் செய்தது. காரணன் தன்மீது விடுத்த பாணங்களையெல்லாம் அர்ச்சனன் பிரதிபாணங்களாற் றுணிந்து அவன் பாணம்தொடுக்கு முன் வேறு சரங்தொடுத்து அவனுடலைத் துளைத்து முது கிடச் செய்தான். காரணன் தன் உடலெங்குஞ் சோரி கக்கக் களம்விட்டோடுவது கண்ட கிருபன் அர்ச்சனை எதிர்த்தான். அவனையும் அர்ச்சனன் செவி யைச் சிதைத்துவிட அவனும் புறங்காட்டினான். அது கண்டு துரோணர்வீராவேசத்தோடு முற்பட்டார். அவர் குருவாதலின் அவரை வணங்கி நீர் பாணந்தொடுத் தருளிய பிண்ணரேயானும் பாணந் தொடுப்பேனன் றர்ச்சனன் குறிப்பாலுணர்த்த அவர் அதனையுணர்ந்து முதலிற் சராமாரி பொழிந்தனர். அம்மாரியை அர்ச்சனன் தன் பாணவருஷத்தாலழிக்கக் குரு சீஷர் இரு வர்க்குமிடையே கொடிய யுத்தமுண்டு சிறிதுசேர்ம நடந்தது. அர்ச்சனனது வில்லாண்மைக்கும் சரங்

தொடுக்கும் கரவேகத்திற்குஞ் துரோணர் நிருவகிக்க வியலாது பின்வாங்கினர். அதுகண்டு அசுவத்தாமன் விஜயசங்கமுழக்கிக் களம்புகுஞ்தான். அவனும் சிறிது நேரம் தனது வில்லாண்மையைக் காட்டி அர்ச்சனன் வில்லாண்மைக்கு எதிர்நிற்க வியலாது மின்னெனப் பின்வாங்கினான்.

அப்பால் அர்ச்சனன் தன் இரதத்தைப் பகைவர் சேணிக்குள்ளே செலுத்தித் துச்சாசனன் முதலியோ ரைத் துரத்த அவரெல்லாம் போர்க்களம் விட்டோட் டெடுத்தனர். அதுகண்டு வீஷ்மர் எதிர்க்க அவரையும் சிறிதுநேரங் கொடும் போரிலே மூர்ச்சையாக்கி வெற்றி கொண்டான். அதன் பின்னர் அர்ச்சனன் தனது ஐய பேரி முழங்கத் துரியோதனை எதிர்த்து அவனையு மொரு கணப்பொழுதில் முதுகிட்டோடச் செய்துதனது சங்கத்தில் விஜயமுழக்கஞ் செய்தான். துரியோனுதியர் சேணிவெல்லாம் இவ்வாறே முனைகெட்டுப் போனதிசை தெரியாமலோட்டெடுத்த பின்னர், அர்ச்சனன் ஐய பேரி முழங்கவும், உத்தரன் ஆனந்தக் கூத்தாடிப்புகழு வும், தேவர்கள்மலர்மாரிதாவிக் கொண்டாடவும், தனது தேரைத் திருப்பிக் கொண்டுபோய் வன்னிமரத்திலே தனது வில் முதலியவற்றை வைத்துவிட்டு, உத்தரனைத் தன்னுசனத்திருத்தித் தான் முன்போற் பேடிரூபங் கொண்டு சாரதியாகித் தன்னைவளியிடாவகை உத்தர னுக்குக் கற்பித்து விராடநகரை நோக்கி மீண்டான்.

இதற்கிடையில் விராடன் கங்கமுனியை நோக்கித் தன்மைந்தன் விஜயபேரி கேட்கப்படுகின்ற தென்றூன். கங்கமுனியாகிபடுத்திட்டிரன், பிருகங்நளையோடுசென்ற உத்தரன்பால் விஜயபேரி முழுக்கங் கேட்பதறிதோ வென்றுன். அதுகேட்ட விராடன் பேடியால்நம்மைந்த

ஊக்கு ஜெயமுண்டாயிற்றேவனச் சினந்து தன் கையிலிருந்த வில்லினால் உதிஷ்டிரன் நெற்றியிலடிக்க உதிரங் கக்கத் தலைப்பட்டது. அதனை உதிஷ்டிரன் கீழே விழவிடாது கையில் ஏந்தினான். அதுகண்ட திரெளபதி ஒரு பொற்கிண்ணத்திலே ஜூலங் கொண்டு வந்து கொடுத்து அதனைக் கழுவுவித்து மேவிரத்தஞ் சேராவகை செய்தாள். இது நிகழும்போது உத்தரனும் வந்து வாயில் சேர்ந்தான். வாயிலாளர் உத்தரன் வரவை விராடனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, கங்கமுனி வன், பேடி இங்கே வந்து என்முகத்தில் உதிரங் சோருவதைக் காண்பனேல் பெரும் போரே விளையு மெனச் சிந்தித்து வாயிலாளரை நோக்கி, பேடி யைத்தடுத்து உத்தரன் மாத்திரம் வரட்டும் என்றான். அவ்வாறே உத்தரன் தந்தை சபையை யடைந்து இரு வரையும் வணங்கினான். இருவரும் வாழ்த்தினர். உத்தரன் கங்கமுனிக்கு நிகழ்ந்ததை அறிந்து விராடனை நோக்கி, தந்தாய், யாதுசெய்தனை! ஆராயாது கங்கமுனிக்குப் பிழைசெய்தனை; அவர் கூறியதனைத்து முன்மையன்றே. நீ செய்த பிழையைப்பொறுத்தருள மாறு அவர்பாலிரக்கக் கடவை யென்றான். அதுகேட்ட விராடன் அவ்வாறு செய்யக் கங்கமுனி பொறுத்தேன் என்றான். அப்பால் விராடன் தன் மைந்தனை நோக்கி நீவெற்றி புனைந்த வரலாறு யாதென்ன, அவன் தனக்கு வெற்றி தந்தவன் திவ்விய பராக்கிரமசாலியாகிய ஓராண்சிங்கம், அவன் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இங்கு வருத்துவுங் கூடுமென்றான், அப்பால் அஸ்தமயனத்தின் மேல் நெடுநேரங் கழிந்தமையின்யாவரும் பெருமகிழ்ச்சி யோடு போசன முடித்துத் தந்தம் பள்ளியறை சேர்ந்தனார்.

பாண்டவர்கள், பரதாயப்பிரவேசஞ்செய்து மீண்டும் தம்முடல் புகுந்தார்போலத் தம் மெய்வடிவத்தோடும் ஆடையாபரணங்களோடும் வெளிப்படும் பகல் வந்த தென்றதனைக் கானுமாறு விரைந்து வந்தான்போன்று சூரியன் உதயஞ்செய்தான். அதற்கு முன்னர் நித்திய கருமமுடித்து ஆடையாபரணங்கிருதராகிப் பாண்ட வர்களும் வெளிப்பட்டு விராடன் சபாமண்டபத்திற் போய் அரசர்க்குரியஆசனங்களிலே வீற்றிருந்தார்கள். விராடனுமுரிய காலத்திலே மண்டபம் புகுந்தான். அப்போது அங்கே வீற்றிருந்த கங்கமுனியை நோக்கி, அந்தனீர், “இத்துஷ்டகிருத்தியத்திற் பிரவேசித்த தென்னை” யென்று கோபங்கொதித்துப் பொங்கவரைத் தான், அதுகேட்டு அர்ச்சனன், “இவரைக் குருகுலக் காளையும் அறச்செல்வனுமாகிய உதிஷ்டிரணன்றறிக” வென்றான். விராடன் அச்சொற்கேட்டலும் அதிசய மிக்கவனுய் அர்ச்சனனைப் பார்த்து, அந்தோ! உதிஷ்டிரன் இவனுயின் இவன் தம்பியார் நால்வரு மெங்கே! கற்புக்கிளக்காகிய பாஞ்சாலன் புத்திரி யெங்கே, என்றான். அர்ச்சனன் அரசர்கோமானே, அவர் எல்லாம் நின்மாளிகையிலேயே யுளர். இவர் வீமசேனன், இவர் நகுல சகாதேவர்கள், நின்னேடு பேசுகின்றவன் எஞ்சி னேன் என்றான். அதுகேட்ட விராடன் அன்பும் ஆனந்தமும் மீதாரப்பெற்று யான்செய்த புண்யமே புண்ணியம்! யான்பெற்ற பேறுலகில் மற்றியாவர் பெற்றார் என்று அவரையெல்லாம் வணங்கி, அன்புறத் தழுவி என் அரசமுழுவதும் பாண்டவர்க்கும் என்புத்திரி அர்ச்சனனுக்கு மாகுகவென்றான். அர்ச்சனன் விராடனை நோக்கி நின் பெருந்தகமை பெரிதும்பாராட்டற்பாலதே. உன் புத்திரியை யான் என் புத்திரியையப்போற் கொண்

டொழுகினேன். ஆதலின் அவளை என் மைந்தன் அபி மன்னியுவுக்கு மனைவியாக்குவேன் என்றான். அதற்கு விராடனுமுடன்பட்டு அவர்களை வேந்தர்க்குச் செயற் பால முறையில் விருந்தருந்தித் தான் அவர்களை இன்னு ரென்றறியாது ஏவ்வளர்ப்போல் நடாத்தியதைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்றிரந்தான். அவர்கள் தாம் விராடன்பாலடைந்தசுகம் எவ்வகையிலுங் தேய் வுடையதன்றெனக் கூறி மிக்க கேண்ணமயோடங்கிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு வெளிப்பட்ட பாண்டவர்களைக் காணுமாறு, கிருஷ்ணன், அபிமன்னியு, சுபத்திரை முதலிய பலர் விராடராஜதானியயடைந்தனர். அவ்வமயத்தை வாய்ப்பாகக் கொண்டு விராடன் தன் புத்திரியை அபி மன்னியுவுக்கு மனத்திற் கொடுத்தான். இம்மனக் கொண்டாட்டத்தோடு பாண்டவர்களுடைய பதின் மூன்றுவருடக்கஷ்ட காலமுங் தொலைந்து சுபகாலங் தொடங்கியது.

47. தாது.

இவ்விவாகம் நடந்தபின்னார் அதன்பொருட்டுஅங்கு சென்றிருந்த அரசரெல்லாம் அடுத்தநாளிலே சபாமண் படத்திற் கூடிப் பாண்டவர்கள் இனிச் செயற்பாலது யாதெனச் சிந்திப்பாராயினார்கள். யாவர் கண்ணும் கிருஷ்ணன்மேல் வீழு, அவன் அச்சபையிலிருந்த பெரி யோனை நோக்கி பாண்டவர்கள் தாம் பொருந்திக் கொண்டபடி பதின்மூன்று வருடத்தையும் முறைப்படி ஆண்மையோடு கழித்துமீண்டார்களான்தே. அவர்கள் சிறுவர்களாயிருந்த காலங்தொட்டுத் துரியோதனன் பாலடைந்த துன்பங்களும் பொறுத்தற்கரிய வஞ்சகங்

களும் உலகறிந்த விஷயங்களேயாம். பாண்டவர்கள் தாஞ் செயற்பானவெல்லாஞ் செய்து பொறுக்க வேண்டியவரையும் பொறுத்து விட்டார்கள். பாண்ட வர்க்குரிய அரசைக் கொடுப்பது இப்போது துரியோ தனன் கடனும் விட்டது. கொடுப்பதைக் குறித்துத் துரியோதனன் கருத்து எங்ஙனமென்பதை யாந்துளி வது தக்கதன்று; இருதிரத்தினர்க்கும் நன்மையை நாடு வதே அரசனுயினால் கடனும். ஆதவின் உதிஷ்டிர னுக்கு அரசிற்பாதி கொடுக்குமாறு துரியோதனன்பால் தாதுபோக்குதல் வேண்டுமென்றான். அதுகேட்ட பல தேவன், கிருஷ்ணன் கூறியதுண்மையே. இன்னும் உதிஷ்டிரன் தன் அரசிற்பாதி தனக்குப் போதுமென் ரூப்பவின் துரியோதனன் அதற்கு விரைந்துடன்படுதல் வேண்டுமெனவும் சூதாடித்தோற்றது உதிஷ்டிரன் குற்றமேயன்றித் துரியோதனால் வந்ததன்றெனவும் அவன் உடன்பந்மாறு வசியவரைகளினாலேயே தூதன் கேட்கக் கடவன் என்று கூறினான்.

அதுகேட்ட சாத்தகி யெழுந்து, பலதேவர் முந்திக் கூறிய தொக்கும்; பிந்திய கூற்றுச் சிறிதும் பொருந்தாது. அரசருக்குரிய வொழுக்கத்தினைக் காக்குமாறே உதிஷ்டிரன் சூதாடினான். ஆதவின் தாதுசெல்வோர் அத்துஷ்டனுகிய துரியோதனன்பால் இரங்துரைக்க வேண்டுவது யாதுமில்லை, ஆண்மைகூறிக் கேட்பதே முறையா மென்றான். இவற்றைக் கேட்ட துருபதன் நியாயவழியிலேயே தூதுபோக்கிச் சாந்தத்தோடு கேட்டல் ஆண்மைக்கிழுக்காகாது. ஆயினும்துரியோதனனாது நடுநிலையின்மையையும் பேராசையையும், நன்மதி கொள் ளாமுரண்மனவியல்பையும் நோக்குமிடத்து, அயல் அரசர்களைப் படைத்துகின் கேட்டுத் தூதர்களை நாற்றி சைக்கண்ணும் முதலிலே போக்குதல் வேண்டும். முத

விற் படைத்துணை கேட்பவர்க்கே நங்நெறியோழுக்கம் புனைந்துள்ள அரசர் உடன்படுவர். ஆதவின் அதுவே விரைந்து செயற்பாலதாம். அதனையுஞ் செய்து திருத் ராஷ்டிரன்பாலும் ஒரு முனிவரைத் தூதாக அனுப்புவது நன்றாகு மென்றான். அது கிருஷ்ணனுக்கு முடன்பாடாயிற்று.

48. தெளமியர் தூது போதல்.

அவ்வாறே துருபதன் தனது குருவாகிய தெளமியரைத் தூதாகத் திருத்ராஷ்டிரன்பால் அனுப்பினான். கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்பால் விடைகொண்டு துவாரகைக்குச் சென்றான். மற்றைய அரசரும்தத்தந் தேசஞ் செல்லத் துருபதன் மாத்திரம் கிருஷ்ணனுடைய குறிப்பின்வழி அங்கேயிருந்து நாற்றிசைக்கண்ணும் தூதரை அரசர்பாற் படைத்துணை கேட்குமாறு விரைந்தனுப்பினான். இத்தூதரும் அரசர்பாற் சென்று தமது தெளத்தியத்தை யெடுத்துரைத்துத் தங்கருமமுடிக்கத் தெளமியமுனிவரும் அஸ்தினபுரத்தை யடைந்தனர்.

திருத்ராஷ்டிரன் மாளிகை வாயிலைத் தெளமியர் சேர்தலும், வாயிலாளராலே தெளமியர் தூதாக வந்தன ரெண்ப துணர்ந்த திருத்ராஷ்டிரன், சபாமண்டபம் புகுந்து அங்கே தெளமியரைக் கைகூப்பி யுபசரித் தாசன மேற்கொள்ளுவித்தான். அச்செய்தி கேட்டுத் திருத்ராஷ்டிரன் மந்திரத்தலைவரும் துரியோதனன் படைத்துணைவரும் அம்மண்டபஞ் சேர்ந்தனர். தெளமியர்க்குச் செயற்பால வழிபாடுகளை மந்திரத்தலைவரும் மற்றொருஞ்செய்தனர். தெளமியரும் அரசனையுள்ளிட்ட யாவர்க்கும் ஆசிகூறித் தாம் வந்த தூதைக் கேட்குமாறு விடைதருக வென்றனர். திருத்ராஷ்டிரன் விடைகொடுப்ப, அவர் கூறப்படுகுந்தனர்.

“அரசனே, கேட்பாயாக; பாண்டு உன் தமிழ் யன்றே. நீஆளுகின்ற அரசுஞ் செல்வமும் குருகுலத் துக்கு வழிவழியாகவருகின்ற உரிமையன்றே. ஆதலாற் பிதிர்வழிவந்த வரிமையாம். அது நின்னுற் படைக்கப் பட்டதன்று. நீபடைத்த செல்வமும் அரசுமாயின் பாண்டவர்க்குரிமையில்லை. பிதிரார்ச்சிகமாதலின் நின் அங்கவீனத்திலை உனக்குச் சிறிது முரிமையில்லையேயாகவும், உரிமையுண்டெனக் கொள்ளின் பாண்டவர்க்குச் சமபாகமுண்டன்றே. நீயுனின்மைந்தரும் அவர் பாகத்தையெல்லா மொருங்கே கவர்ந்து கொண்டார். கவர்ந்துகொண்டபின்னர் அவர் வில்லாண்மைக்கஞ்சி அவரைச் சாந்திசெய்யுமாறு ஓரற்பநாட்டைக் கொடுத்தாய். அதனை அவர்கள் தமது பராக்கிரமத்தாற் பேரரசாக்கிக்கொண்டு ராஜாதிராஜராக விளங்கினர். அதனையும் நின்மைந்தன் மாயச்சுதிற் கவர்ந்துகொண்டான். அப்பால் நின்மைந்தன் அவர் பன்னீராண்டு வனவாசமும் ஓராண்டஞ்ஞாதவாசமுஞ் செய்து மீண்டால் அவர்க்கரசுகொடுப்பதாகக் கூறி அவரை நாட்டைவிட டோட்டிவிட்டான்.

அதற்குமுடன்பட்டு அதனையும்முடித்து மீண்டனர். ஆதலால் நின்மைந்தனும் நீயுஞ் செய்த வாக்கின்படி அவர்களுக்குரிய அரசை அவர்கள் தமக்குத் தந்து விடும்படி கேட்கின்றார்கள். இது செய்கவையேல் அவர்கள் தாம் நின்னுலும் நின்மைந்தனுலும் மடைந்த என்னிறந்த துங்பங்களையும் கொடிய செயல்களையும் பொறுத்து மறந்து விடுதற்கும் வாக்குத்தத்தஞ் செய்தார்கள். தாம் யுத்தத்திலே பகைவரைக் கொன்று உதிரப்பெருக்கில் மூழ்காவண்ணம் தாங்கள் செய்த வஞ்சின விரதங்களையும் துறந்துவிடுவதாகவும் கூறினார்கள். யுத்தம் அவர்க்கு விருப்பன்று. அதனைத் தவிர்க்கும் வழியெல்

லாந் தவிர்ப்பர். கூடாதாயின் யுத்தஞ்செய்யவுங் துணிந் திருக்கிண்றூர்கள். உன் சேஜைக்கும் சேநவீரருக்கும் அவர் அஞ்சுபவரெனக் கொள்ளாதிருக்கக் கடவை. அவர் இத்துதை அனுப்பியது ஜீவகாருண்ணியம்பற்றி யேயாம். அவர் தமது சாதியருள்ளே முதியோரும் பெரி யோருமாயுள்ளார் மேல் வைத்திருக்கும் மதிப்பும் பக்தி யுமே தாமன்டந்த பழிக்குப்பழி கொள்ளாவகை அவரைத்தடுப்பனவன்றித் தடைப்பிறிதில்லையாம் என்வார்த் தையைக்கேட்பாயாக; இவ்வாய்ப்பாகியதாலத்தைவழுவ விடாமல் கொள்வாயாக. இதனை விடுவையேல் மாள்வதற்கே துணிந்தணியாவாய். உதிஷ்டிரன் வெகுளியும், அர்ச்சனன் கோபமும், வீமன் கொடுஞ்சினமும் மூன்றாயின், சிருஷ்ணன் சகாயமாகிய காற்றுங்கூடி, நின்குலத்தையும் துணைவரையும் பரிநாசஞ் செய்யாமற் போகாவென்பதை நன்றாக நின்மனத்திடை கொள்ளக் கடவை.

இவ்வறுதிமொழிகளைத் தெளமியர்வாய்க் கேட்ட சபையிலுள்ளார் அணைவரும் இடியேறு கேட்ட நாகம் போல் உள்ளம் நடுங்கி அச்சமிகுதியால் யாதுங் கூற வியலாது சித்திரப்பாவையாயினார். அவரெல்லாம் சித்திரப்பாவைபோல் யாதும் பேசாதடங்கி யிருத்தலைக்கண்டு வீஷ்மர் எழுந்து அவர்கள்மயக்கத்தை தீர்ப்பார் போல அவர்களைத் தெழித்தழைத்து, தூதாக வந்திருக்கும் தெளமியர் கூறியது முழுதும் சத்தியமே. அவர் கூறியபடி இசையீராயின் நீர் பாண்டவர்கள் கையால் மடிந்தொழிலுதுமன்றிக் குலத்தையும் பரிநாசமாக்குவீர். அவருள்ளே வீமனுக்கு இணையான வீரன் நும்முள்ளே யாவனுளான். அர்ச்சனனுக்கு முன்னே வில்லெடுத்துப் பாணங் தொடுப்பவன் யாவன்! வாளா ஆண்மை கூறி நாசப்பட்டொழியாது பாண்டவர்

அனுப்பிய தூதுக்கிளசங்து போதலே நன்மையின்பால் தாமென்றார். அதுகேட்டகர்ணன், நகமிழுந்தபுவிபோல நன்னெறி பேசத் தலைப்பட்டிரென்று வீஷ்மரைப் பலவாரூக விகழ்ந்து தனது வில்லாண்மையைப் புகழ்ந்தான். வீஷ்மர் கர்ணனைப் பார்த்து நன்று கூறினே; உன் வில்லாண்மையைத் திரெளபதி விவாகத்திலே கண்டோம், கந்தருவன் துரியோதனைத் தூக்கிச் சென்ற நாளிலும் உனது ஆண்மையைக் கண்டோம். சில பகலுக்கு முன் விராடராஜனை வீமன் மீட்டபோது நீகாட்டிய பேராண்மையையும் கண்டுளோம். இனிக் கிருஷ்ணனைச் சாரதியாக்கி அர்ச்சனான் செய்யும் போரி லும் நீயே அவனை வெல்லுவாயென்பதற் கையமில்லையென்று பரிகசித்தனர். அவ்வளவிலே கர்ணன் வாய்டங்கினன்.

இவ்வாதங்களைக் கேட்டிருந்த திருத்ராஷ்டிரன் ஒரு தலைத்துணிவுமின்றி உள்ளாடுங்கி மதிமயங்கியிருந்து பின்னர் ஒருவாறு தேறி முனிவரைநோக்கி, முனிவரே என் மைந்தராகிய பாண்டவரைக் காண வேணவாவற் றேன். அவரைப் பிரிந்த நாண்முதலாக ஒன்றுமறந் தேன். அவர் விதியை நினைந்துநினைந்து என்உள்ளமும் நொந்தேன் என்றுகூறி, விலைமாதர் பொழியுந்தோதகக் கண்ணீர் பொழிந்து, நீர் சொன்ன தூதுக்கு உத்தரம் என் மந்திரத் தலைவரோடு சூழ்ந்து, எனது குருவாகிய சஞ்சயமுனிவர்பாற் சொல்லியனுப்புவேன் என்றுகூறி அவருக்கு விடையீந்தான்.

அப்பால் திருத்ராஷ்டிரன்பாண்டவர்க்குச்சொல்லி யனுப்பும் உத்தரம் யாதெனத் தோன்றுது மயங்கிச் சில தினங்கழித்தான். அவன் மனம் உள்ளவாறு அத னுல் கலங்குவதாயிற்று. அவன்தன்மந்திரத் தலைவரோடு

ஆராய்வான். அவர் அவன் மைந்தனுல் விளையப் போகும் கேட்டையும் பாண்டவர்களுடைய வலிமையு மெடுத்துரைப்பக் கேட்டு நெஞ்சங் துணுக்குறுவான். மைந்தனை நோக்கிப் பாண்டவரைப் பகையாதிரு வென் றிரப்பான். தன் மைந்தன் தன்கருத்துக்குடன் படாது மறுப்ப மீளவும் பாண்டவர்க்குத் துரோகஞ் செய்யத் துணிவான். துரோகஞ் செய்யும் வழி யாதெ னத் தேரூது வாடுவான். தன் உள்ளக்கருத்தை வீஷ் மாதியருக்குச் சொல்ல நானுவான். இப்படியெல்லாம் பலபடச் சிந்தித்து நெஞ்சம் புண்படக் கவன்று விது ரனை நோக்கி, நீயாயினுஞ் சென்று பாண்டவரைச் சாந்திசெய்து வரலாகாதாவென்றுன். அவன் அக்கரு மந் தன்னுலாகாதென, அந்தகன் சஞ்சயனைத் தூது போக்கிப் பாண்டவரைச் சாந்திசெய்யத் துணிந்தான். துணிந்தும் யாது சொல்லியனுப்புவதெனத் தேரூதிருங் தான். அவன் அனுப்புந் தூதும் செவிக்கின்பழும் காரி யத்தில் பயனற்றதாயுமிருத்தல் வேண்டுமெனக் கருதி னன். அவ்வகைத் தூதைச் சஞ்சயன் கூறுவானுயின் அவன் உயர்வைக் கருதியாயினும் பாண்டவர் கேட்டடங்குவரெனத் துணிந்தான். அவன் துணிந்தும் தூதுரையாதெனத் துணியாது சஞ்சயனேடு உசாவக் கருதி அவனை வரவழைத்துத் தன் கருத்தை யெடுத் துரைத்தான். அதற்குச் சஞ்சயன் பாண்டவர் கேட்பது நியாயமென்றும், அதற்கிணங்காவிடின் பெருங் கேடே வருமென்று மெடுத்துரைக்க, அவனுரையும் திருத்ராஷ்டிரனுக்கு ஆறுத்துயர் தருவதாயிற்று.

48. சஞ்சயன் தூதி.

கற்றிலே திருதாஷ்டிரன் ஒருவாறு தலைந்தான். அவன் தன்னித் தந்தையென்பதும் துரியோதனுதிய ரைத் தம்பியரென்பதும் பாண்டவர் கருத்திலிருக்கு மாயின் அவர்கள் செய்த குற்றங்களைச் சிறிதும் போற்றுமல் பொறுத்துக்கொள்வதே பாண்டவர்கள் கடனென்றும், தம்பி யரசுசெய்வது பாண்டவர்தமக்கே பெருமையாமென்றுங் கூறிப் பாண்டவர்க்கு அரசின் மேற் கருத்துச் செல்லாவகை உபதேசித்து வருவாயாக வென்று சஞ்சயனை ஏனினான். சஞ்சயன் அவ்வீலை தூதுக்குடன்படேன் எனப் பலவாறு மறுத்தும் திருதாஷ்டிரன் பன்முறை பிரந்தமையால் தூதுக்குடன் பட்டான்.

அவ்வாறே சஞ்சயன் டிறப்பட்டு உதிஷ்டிரனிருக்கும் உபபிலாவிய நகரையடைந்தான். அங்கே பஞ்சபாண்டவரும் கிருஷ்ணனும் துருபதனும் விராடனு மிருந்தார்கள். உதிஷ்டிரன் விஷயத்தில் மிக்க அபிமானமுடையவனும் கிருஷ்ணன் தம்பியுமாகிய சாத்தியகியுமங்கேயிருந்தான். அரச்சனானிலும் மிக்க போர்வலியுடைய அபிமன்னியுவு மங்கேயிருந்தான். இவர்களே யன்றிப் பாண்டவர் புத்திரரூமிருந்தார்கள். இவரோடு பிரபல அரசரும் மண்டலீகரும் பலர் அங்கிருந்தார்கள். இப்பெருஞ் சபைக்குவே சஞ்சயன் புகுந்தான். புகுதலும் உதிஷ்டிரன் அஞ்சலிசெய்து அவனை ஆசனத்திருத்தினான். இருந்தபின்னர், உதிஷ்டிரன் சஞ்சயனை நோக்கி கேஷம் வினாவிய பின்னர், நீ உரைக்க வந்த துதைச் சொல்லக்கடவுயென்னச் சஞ்சயனும் சொல்லப்படுகுந்தான்.

வேந்தர்வேந்தே! கேட்பார்யாக, திருதாஷ்டிரனும் ஆவன் புத்திரரும் தாம்செய்த தீவினைகளின் பயனை

அநுபவிக்குஞ் காலம் வருமாயின் அவரைப்போலும் நிர்ப்பாக்கியர் பிறரிவ்வுலகிலே பிறந்திலராவர். இனி அவர் கேதமமாக வாழ்வது .யாதுபற்றியோவெனின் அது நின்பொறுமையென்னும் பேரருளினாலேயென்றி மற்றன்று. அவர்கள் செய்த குற்றங்களுக்கு நீ வெசு ஞவதானால் அவர்கள் தம் கிளையோடும் பரிநாசப்பட்ட டொழிதற் கையமில்லை. ஆதலால் இதுகாறும் நீ காட்டி யருளிய பொறுமை அவர்கள் காலமரணமடையுங் காறும் நிலைபெறுவதாக. அவர்கள் வாழ்வும் பெருக்க மும் நின்பெருங் கருணையின் காரியமாம். நின்கருணை மாறுமேல் அவர் வாழ்வும் பெருக்கமும் ஒருகணத்தி லொழிந்துவிடும். நீ போருக்குத் துணிவதானால் இது காறு மீட்டிக்காத்த பொறையுடைமை யென்னும் பெருஞ் செல்வமும் அதன் காரியமாகிய கருணையென்னும் பெரும் புண்ணியமும் அழிந்துவிடும். நீ போர் விரும்பாதிருக்கவும் துரியோதனன் உன்னைப் போருக்குத் துண்டுவானுயின் அதற்கு நீ உடன்படலாகாது. உடன்படுவையேல் அருளன்னும் பெருந்திருவும் பன்னட்செய்த நன்னெறித் தவமும் உன்னைவிட்டு நீங்கி விடும். அதுவொன்றோ! எத்தனை பெரியோரை எத்தனை ஜீவகோடிகளை வன்கொலைபுரிய நேரிடும்! அப்பழியினின்றும் நீ எளிதில் நீக்கிக்கொள்ளமாட்டாயன்றோ. இவைதாமா! எத்தனையோ வீரர் துரியோதனன் பக்கத்திலுமிருக்கின்றார்களன்றோ. அவரையெல்லாம் நீடு நின்துணைவரும் ஒருங்கே வெல்வது எளிதன்று. ஆதவின் வெற்றியும் உனக்காமென்பது ஒருதலைதுணியத்தக்கதன்று என்று சஞ்சயன் தன் தாழை முடித்தான்.

அத்தூதுரையின் பின்னையவாசகங்களைக் கேட்குஞ் தோறுஞ் சினம் பொங்கப்பெற்ற உதிஷ்டிரன் அச்சினத்தின்வழி செல்லாது அதனை ஒருவாறுடக்கிச் சஞ்சயனை நோக்கி, சஞ்சயனே கேள்! நீயோ நமக்குப்

புதியவனல்லன். நீ கற்குணமும் நீதியும் பொருந்திய வுத்தமன் என்பது உலக்றியும். எம்மையும் நீசைசவங் தொடங்கி அறிவை, நமது ஒழுக்கத்தால் நமது நெறி யையு நிதானஞ்செய்திருப்பாய். நாம் எப்போதாயினும் எம் ஒழுக்கத்தில் இழுக்கியதுண்டாயின் எடுத் துரைப்பாயாக. எம்மையும் துரியோதனதியரையும் சீர்தூக்கி நிறுத்துத் தாராதம்மியங்காண வல்லவன் நீயன்றி யொருவனில்லை. இருதிறத்தினரூள்ளும் எத் திறத்தினர் பிழைபுரிந்துள்ளவர் என்பதை நின் நடு நிலை நீங்கா விவேகத்தால் அளவிட்டு வெளியிடக் கடவை. அஃதுன் கடனாக. இனி யுன் தூதையெடுத் தாராய்ப்புகின், இதுகாறும் பொறுத்தெனன்பது கொண்டு இன்னும் யான் பொறுத்தல்வேண்டுமென் பதே அதன் முடிந்த பொருளாகின்றது. பொறுமை யென்பது எனக்கு விருப்பமும் உரிமையுமடையதோ ருத்தமசிலமோம். நல்லறமுங் தீதா மாறுண்டு, பாப கருமமே அதிகரித்து நல்லறத்தைத் தலையெடுக்க விடா தோங்கி நிலைபெறுமாயின் யான் டயிர்க்கொலைக்கஞ் சிப் பாபகருமத்தை அடக்காது வாளாபார்த்திருத்தல் பொறுமையின் பாலதாகாதன்றே.

மின்னுவனவெல்லாம் பொன்னல்ல; பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலல்ல. நல்லறம் நல்லறமாமாறு யாவர்க்கும் புலனுகாது. அது விவேகிகளாயுள்ள சிலர்க்கே புலப்படும். நல்லறத்தை நிலைபெறசெய்யவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. ஆதலான் அதனை யான் செய் யாது விடமாட்டேன். போர் எனக்கு விருப்பமான தொங்றன்று. போரைப்பற்றி யான் சிந்திக்கத் தொடங்கினே னுமல்லேன். போரென் னுஞ் சொல் நின்வாயிலேயே கேட்டேன். போரைத் தவிர்க்கும் வகையெல்லாம் நாடுவேண். எமதுரிமையை நாம் பெறத்

துணிந்துவிட்டோமென்பதுண்மை. அதனைப் போரின் றிச் சமாதானவுபாயங்களாற் பெற முயல்வேம். அதற்கும் பெறப்படுமாயின் போர்க்குடன் படேனன்பது சத்தியம். ஆயினும் நின்துதுக்குத்தரஞ்சொல்லுங்கடன் நமதாயினும் நம்மிலும் சிறந்த பேரறிவாளனுகிய கிருஷ்ணனே அதற்கேற்ற வுத்தரங் கூறுவான் எனக் கூறிக் கிருஷ்ணன் முகத்தை உதிஷ்டிரன் நோக்கச் சபையும் அம்முகமாகத் திரும்பியது.

கிருஷ்ணன் சஞ்சயனை நோக்கிச் சஞ்சயனே! கேள், எனச் சிங்கேறுபோல் விளித்துக் கூறத்தொடங்கினேன்:— “உதிஷ்டிரன் வாயிற் கேட்கப்பட்ட வாசகங்களின் முடிபை நோக்குமிடத்து, அஃது உதிஷ்டிரன் தன் உரிமையைப் பெறல்வேண்டு மென்பதாயிற்று. ஆரும் தத்தப்புறரிமையைப் பெறல்வேண்டுமென்பது அறநெறியாம். அதனை மறுப்பார் அறநெறி பிழைத்தவரே யாதவின் அதற்கு மாறு கூறுதல் கூடாதாம். இனி அவ்வுரிமையைத் தான் பெறுமாறு யாதென்பதே வினாவாம். அஃதாவது யுத்தம் சமாதான மென்பவற்றுள் எதுவென்பதே ஆராயத்தக்கது. இயல்பினாலும், பழக்கத்தாலும் உள்ளக்கவினாலும் உதிஷ்டிரன் யுத்தேரபாயத்திற்கு மாறுகொண்டவனே. அவ்வுத்தமோத்தம ஒண்ட்தை வாய்ப்பாகக் கொண்டு துரியோதனன் உதிஷ்டிரனது உரிமையை மறுப்பது அறிவின்மையும் பெருங்கேட்டிற் சேதுவமாம். உதிஷ்டிரன் தனக்குரிய பாகத்தைச் சாமோபாயத்தாற் பெறமுடியாதெனக் காணுமிடத்து யுத்தத்தையே மேற்கொள்ளுவானென்ப துண்மை. போருக்கெழுங்க தம்பியரை யெல்லாங் தடுத்து அவர்க்குப்பொறையுடைமை கற்பித்துத் துரியோதனன் செய்த பழிகளுக்கெல்லாம் பழிக்கொள்ளக் கருதாது இது கூறும் பொறுத்திருந்தவன் உதிஷ்டிரனான்றே. அவன்

தனது தம்பியரதுகருக்குக்கும் பிரதிக்கினைக்கும் மாறுக அவரைத் தடுத்தமையினாலேயே துரியோதனன் தாங் கொண்டுப் பெருங் கொடும்பழிகளை யெல்லாம் செய்யப் புகுங்தான் என நன்கு துணிந்து கொண்டான். அவன் அங்கனம் தம் தம்பியரைத் தடுத்திடாதிருப்பனேல் இதுவரையில் ஏத்தனைகோடி உயிர் மாண்டொழிந்து விடும். இப்போது அவன் தான் தம்பியரைத் தடுத்தது பெரும்பிழையென வள்ளத்திற் கொண்டு விட்டான். இவ்வண்மையைத் துரியோதனன் தன்மனதிடை நன்கு கொள்ளக்கடவன்.”

“இதுகாறும் உதிஷ்டிரனது குணவாய்ப்பைக் கொண்டு துரியோதன் தான் செய்த தூர்க்கிருத்தியக்களியாட்டை இனி விடக்கடவன். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து திருதராஷ்டிரன் தன் மைந்தன் மேல்வைத்த ஒருதலை அன்பைத் துறங்து நடுநிலையோம்பிப் பாண்டவர்க்குரியராச்சியபாகத்தைக்கொடுத்துவிடல்வேண்டும். அது செய்யானின் போருக்கு ஆயத்தஞகக் கடவன். போராயின் அவனும் அவன் கிளை ஞரும் வாழுக்கிடக்கும் நாள் சில பகலேயாம். அச்சில பகலினுள்ளே இவ்வுலகில் அவர் அநுபவியாத போகங்கள் உளவாயின் அவற்றை விரைந்து அநுபவித்து உள்ளத்தை மகிழ் விக்கக்கடவர். விண்ணுலக வின்பத்திலும் ஒரு சிறிது அவர்க்கு ஆசையுளதாயின் அதற்காக இயன்ற தருமங்களையெல்லாம் செய்து தம்முடிரைக் கையிலடக்கிக் கொண்டு விண்ணகுடிபுக ஆயத்தராய்ப் போர்க்களப்-பிரவேசங்கு செய்யக்கடவர். பாண்டவர்களோ படையெடுத் துச் செல்ல விரைகின்றனர்.”

உதிஷ்டிரன் சினமானது சமுத்திர மத்தியிலுள்ள உடவாழுகாக்கினி போல்வது. அதனை இன்னதென்று

ண்ராது துரியோதனதியர் அற்பமாக மதிக்கின்றனர் போலும். மூண்டெமூந்து அஃதோங்குமாயின் அதனைத் தடுப்ப தெங்வனம்? பாண்டவர்களை நன்றாக ஒன்றி நோக்குவையாயின் உதிஷ்டிரன் தரும விருக்கமாகவும் அவ்விருக்கத்துக்கு வேதமும் தருமதுலும் யானும் வேர்களாகவும், அர்ச்சனன் அதற்குப் பாரையாகவும்வீமன் அதன் வலிய கிளையாகவும், நகுல சகாதேவர்கள் புத்பழும் பழுமாகவு மிருத்தலைக் காண்பாய். இனிக்கெளர வரை நோக்குவையாயின் துரியோதனன் அதரும விருக்கமாகவும், அதற்குத் திருத்தராஷ்டிரன் வேராகவும், கர்ணன் கணுநிறைந்த பாரையாகவும், சகுனி பனைகளாகவும், துச்சாசனனும் அவன் சகோதரரும் புத்பங்களாகவு மிருத்தலைக் காண்பாய். இவ்விருதிறத்தி னருள்ளே வெற்றி யாருக்குரியதென நீயே தெளியக்கடவை.”

இவ்வரைகளைக் கேட்ட சஞ்சயன் மந்திரத்தாற் கட்டுண்ட சர்ப்பம்போல் நாவெழப் பெறுது வின்றன். பின்னருங் கிருஷ்ணன் அவனை ஒருவாறு தெளிவிப் பாஸ் கருதிச் சஞ்சயனே கேள், இன்னுமொருமுறை திருத்தராஷ்டிரன் தனக்கு வரற்பாலதாகிய கேட்டைச் சிந்தித்துத் துணியுமாறு அவனுக்கிடங் தருதும். யானும் அவன்பால் வந்து தூதுரைப்பேன் போய்வருக வென்றான்.

அதுகேட்ட சஞ்சயன் கிருஷ்ணன்பால் விடை கொண்டு போய்ப் பாண்டவர்கள் நால்வரையும் தனித் தனி கண்டு அவர் கருத்தையு நிதானித் துணர்ந்தான். அவருள்ளே வீமன் சஞ்சயனை நோக்கி, ஐய, கேள், துரியோதனன் போருக்கே துணிவானுயின் யான்செய்த சபதங்களை முடித்துக்கொள்ள விடமுண்டாகும். என் சபதம் நிறைவேறுமற் போவது எனக்கு மனத்துயர்க்

கேதுவாம். ஆதலின் துரியோதனன் போருக்குடன் படுவது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சிக்கேதுவா மென்றான். அவ்வரை கேட்டசஞ்சயன் அர்ச்சனன்பாற்சென்றான். அவனும் அவ்வாறு துரியோதனன் யுத்தத்தையே விரும்புவானுயின் தானும் அதற்குப் பின்னிடாது பொருதற்குத் துணிந்திருத்தலையும் தானுஞ் சடோதர ரும் கிருஷ்ணன் சகாயத்தால் அறப்போர் செய்யப்படுத் தலின் அறம் வெல்லாது அதருமோ வெல்லுங்கால் தனக்கு வருங்குறை யாதுமில்லாதிருத்தலையும் எடுத் துரைத்து, கல்லறந் தோற்குமாயின் தியறமே வளி யுடைத்தாமாறு காண்பேன் என்றுகூறி இதனைத்திருத் ராஷ்டிரனுக்கும் துரியோதனதியருக்குஞ் சொல்லக் கடவை யென்றான். அவ்வாறே நகுல சகாதேவர்களும் சாமோபாயம் துரியோதனனுக்கு வேம்பாமாயின் யுத்தத்திற்கு அவன் ஆயத்தனக்கக் கடவனென்றனர். அவ்வரைகேட்ட சஞ்சயன் நால்வர்பாலும், விடைகொண்டேகி அஸ்தமயனத்தின் பின்னர் அஸ்தினைபுரியை அடைந்தான்.

அவன் வரவை ஆவலோடு நோக்கியிருந்த திருத் ராஷ்டிரன் அவனை வரவழைத்துத்தனிமையிற் கொண்டேகிப் பாண்டவர் மனநிலையை வினவினான். சஞ்சயன் தான் சென்றதும் உரைத்ததும் அதுகேட்ட உதிஷ்டிரன் முகம்வியாத்துக் கூறிய உத்தரமும், பின்னர்க்கிருஷ்ணன் கூறியதும், அதன்பின்னர்த் தனித்தனி வீமன் முதலியோர் கூறியதும் ஆதியோடந்த மெடுத்துக் கூறிச் சாமோபாயத்தை மேற்கொள்ளுவதே துரியோதனன் செயற்பாலதென்றும் அது செய்யாதொழியின் பெரும் போரிலே அவனுங்கிளையும் மாண்டொழிவது சுரதமென்றுங் தன் கருத்துங் கூறினான். சஞ்சயனது

நடுங்கில் குண்ணுச் சத்தியவரைகளையும் அவன் எண்ணேத் தையும் திருத்தாஷ்டிரன் கேட்டமாத்திரத்தே இடியேற கேட்ட நாகம்போல் மயங்கி மேல்வரப் போகின்ற போரையும் அதனால் வரற்பாலதாகிய பெருங் கேட்டையும் சிந்தித்தான். மனத்துயர்பெரிதர்களும் அவன் அதனைக் கடக்கும்வகையாகதன நாடுமாறு கருதிச் சஞ்சயனை அனுப்பிவிட்டுத் தனியிடம் புகுந்து அன்றிரவெல்லாம் நித்திரையின்றிப் பலவாறு எண்ணி யென்னிப் புண் பட்டான். விடியற்காலத்திலே அவன் தன் மைந்தனை அழைத்து அருகிருத்திப்பாண்டவரால் விளையப்போகும் பெருங் கேட்டை யெந்த்துரைத்து அவரோடுணங்கி வாழுமாறு பல கூறினான். துரியோதனன் பாவமெல்லாங் திரண்டொரு வடிவங்கொண்டவனுதவின், தந்தை சொல்லைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது, அவன் பயங்கரத்துக்காக அவனைப் பரிகசித்துப், பாண்டவர் பலம் தன்பலத்துக்கு எம்மாத்திரமென்றும் கூறிப் பாண்டவர்க்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை யெனத் தேற்றினான்.

திருத்தாஷ்டிரன் செய்தி இதுவாக, சஞ்சயன் தூதுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த தொன்று கூறுவாம். கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களை விடுத்தகன்றுபோய்த் துவாரகையைச் சேர்ந்தான். அவன் போன பின்னர் அவன் பாற் படைத்துனை கேட்குமாறு அர்ச்சனை உதிஷ்டிரன் அநுமதிகொண்டு துவாரகை சென்றான். அவன் போன காலத்தில் துரியோதனனும் கிருஷ்ணன்பாற் படைத்துனை கேட்க அங்கு சென்றிருந்தான். துரியோதனன் முதலிற் சென்று கிருஷ்ணன் நித்திரை செய்தலைக் கண்டு அவன் துயிலுணருங்காறும் அவன் திருமுடிப் பக்கத்தே யிட்டிருந்த ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அதன்பின்னர் அர்ச்சனை சென்று கிருஷ்ணன்

பரிதங்களைப் பணிந்து நின்றான். அது நிகழுங்காறும் நோக்கியிருந்த கிருஷ்ணன் உடனே துயிலுணர்ந்தான் போன்றெழுந்து அர்ச்சனையை அருளொடு நோக்கி மகிழ்ந்தான். அர்ச்சனன் யான்மாத்திரமன்று இன்னு மொருவர் நின் திருமுடிப் பக்கத்தே வீற்றிருக்கின்ற ரென்றான். அதுகேட்டுக் கிருஷ்ணன் துரியோதனையை நோக்கி நின்வரவுரையாதிருந்த தென்னையென்று தன் மஞ்சத்தை விட்டெடுந்தோடி அவனவனைத் தழுவி முகமன் பகர்ந்து நீவிர் இருவீரும் வந்ததென்னைகொலா மென்றான். இருவரும் கிருஷ்ணனை நோக்கி நீ எமக்குப் படைத்துணையாக வேண்டு மென்றார். அதற்குக் கிருஷ்ணன் துரியோதனைப் பார்த்து அர்ச்சனனே முதலிலே என்கண்ணுக்கிலக்காயினான். ஆதவின் அவனுக்கேயான் படைத்துணையாதல்வேண்டும். அஃதொழியயான் உனக்குச் செயற்பாலதுளதேல் கூறுகவென்றான். துரியோதனன், அர்ச்சனன் முதலிலே நின்கண்ணுக்கெதிர்ப்பட்டானுயினும் முதலிலே நின்பால் வந்தணைந்தவன் யானே. அவ்வண்மையால் எனக்குமோர்உரிமையுண்டு. நீ அர்ச்சனனுக்குப் படைத்துணையாதல் அவனை முதலிற்கண்டமையால்தக்கதேயாம். ஆயினும்நீஎனக்கு மாருக ஆயுதபாணியாகிப் போர்செய்யாதிருக்க வென்றான். அதுகேட்ட கிருஷ்ணன் அர்ச்சனையை நோக்கியான் போர்செய்யாமல் நினக்குப் படைத்துணை புரிதலுக்குடன்பாடாமோ வென்றான். அர்ச்சனன் அஃது எனக்குடன்பாடேயென்ன, கிருஷ்ணன் அற்றுயின் என்னுலுனக்குளதாகும் பயன் யாதென்றான்.

நீயெனக்குச் சாரத்தியாகவிருந்து தேர் செலுத்துவேயேல் இவ்வுலகில் யான் அஞ்சத்தக்க படைவீரருஞ் சேஞ்சமுத்திரமுண்டோ அவ்வுபகார மொன்றுமே போதுமென்றான். அங்குணமாயின், துரியோதனு, என்

சேனையும் என் சேனைத்தலைவருமாகிய யாதவவீரரெல் லாம் உனக்குத் துணையாகுகவென்ற கிருஷ்ணன் வார்த்தையைக் கேட்ட துரியோதன்ன் மிகமகிழ்ந்து கிருஷ்ணன் வீரராகிய பத்துக்கோடி சேனையை மேற்று நடத்திக்கொண்டு துவாரகையை நீங்கினான்.

அதன்பின்னர்க் கிருஷ்ணனும் அரச்சனனும் உபபிலாவியஞ் சென்று உதிஷ்டிராணேஷ்டருந்தார்கள். அதுநிற்க, திருத்தராஷ்டிரன் சஞ்சயன் சூறியவரைகளை மீண்டுஞ் சிந்தித்துத் துரோண கிருப விதுரர்பாலும் யாது செயற்பாலதென்று வினவினான். அவரெல்லாம் மேல்விளையப் போகும் குலநாசத்தை யெடுத்துக்கூறத், திருத்தராஷ்டிரன் முண்ணையிலும் பன்மடங்கு பேரச்சமும் ஆறுதற்கரிய மனக்கவற்சியு முடையவனுய்த் தன் மைந்தனை யழைத்துப் பாண்டவரால் விளையப்போகுங் தீங்கு தடுத்தற்கும் என்னுதற்கு மரியதெனக் கூறி, அவர்க்குரிய பாகத்தைக் கொடுத்து விடக்கடவை யென்றிரங்தான். அதற்குத் துரியோதனன் சிறிதும்மனமிளகாது தனக்கியல்பாகிய முரண்மாற்றங்களையே சாதித்தான். திருத்தராஷ்டிரன் மிக்க மனத்துயரமுடையவனுய்த் தன் மனைவியை யழைத்துத் தன் மைந்தனுக்கும் குலத்துக்கும் வரப்போகும் நாசத்தை யெடுத்துக் கூறினான்.

இங்கே அஸ்தினாபுரியிலே திருத்தராஷ்டிரன் மனநிலையும் துரியோதனன் வஞ்சங்கிலையும் இவ்வாறுக, அங்கே உபபிலாவியத்திலேதுதிஷ்டிரனுஞ் சகோதரரும் தமது தூதுக்குத் திருத்தராஷ்டிரன் உத்தரம் அனுப்புவானென்று கணந்தோறும் வீணே காத்திருந்து சிலநாட்கழித்தனர். அப்பால் உதிஷ்டிரன் கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, எல்லாம் வல்ல புருஷோத்தமனே, நீ திருத்தராஷ்டிரன்பால் வருவதாகச் சஞ்சயனுக்குச் சொன்

ன்னைத் மறந்தாய் போலும் என்றான். அதுகேட்ட கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி உனதுகருத்தெண்ணை யென்றான். உதிஷ்டிரன் கிருஷ்ணனைப் பார்த்துத் துரி யோதனதியர் நீசொல்லி யனுப்பிய வார்த்தையை நம்பியே தமது கருத்தை அறிவிக்காதிருக்கின்றனர் போலும். அவர் கருத்தை நன்கறியாது போருக் கெழுங்கு செல்லுமிடத்து, ஒரு குலத்திற் பிறங்கு ஓரிடத்தில்வளர்ந்து, ஓரிடத்திற்பயின்று, ஓரள்ளத்தையே யுண்டு, ஒருடவிற் பிறங்கார் போலுள்ள துரியோதனதியரைக் கொல்ல நேரிடுமே. அவரைக் கொன்றுவிட்டு நாம் யாரை உறவெனக் கொண்டிவ்வுலகிலே வாழப் போகின்றோமென்று மெண்ணைமே என்னை வருத்துவ தென்றான். அதனைக் கேட்டிருந்த வீமன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, உத்தமகுணசிலஞ்சிய நீ மானஞ்சிறிதுமில்லா தின்னும் பொறையுடைமையினையே சாதிக்க முயல்வது யாது கருதியோ! கற்பினுக் கருங்கலமாகிய பாஞ்சாலி நாணத்தால் வருந்தி ராஜசபையிலே முறையிட்ட நாளிலே கோபத்தை யடக்குகவென் ரெம்மையெல்லா மடக்கி உலகுள்ளாவும் தீராத வசையினை ஆக்கிக் கொண்டாய். அதுபோகினும், நாடுசென்றுபதின்மூன்று வருஷங்காலங் கஷ்டப்பட்டு மீண்டு வந்தும் நாள்பல கடந்தன.

இப்பேர்தாயினும் நம தரசுரிமையைக் கொள்ளக் கருதாமல் இன்னும் காலம்போக்கக் கருச்துற்று அற மூம் உறவும் பார்க்கின்றாய். துரியோதனன் செய்யும் கொடுமைகளுக்கு யான் அஞ்சின்றிலேன். நினது பொறையுடைமைக்கும் கருணைக்குமே யான் பெரிது மஞ்சுகின்றேன். எமக்குரிய அரசையெல்லாம் மாயச் சூதாடி முற்றுங் கவர்ந்து கொண்டு காட்டுக்கோட்டி

விட்ட கொடிய பாதகனைக் கொண் ரெழித்துவிட்டு நானே நினக்கு முடிகுட்டுவேன். கிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தூது போக்கவேண்டாம். என்னை விடுத்தால் யானே போய்த் தூதுரைத்து, உடன்படாவிடில், உடனே தானே யான் தனியே துரியோதுதியரை யெல்லாங் துணித்துச் சங்கரித்து மீளுவேன் என்றான். அப்போது கிருஷ்ணன் வீமனை நோக்கி, முத்தோர் ராஜநிதியெடுத் துரைத்தால், அதனைக் கேளாது, இளையோர் தடுத் துரைப்பது அழகன்று. ஆதலால் வீர, நின்கோபங் தணிக வென்றான். அவ்வளவில் வீமனுங் தணிந்தான்.

அப்பால், கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, ஐய, நீயுரைத்தவைகளை எடுத்துச் சிந்திக்குமிடத்து, நான் துரியோதனன்பாற்சென்று அவனுக்குநன்மதிகூறினால் யுத்தம் வராமற் காத்துக் கொள்ளுதல் கூடுமென்னு மெண்ணமானது நின் மனத்திடை யுறங்குவதாக எனக்குப் புலப்படுகின்றது. அதுமாத்திரமன்று, நான் தமிய னய் வஞ்சப்பாதகராகிய துரியோதனுதியர்பாற் செல்வதால் எனக்குத் தீது வந்திடுமெனவு பஞ்சகின்றனை போலும், நின்னையும் நின் தாயத்தாரையும், சந்து செய்யும் தூதினை மேற்கொண்டு நின் தாயத்தாரைக் காப்பது எனக்கின்பாந் தருவதோர் உத்தம தொழிலாம். அதனை மனத்திடைக் கொண்டே சஞ்சயனுக்கு யான் வருவேனென முன்னார்ச் சொன்னேன். இனி எனக்குத் துரியோதனுதியர் தீங்கிமூத்திடுதலைக்குறித்து எள்ளளவேனும் நீசிந்திக்க வேண்டாம். எனக்குத் தீங்கு செய்யப்படுவதேரல் அவர் தமக்கே கேடுகூழ்பவராவர். என் சிரசிலேயுள்ள ஒரு ரோமத்தைத் தானுஞ் சிதைக்க வல்லவர் இவ்வுலகிலேயில்லை. சிதைக்கத் துணிவார் உடனே தாமே சிதைக்கப்பட்ட டொழிலா ரென்பது

சத்தியமெனக் கொள்ளக் கடவை. நீவிரும்புகின்ற பிரகாரம் தூதுசென்று கூறுதற்குரிய நன்னெறிகளையெல்லாமெடுத்துரைத்து யாதொரு தீங்கு மெனக்குறவுகை மீண்டுமேன். அவ்விஷயத்தைக் குறித்து நீசிறிதும்அஞ்சவேண்டாம். நாளை உதயத்திலே அஸ்தினபுரம் செல்வேன். யான் தூது போகுமுன்னே நின்பாலும் நின் தம பியர்பாலும் வினாவு வேண்டுவன சிலவுளவெனக் கூறி, உதிஷ்டிரனைத் தனியிடங் கொண்டேகி, அங்கிருந்து, சத்திய விரதமுடையவேந்தனே, துரியோதனன் நினது கேள்விக்குடன்படாது மறுப்பனேல் யான் செய்யத்தக்கது யாதென்றான்.

உதிஷ்டிரன், அவனை நோக்கி, ஐய, நீதூதுசென்று எமது கருத்தை வெளிப்படுத்தி எமக்குரிய அரசைக் கேட்பாயாக. அதற்கவன் மறுப்பானுயின் நீர்வளம் பொருந்திய நாடொன்று வேண்டக்கடவை. அதுவும் மறுப்பானுயின், ஐந்தார் வேண்டுக. அதுவுமில்லையா யின் கொடுங்கூற்றுவனும் அவன் தூதருங்கொண்டாடு மாறு பெரும்போர் செய்து எமது அரசு முழுதுங்கைக் கொள்வோமென்று கூறி மீளக்கடவை யென்றான். அதுகேட்ட வீமன் அகத்தேபொங்கியெழுந்த சினத்தை அடக்கிக் கொண்டு இகழ்ச்சிக் குறிப்பாகச் சமாதா னமே நன்றென்றான். மற்றைய பாண்டவர் சமாதான மெக்காலத்திலும் வராத கருமமென சிச்சயித்துக் கொண்டவராதவின் அவர் யாதும் பேசாதிருந்தனர்.

அப்பால் கிருஷ்ணன் திரெளபதியிருக்கும் அந்தப் புறஞ் சென்று அவனை நோக்கி உதிஷ்டிரன் தமருடன் போர்புரியாமல் சமாதானமாகவிருந்து வாழ்வதே தனது கருத்தென்றும், தனக்குரிய பாகங் தராது துரியோதனன் மறுப்பனேல் ஐந்தார்வேண்டுமாறு கற்பித் தானென்றும் கூறித் தான் தூதுபோகும் விஷயத்தில்

அவள் கருத்து யாதென்று வினாவு, அவள் தன் கண் ணினின்றும் நீர்பேராறுகப் பெருக அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து கோபாலா,

“கற்றைக் குழல்யிடித்துக் கண்ணிலான் பெற்றெடுத்தோன்
பற்றித் துகிலுரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்
கொற்றத் தனித்திகிரிக் கோவிந்தா நீயன்றி
யற்றைக்கு மென்மான மார்வேறு காத்தாரே.”

புகத்தகாத சபையிலே என்னைப் புகுவித்து என்மானத் தைக் கெடுக்கத் துணிந்த பாதகன்பாற் பாண்டவர் ஐந்தார் வேண்டிப் பெற்று வாழ்தற்கெண்ணினராயின் யான் அன்று விரித்த கூந்தலை இனிஎன்றுமுடிப்பதோ வறியேன் எம்பெருமானே யென்றுரைத்த குரவிட்டழுதாள். அதுகேட்ட சாத்தியகி, பாண்டவரைப் பார்த்து திரெளபதியை மானங்குலைத்த காலத்தில் இங்கே மலை போனிற்கின்ற வீமன் கையிலோ கதாயுதமிருந்தது; அர்ச்சனன் கையிலோ வில்லிருந்தது; துச்சாசனன் திரெளபதியை அளக்பாரத்தைப்பற்றி யிழுத்தமையால் அவள் கூந்தல் அவிழ்ந்து அமங்கலப்பட்டிருந்தது. அது கண்டும் எல்லீரும் பொறுத்திருந்தீர். ஆயுதங் தாங்கி யிருக்கும் சித்திரப் பாவைதானும் திரெளபதியினது அவலங்கிலையைக் கண்டாற் பேசாதிராதே. உங்களாயுதங்களாலும் மலைபோலும் நும்பொலிவினாலும் பயன்யாதாமோ? மானமில்லாத மதிபிலிகாள், இன்னும் மானங் கொன்று பாதகர்பால் ஊரிலிருந்து பெற்றுயிர் வாழுப் போகின்றீர்போலும்! சை! நும்மானமும் வீரமுமிருந்தபடியென்னை! துரியோதனன் கருத்தை நன்றாக வணர்ந்திருந்தும் அவன்பா ஊர்வேண்டத் தூதுபோக்குவது சராசந்தனுக்கஞ்சி வடமதுரை கைவிட்டுத்துவாரகை புதுந்தொளித்த கோவிந்தன் மதியோ அன்றித்தருமன் மதிதானே வென்றான்.

சாத்தியகி பிதுகூறக் கிருஷ்ணன் திரெளபதியைப் பார்த்துப் பாண்டவர்க்காகத் தாதுபோய்த் துரியோதனன் செய்தியைக் கண்டு மீண்டுவந்து நானே உன் கூந்தலை முடிக்கின்றேன்; நீ அஞ்சி அழவேண்டாம். உலகம் முழுதும் காணுமாறு துரியோதனதியராகிய புல்லர்களது மனைவியரைத் தங்கூந்தலைவிரித்துத் தெரு வினின் றும் புலம்ப வைப்பேன் எனக் கூறிக் கண்ணீர் துடைத்து அவளைத் தேற்றினான். அதுகேட்ட திரெளபதி எம்பெருமானே நின்வாக்கிற்கு எதிர்போசேன். நீதுபோய் மீண்டுவருங்காறும் என் மனத்துயரை அடக்கியிருப்பேன். பாண்டவர் தமதெண்ணப்படி துரியோதனன்பால் ஐந்தூர் வேண்டிப் பெறுவராயின் அன்றே எனதுயிர் முடித்து என் விரதத்திற் கெல்லை காண்பேன். உலகமாயினும் என் மரணகாரணத்தை யுணர்ந்து அப்பாதகரைக் கொன்று பழிவாங்கட்டு மென்றாள்.

கிருஷ்ணன் திரெளபதியால்விடைகொண்டு அடித்த நாளுதயத்திலே சாத்தியகியையும் கிருதவர்மனையும் துணையாக வழைத்துக்கொண்டு தேர்மிசையேறித், தான் தாதுபோதலைக் காணுமாறு வீதிகளிலே இருமருங்குஞ்சிரள்திரளாக நின்ற நகரமாந்த ரெல்லாம் வாழ்த் திசைப்ப வீதிவழி யை சென்று நகரை நீங்கி, விரைந்து தேரைச் செலுத்திப்போய்ப் பலநாடுகளையும் பலவனங்களையும் ஆங்காங்குமூள்ள முனிவர் வாசங்கள் தோறும் தங்கிக் கடந்துபோய் அஸ்தினுபுரத்தை யடுத்தான். அவன் வரவை ஒற்றராலுணர்ந்த திருத்ராஷ்டிரன் தன் மந்திரத்தலைவ ரெல்லோரையு மழைத்துக் கிருஷ்ணனை எதிர்சென்று உபசரிப்பது யார், அவனை உபசரிக்கும் உபாயம் யாது, அவற்கு மாளிகையாதுஎன்று சூழ்ச்சி செய்தபோது, விதுரானும் வீஷ்மதுரோனை கிருபர்களும் திருத்ராஷ்டிரனை நோக்கி, நீ உபசாரங்களா

லும், உயர்ந்த மாளிகை பூஷணம் விருந்து முதலியவற் றலுங் கிருஷ்ணன் மகிழ்விக்க மாட்டாய். அவற்றுல் அவன் தின் பகுத்துக்கு அநுசூலியாகமாட்டான் என்று கூற, வேந்தன் மனமடிவுடையஞ்சித் துரோண கிருபவிதுரார்களை எதிர்சென் ருபசரித் தழூத்துவரு மாறு அனுப்பினான். அவ்வாறே அவரெல்லாஞ் சென்று வரிசையோடு கிருஷ்ணன் அழூத்துச் சென்றுபோய்த் திருத்தராஷ்டிரன் சபை சேர்ந்தனர். அங்கே நவமணிகளிழூத்த சிங்காசன மொன்றில் அவனையிருத்த, கிருஷ்ணன் அஸ்தினுபுரஞ் சேர்ந்தா வென்பது பல்வகைப் பேரிகைகளின் முழுக்கொலியா லும் இன்னிசைக் கருவிகளினது பண்ணேசையாலும், எதிர்சென் ருபசரிக்கப் புதுந்த இரதங்களினது வேகத் தாலெழுந்த பேரொலியாலும் உணர்ந்த நகரமாந்தர், எள்ளிடவிடமின்றி நெருங்கிக் கூடிக், கிருஷ்ணனது அழுகும் அருளும் அறிவும் ஆண்மையும் பொலிந்த முகத்தினைக் காணுமாறு கோபுரவாயிலிற் காத்திருந்து கண்குளிரக் கண்டும் ஆராயை மிகுதியினுலே சபாமண் பத்தினுள்ளும் புகுந்து பேரரவஞ் செய்தனர்.

சிறிதுநேரத்தில் அவர்கள் தாமே அடங்கக் கிருஷ்ணன் அவர்களை அருளோடு நோக்கி அவரை அகன்மின் என்றான். அவர்களைல்லாம் அவனை வணங்கி அகன்ற பின்னார்த் திருத்தராஷ்டிரன் கிருஷ்ணனை நோக்கி முகமன் பலபகர்ந்து, அவனையுள்ளிட்ட யாதவர்கள் கேதமத் தையும் பாண்டவர்கள் கேதமத்தையும் வினாவி அளவளாவிய பின்னார், அவனுக்காகத் தான் அமைத்திருக்கும் மாளிகாலங்காரங்களையும் ஏனையவுபசார போக்கீயங்களையும் மெடுத்துரைத்து அம்மாளிகைக் கெழுந்தரு ஞகவென் நிரந்தான். கிருஷ்ணன் தான்வந்த கருமம் இனிது முற்றியபின்னார் அவ்வுபசாரங்களுக்கு இசைவு,

தன்றி அதற்குமுன்னர் அவன் வேண்டுகோளுக்குடன் படுதல் கூடாதென்றான். அங்ஙனங்குறல்போந்தஙியர்ய மாகாதென்று அந்தகண் கூறக் கண்ணபிரான் நியாயங் கூறவேண்டுமாயிற் கூறுவேன்; பகைவர் கையிலே விருந்துண்ணல் தருமநூற் கியைந்ததன்று. பகைவரென்ற தெங்ஙனமெனில் அதுவுங் கூறுவேன்; பாண்டவர்மீது பகைதூண்டி அவரைப் பின்னரும் நாட்டை விட்டு ஒட்டியிடுமாறு சூழ்ச்சி செய்கின்ற நினக்கும்நின் குழாத்தினர்க்கும் அறமெல்லாங் திரண்டோருருவாகிய உதிஷ்டிரணையும் அவன்தம்பியரையும்எனதாருயிர்போ வெண்ணியொழுகும் யானும் பகையாயுள்ளேன். ஆத வின் நீரெல்லீரும் எனக்கும் உயிர்ப்பகைஞராயினீர் என்றான். அச்சொல் துரியோதனான்மனத்தை உவர்ப் பித்தது. அவ்வளவிற் கிருஷ்ணன் அங்குங்னிறும்நீங்கீ விதுரன் மாளிகையை நோக்கிச் செல்வானுயினேன். அப் பொழுது வீஷ்மரும் துரோணரும் வேறு பல பெரியோ ரும் கிருஷ்ணனைத் தத்தமது இல்லத்தில் விருந்தருந்தியருளுமாறு வேண்டினார்கள். கிருஷ்ணன் அவர்களை நோக்கி, நும் அன்பளைந்த வேண்டுகோளை இன்பளைந்த விருந்தாகக் கொண்டேன். மறுக்கின்றேன் எனக் கொண்டு மனம் மறுகா தொழிக வென்று கூறி அவர்பால் விடைகொண்டேகி விதுரன்மாளிகையை நோக்கி நடந்தான்.

விதுரன் கிருஷ்ணன் வரவுணர்ந்து நெடுந்தார மெதிர்சென்றுபசரித்தழூத்துப் போய்ப்பாதம்விளக்கி உபசாரங்கள் முறைப்படி புரிந்து ஆசனத்திருத்தி அவன் திருவடித் தாமரைகளைத் தன்முடிமேற் சூடி,

“முன்னமேதுயின்றருளியமுதுபயோத்தியோ
பன்னகாதிப்பாயலோபச்சையாவிலையோ
சொன்னால்வகைச்சுறுதியோகருதிநீயெய்தற்
தின்னாமாதவஞ்செய்ததிச்சிறுகுழலென்றுன்”.

கிருஷ்ணபகவான் அவனைவாழ்த்திப் பாண்டவர்கேஷமத்
 தையு மெடுத்துரைத்தான். அதன் பின்னர் விதுரன்
 கிருஷ்ணபகவானுக்குத் தேவஞ்ம் விரும்பத்தக்க அத்தி
 யற்புத் ரசபோசனங்களால் விருந்தருத்தி வாசமலரா
 சனத்திருத்திச் சாமரம்வீசல் முதலிய வுபசாரங்களெல்
 லாங் கிரமமாகச் செய்ததன்றிக் கிருஷ்ணனேநே வந்த
 பரிவாரத்தினர்க்கும் ஆனை குதிரைகளுக்கும் வேண்டுவ
 வுதவிகளெல்லாஞ் செய்தான். அதுகண்டு கிருஷ்ணன்
 அவன் அன்பையும் சிரத்தையையும் பாராட்டி, அவ
 னேநே மாமியாகிய குந்திதேவி யிருக்கும் அந்தப்புரஞ்
 சென்று, அவளைக் கண்டு, அவள் அன்புறத் தழுவி
 அழுது தன் மைந்தர் கேஷமத்தை வினாவ, தானும்
 அவளை எதிர்தழுவி அவள் கேஷமத்தை அன்பின்
 கண்ணீரோடும் வினவி அளவளாவிய பின்னர்த் தரன்
 வந்த கருமத்தையும் பாண்டவர் கருத்தையு மெடுத்து
 அவளுக்குரைத்தான். அதுகேட்ட குந்தி, தன் கூத்து
 திரிய குலத்துக்குரிய குணதருமங்கள் மனத்திடை யுதிக்
 கப்பெற்றவளாய்க் கிருஷ்ணனை நோக்கி, ஐய, யான்
 கூறும் இச்சிறு தூதை என்மைந்தர் ஐவருக்கும்தனித்
 தனி உரைக்கக் கடவை: “கூத்துதிரியமாதர் புத்திரரை
 யாது பயன்கூறித்து ஈன்றெடுத்து வளர்க்கின்றாரோ
 அப்பயனைச் சாதித்தற்குரிய காலம் வந்துவிட்டது. அது
 செய்யாது காலத்தை அவமே கழிப்பீராயின் உம்மை
 உலகம் இப்போது புகழ்வதாயினும் அழியா விகழ்ச்சிக்
 குரிய கருமத்தையே புரிவீராவீர். இகழ்ச்சிக்குரியீரா
 குங்கால் யான் உம்மைத்துறங் துயிர்விட்டுயவது தின்
 ணம். மானமழியுங்காலம் வருமாயின் உயிரும் ஒருவர்க்
 கரியதொன்றுகாது. இதுவே என் தூது” என்று கூறி
 னள். அதனைக் கேட்டபின்னர்க் கிருஷ்ணன் அவளைத்
 தேற்றி அவள்பால் விடைகொண்டேகித் துரியோத

னான்பாற் சென்றுன். அங்கே நான்மருங்கும்பசும்பொன் னினைலெடுத்த சுவரும், அச்சுவரிலே இடையிடையே நவரத்தினக்கிதமான பலகணிகளும் மரகதத்துண்கள் ஒருகோடியும் அத்துண்கண்மீது குருவிந்தச்சாதி மாணிக்கத்தினையற்றியபோதிகைகளும் அப்போதிகை கண்மீது வழிரத் துலாக்கள் பரப்பி அவற்றின்மீது பளிங்குப் பலகைகள் வேய்ந்த விதானமும் அமைத்த மண்டபத்திலே, முத்தினுற் பந்தரிட்டு அதன்கீழிட்ட சிங்காசனத்திலே துரியோதனன் வீற்றிருந்தான்.

அவனைச் சூழ்ந்து துரோண வீஷ்மர் முதலிய பெரி யோர்களும், பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனர்களும், படைத்தலைவர் மண்டலீகர்களும் ஆசனங்கொண்டிருந்தார்கள். அவரையெல்லாம் துரியோதனன் நோக்கி, நமது சபைக்குப் பாண்டவர் தாதாக இடையஞ்சிய கிருஷ்ணன் வரப்போகின்றன. அவன் வரின், அவனையெதிர்சென்று உபசாரம் புரிந்து உறவு பாராட்டுவீராயின் உமது நாடு நகரங்களை அக்கினிக்கிரையூட்டி உம்மையும் ஏற்றவாறு தண்டிப்பேனென்று அவரை அச்சுறுத்தி அவ்வாஞ்ஞங்குக்கு அவரை யெல்லா முடன்படுத்தித் தானும் இறுமாந்திருந்தான்.

இவ்வண்ணமாக விருக்கையில், நீலமுகில் வண்ண ஞகிய கிருஷ்ணன், முகமுங் கண்ணும் கரங்களும் உந்தியும் திருவடிகளும் குளிர்ந்த அற்புத திவ்விய செந்தாமரை மலர்கள்போல் விளங்கப் பீதாம்பரம் துலங்கெளஸ்துவமணி முதலிய திவ்விய ஆபரணங்கள் கண்டோர் கண்களை மயக்கித் தம்வசமிழுப்ப, அம்மண்டபவாயிலை அடைதலும் வீஷ்மதுரோணரும், விதுரனும் எழுங்தோடித்திருவடி வணங்கத், துரியோதனனெழிந்தமன்னவர்களும் மற்றுமுள்ளோர்களுங் தம்வசமின்றி யெழுங்தோடித் திருவடி தொழுதார்கள். அதுகண்டு

சனுளி முகமும் அகமுங் கருகினான். கன்ன னுங் தலை குனிந்தான். துரியோதனன் சிங்தை மறந்து மரம்போ விருந்தான். வீஷமதுரோணர் கிருஷ்ணனை அழைத்துப் போய்த் துரியோதனன் முன்னே யிட்டிருந்த ஆசனத் திருத்தினார்கள். அங்கொருபாவில் திருத்ராஷ்டிரனும் வீற்றிருந்தான். அப்பெருஞ் சபையிலே வீற்றிருந்தோர் கண்களெல்லாம் கிருஷ்ணன்மீதே வீழ்ந்து புறம்பெயர மாட்டாது கிடந்தன. அங்கிருந்தோரெல்லாம் தம் சித் தங்களைக் கிருஷ்ணன் கொள்ளின கொண்டானாக வாக்கு மறந்திருந்தார்கள். அதனால் சிறிதுநேரம் அச்சபை நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போற் சிறிதும் அரவமின்றிக் கிடந்தது.

அப்பொழுது கிருஷ்ணபகவான் திருத்ராஷ்டிரனை நோக்கி, “வேந்தே கேள், நீ அறியாததொருக்கருமத்தை உனக்கு நான் எடுத்துரைக்க இங்கு வந்திலேன். உனக்கும் பாண்டவர்க்கும் பொது உறவினாகிய யான் இரு வரையும் சந்தி செய்யுங் கடப்பாடுடையே ஒத்திலின் அத ஜீச் செய்யுமாறே இங்கு வந்தேன். உன் புத்திரரும் பாண்டவரும் ஒருகுடும்பத்திற்பிறந்து ஓரிடத்தில் வளர்ந்தாராதவின் ஒருமித்தெழுந்திடுவரேல் உகைத்தை யொருங்கே வெல்லும் பெருவலி யுடையவராவரென்பதைச் சிந்திக்கக் கடவை. சந்திரவமிசமோ பண்டைக் காலங்தொடங்கி நடுநிலை கலங்கா நீதியீண்டும், கேர்மை யிலீண்டும், சத்தியத்தையும், பேரருளுடைமையீண்டும், குன்றுத் தெல்வத்தினீண்டும் காத்துவருவதொன்றுதவின் பெருங் கீர்த்தியீண்டுடையதன்றே. இத்தகைய சந்திர வமிசத்தொழுக்கத்திற்கும் புகழிற்கும் இழுக்கத்தை யுண்டாக்கப் புகுந்து கொண்டனே. உதிஷ்டிரன் உத்தம

குணத்தையும் அவன் உரிமையையும் நோக்கி அவனை
உபராஜாவாக்கியவனும் நீயேயன்றே.

அது நீதியின் பாலதே. அதுகண்டு பொருது நின்
மைந்தர் செய்த அறக்கொடிய வஞ்சச் சூழ்ச்சியிற் சிக்
கியும் அவைகளுக்கெல்லாம் உயிர்பிழைத்து மீண்ட
பாண்டவர்களது அளப்பரும் பெருமையையும் ஆற்றலை
யுங்கண்டு நீயே மீளவும் அவர்க்குரிய அரசில் அற்ப
பாகங் கொடுத்தனே, அதனை அவர்கள் அற்பபாகமென
வனர்ந்தும் பெரியோருரையை அவமதித்தலாகா
தெனக் கொண்டே அவ்விடக்கரக் கொடையை அங்கீ
கரித் துள்ளங் குளிர்ந்தார்கள். அதன் பின்னர் அவர்
தமது ஒப்புயர்வில்லாத புஜபலத்தினாலும் தருமதெறிய
ாலும் சுவரார்ச்சிதமாக வெண்ணில்லாத தேசங்களை
வென்று தமதரசு நிலையிட்டார்கள். அவர் நினதரஸ
யும் நின் மைந்தன் உரிமையையும் நீ அவன்பாற் கவர்ந்த
தையு மோரற்பமேனும் பொருட்படுத்தினார்ஸ்லர். அவர்
ராஜாக்கு வேள்வி செய்த காலத்திலும் நின்மைந்தர்
அவ்வேள்வியை அவருடனின்று மிக்க கேண்மையோடு
முற்றுவித்ததுமன்றித் தாழும் பாண்டவரும் வேறல்லர்
என்பதும் உலகறிய நாட்டினர். அதன் பின்னர் அழுக்
காறென்னும் கொடிய பைசாசம் நின் மைந்தன் இதயத்
திற் கோயில் கொண்டது. வஞ்சமே யோருருவாகிய
சகுணியும் அப்பைசாசத்தை வசப்படுத்தி யாட்டும்
கொடிய மாந்திரிகளுமினை. சகுணி யேவலின்வழியொ
முகுவதே நின் மைந்தனுக்குப் பரமசாம்பிராச்சியமா
யிற்று. அதுகண்டு சகுணி பாண்டவர் செல்வத்தை
யெல்லாம் மாயச்சுதினாற் கவர்ந்து தருவேனனக்
சூறித் துரியோதனைத் தூண்டிப்பாண்டவரையழைப்
பித்துப் பொய்ச்சுதாடி அவர் செல்வத்திற்கு மண்ணிட்
தும் அதுகண்டு மீண்டும் அவர்க்குத் தூஷி அரசளித்ததும்
அறிவையன்றே.

அப்பொழுது உன் மைந்தனும் கொடிய சகுணியும் சொன்ன மந்திரோபதேசத்தால் நீயெங்கியதும். உதிவிட்டிரன் தன் நேர்மைகுன்று வொழுக்கத்திற்கிழுக்கமுன்டாமென வஞ்சி நீ கொடுத்த அரசை மறுத்ததும் பின்னார் வனவாசமும் அங்ஞாதவாசமும் கற்பிக்கப்பட்டதும் நின் மனத்திடைப் புதுமைநீங்கா தின்றுமூள்ள சம்பவங்களாமன்றே. அப்பால் நிகழ்ந்தன வெல்லாம், நீயறியாமல் நிகழ்ந்தன சிலவும், நீயறிந்தும் நின்னாற் றடுக்கும் வலியின்றி நிகழ்ந்தன சிலவுமாக நிகழ்ந்தன வாதவின் உலகம் உன்மீது பழிசுமத்த மாட்டாது. நின் மைந்தனே காரண கர்த்தனை அவனுல் நற்குண பாத்திரங்களாகிய பாண்டவரடைந்த எஸ்லையில்லாக்கொடுந்துபங்களை நான் எடுத்திங்குரைத்தல் ஆவசியகமன்று. அவற்றை நின்மனமே சிந்திக்கக் கடவது. கடந்துபோயினவெல்லாம் போக, புருஷோத்தமராகிய பாண்டவர்களது பாரி கற்பினுக்கருங்கலமாகிய திரெளபதிக்கு நின்மைந்தர் செய்த சகித்தற்கரிய, அந்தோ சினைக்கினும் நெஞ்சம் வேகுமே! சொல்லினும்நாக்குத்தியுமே கொடிய புலைச்செயலையும் சமாதானத்தின் பொருட்டாக என் உள்ளத்திற் கொள்ளா தொழிக்கின்றேன். அச்செயல் காரணமாக அற்றைநாட் பெரும்போர்யுண் வைக்க பரிநாசப்பட்டொழிந்திடாமற் காத்தது தெய்வசங்கர்ப்பமே. அதுவுமன்றி வீமார்ச்சனர் இருவருஞ்செய்த தவறத்தகாத கொடுஞ் சபதங்களையும் சமாதானத்தின் பொருட்டு முடியாது தடுக்கின்றேன்.

இங்கு நான் செய்யும் வாக்குத் தத்தங்கள், பாண்டவர்பால் நீயும் நின் மைந்தருங் கூடிக் கவர்ந்து கொண்ட அரசரிமையையும் ஆவர் செல்லுங்களையும் மீளவும் அவர்க்குக் கொடுத்திடின்றிப் பயனிலவா மீண்பதை ஏன்றுக் கின்மனத்திடை பிருத்தக்கடலை,

தவறலாகாத சபதங்களையும் யான் தவறச் செய்வே
னெனக் கூறிப் புகுந்தது இருதிறத்தினரையுஞ் சந்தி
செய்து உய்விக்கும் பொருட்டும், பாண்டவர்க்கு மாருக
நீயும் நின் மைந்தருஞ் செய்த பொல்லாங்குகளை யெல்
லாம் அவர் பொறுத்து மறந்து நுழைந்தன் பொருந்தி
வாழும் பொருட்டுமேயாம். நின்னற் செயற்பாலது
யாதெனிற் கூறுவன்.

நின் மைந்தர் செய்த ஆற்றுதற்கரிய கொடுஞ்
செயல்களும் துஷ்டமந்திரிகள் சொற்கேட்டொழுதும்
தீயகுணமுமே நீ நின் மனதிடை முதற்கண் கொள்ளத்
தக்கன. அவற்றை நோக்குவையேல் சமாதானேபாயம்
பிரகாசமாம். நீயும் நின் கிளையும் கேந்மப்பட விரும்பு
வையேல், பாண்டவர் தம் பொருத்தப்படி வனவாசமும்
அஞ்ஞாதவாசமும் முடிந்தமையால் இனித் தாம் பெறற்
பாலதாகிய அரசரிமையைப் பெறின், தமக்கு நின்
மைந்தர் செய்த தீமைகளையெல்லாம் பொறுத்திடுவோ
மென்று பரமதயாள சூணத்தோடு கூறுகின்ற இவ்வ
மையம் போலும் அமையம், இனி உனக்கு வாய்ப்பதரி
தாகவின், இப்போதுதானே அவர்க்கு ருவதைக்கேட்டுச்
சமாதானம் புகக்கடவை. இவ்வமயத்தை அலட்சியம்
பண்ணிக் காலதாமதஞ் செய்வையேல், தப்பாது நின்
கிளையோடு வேற்றிருமிவதற்கே துணிகின்றனயாவை.
ஆதவின் பாண்டவரை இன்னும் நீ தூரத்தே நிறுத்தி
வைப்பது விவேகமாகாது.

தாழுரைத்த சூனரைப்படியே பழிசாதிக்கக் துணியா
தின்னமும் கருணையே மேற்கொண்டவராய் நிற்கும்
பாண்டவரைச் சினேகித்து அவரோடுணங்குவதே நின்
கடமை. அது செய்யத் தவறுவையேல் பச்சாத்தாபப்
படுதற்குப் பின்னர்க் கூலம்வாய்த்திடமாட்டாது. பாண்டவர்பால் வஞ்சச் சூதினற் கவர்ந்த அரசை அவர்க்கு

நீ மீளவுங் கொடுத்திடுவயேல், அவர்க்கு நீயும் நின் மைந்தரும் செய்த பழிகளைல்லாம் கனவிடைச் செய்த வைகளாகக் கொண்டு பொறுத்திடப்படு மென்பதையும் மேல்விளையத்தக்க பெருங் கேட்டினுக்கும் நிரயத் துண் பத்தினுக்கும் பிழைத்துயிவீரென்பதையும் உறுதியுரையாக வலியுறுத்துகின்றேன். ஆதலால் நீவீர் இணங்கி வாழ்தற்கு இதுவே காலமாம். இது தப்பினால் இனி நல்லகாலம் வாய்த்திடாது. நான் சொன்ன இத்துதையும் மேல்வரக்கடவுதாகிய பெரு நாசத்தையும், அபகீர்த்தியையும் சீர்தூக்கிச் சிந்தித்துக் காலந்தாழ்க்காது பாண்டவர் கேழ்விக் குடன்படக்கடவை. பாண்டவர் தூதை அங்கீகரியாது தள்ளுதற்காயினும், ஒரு கூற்றை அங்கீகாரம் பண்ணி ஒரு கூற்றை மறுத்தற்காயினும் நின்பால் நியாயமுளதாயிற் கூறுதலெனக் கூறித் தன் தூதை முடித்தான்.

அதுகேட்ட அச்சபை முழுதும், “இத்தாது தகும்! தகும்! என்று ஏகோபித்துக் கூறிற்று. அங்கிருந்த முனிவர் குழாமும் மாதவன் தூது தகும் தகுமெனக் கூறியதோடமையாது, துரியோதனையும் திருத்ராஷ்டிரனையும் நோக்கி, பாண்டவர் அனுப்பிய தூதைத் தள்ளிவிடாது அங்கீகரித்து அவ்வாறு செய்தலே தக்க தாமெனவு மிடித்துரைத்தனர்.

அதுகேட்ட திருத்ராஷ்டிரன், கிருஷ்ணன் உரைப் படி செய்வேண் எனக் கூறினுன். உடனே துரியோதனன், கிருஷ்ணனை நோக்கி, நீவெறுக்கினும் பொருட்படுத்துகின்றிலேன், இங்குள்ள அரசர் மயங்கி யாது நினைக்கினும் அஞ்சேன், அவர் நகைக்கினும் அஞ்சேன் என் வாயுரை பிழைத்ததென் றுலகம் பழிக்கினும் அஞ்

சேன், பாண்டவர் கதித்தெழுந்து போருக் கெதிர்ப் படினும் அஞ்சேன், ஆதலால் நீயருக்கும் இச்சிறிய விடந்தானும் பாண்டவர்க்கு நான் கொடுப்பதில்லை இது சத்திய மென்றான்.

கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கி, இது நினக்கும் நின் குலத்திற்கும் பேரிழிவைத் தருவதோர் உரையாம். தந்தையினது விருப்பத்தை நிறைவேற்றக் கருதித் தன் இளையதாய் பெற்ற புத்திரரிருவர்க்கும் இவ்வாழ்வும் இவ்வரசும் வழங்கிய நின்குலப் பெருந்தகை யொருவன் இச்சபையின் கண்ணே விளங்குகின்றனன்றே. அவன் செயற்கருஞ் செயலால் சந்திரவமிச மடைந்த கீர்த்தி இன்னுங் குன்றுது நின்று விளங்குவதன்றே. அதனையாயினுஞ் சிந்திக்கக் கடவை. சந்திரவமிசத்துக்குரிய பெருஞ் கீர்த்தியைக் காக்கும் பொருட்டாயினும் பாண்டவர் உரிமையை மருது கொடுக்கக் கடவை யென்றான்.

துரியோதனன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, பாண்டவர் வீரத்தாற் சிறந்தவரென்பது உலகப் பிரசித்தி. அங்ஙனமாகவும் வீரத்தால் இவ்வரசைக் கொள்ளாது இரங்து நாடுபெற விரும்புவதென்னை. இப்பூமியானது வீரரான வர்க்குரியதொன்றன்றே. அங்ஙனமாகவும் உரிமை வேண்டுவ தென்னை யென்றான். அவ்வரை செவிப்படுதலும் கிருஷ்ணன் நகைத்தெழுந்து நீ போருக்கே துணிந்தனையாயின் குருகேத்திரத்திலே போர் செய்தற்குக் கைகொடுக்கக் கடவையென்று அங்குள்ள துணிடை அறைந்தான்.

அறைந்தவுடனே, துரியோதனன் சினத்தெழுந்து இழிகுலத்தவராகிய இடையரோடு கூடி ஆனிரைமேய்த துத் திரியும் உனதுஉண்பிறப்பியல்பு பற்றியே குலங்களுள்ளே சிறந்த சந்திரகுலத்தில் உதித்த என்னை

நோக்கிக் கைதருகவென்று கேட்டனே. அது சாலவு மழியது! எனது பேராண்மையும்வாய்மையும், அறியாய் போலும். யானைகள் போருக்கழைக்குமிடத்துச் சிங்கேறு அஞ்சியொடுங்கிவிடுமெனக் கருதினே போலும். நன்று நன்று நின் நியாயமென்றான். அறிவொழுக்கமில்லாத தூரியோதனங் கோபத்தைப் பொருட்படுத்தாது குணக்கடலாகிய கிருஷ்ணன், அச்சபையினின்றும் நீங்கி விதுரன் மனையை அடைந்தான். அப்பொழுது கோபப் பெருமுச்சென்னும் பெரு நெருப்பினால் கரிந்த முகத் திண்யுடையதூரியோதனங், விதுரனை நோக்கி, நீங்னது தந்தையோடு பிறந்து எனக்குச் சிற்றப்பனுகியும், என் சோற்றையே இன்று முண்ணுகின்றனையாயினும், என் பகைவர்க்குத் துணைவனுகிய கிருஷ்ணனுக்கு உன்மனையில் விநுந்திட்டது யாது கருதி. பொருள் அதிகமாகயார் கொடுப்பாரோ அவர்பாற் றிரும்புதல் வேசியர்க் கியல் பக்ஞே. வேசிபுத்திரங்கிய வனக்கும் அவ்வாறு திரும்புதல் இயல்பேயாம் என்றான்.

49. விதுரன் வில்லோடுத்தல்.

அவ்வரை விதுரன் செவித்துவாரங்களுக்கு உருசிக் கொதித்த செம்புநீராக, அவன் ஏழுந்துதூரியோதனை நோக்கி, தூரியோதனங்கேள், என்னை வசைபேசிய வனது நாவையுஞ் சிரசையுங் கொய்து யான் கோபங் தணித் தற்கு என் கரத்திலே கூரிய வாட்படையொன்றுள்ளது. ஆயினும் சந்திரகுலத்திற் பிறந்தாலென்றாலும் தன் மைந்த னுயிரைக் கவர்ந்தானென்னவுலகம் பழிக்குமென்றஞ்சி அது செய்யாது விடுகின்றேன். அறமு மாண்மையும் சிறந்த பாண்டவர்க்கும் அவர் தூதாக வந்த கிருஷ்ண னுக்கும் துணையாயினேனென்ன நீ கூறியது எனக்கு வசையாகுமென யான் அஞ்சுகின்றிலேன். நான் அவர்க்குத் துணையாயினேனென்ன நீ கூறினமொல்

அவ்வரை பொய்யாவண்ணம் இவ்வில்லை இச்சபையிலே
தானே முரிக்கின்றேன் எனக் கூறித் தன் நிகரற்ற
வில்லை முரித்தெறிந்துவிட்டு அங்கு நின்றும் அகன்றுன்.

அதுகண்டார் ஏங்கினர். அங்கிருந்த வேந்தரெல்.
லாம் வாயிற் கைவைத்தனர்; வில்லுக்கு அர்ச்சனன்
எனப் பெயர்படைத்த அர்ச்சனன் வில்லெடுக்கவரும்
போது இனி அவனுக்கு எதிர்நிற்கத் தாக்க வில்லியா
ரென்றிரங்கினர். அதுகேட்ட காரணன் விழுயனைப்
போரில் வெல்லுதற்கு யான் தமியனே நிற்பேனுவும்
அவனை வெல்லுதற்கு இனியாருளரென்றிரங்குவ
தெண்ணையென்ன, வீஷ்மர் உனாது வில்லாண்மையை
விராடனது நிரைகவர்ந்தபோது கண்டாமன்றே வென்
ரூன். அவ்வளவில் ராஜசபையினின்றும் யாவரும்
விடைகொண்டகன்றனர்.

முன்னே விதுரன் மாளிகையை நோக்கி நடந்த
கிருஷ்ணன், அங்கே சேர்தலும் விதுரனை நோக்கி, நீ
வில்லை முரித்தது யாது கருதியோவென்ன, விதுரன்
கண்ணபிரானை நோக்கி, ஒரு வேந்தன் தனக்கு வரற்
பால திமைகளை நோக்காதவனுயும், தன் மந்திரிகளு
ரையைக் கொள்ளாதவனுயும், தனது நாவினைக் காவா
தவனுய முளனேல் அவனுக்காகப் போரிற் சென்று
சாவார் பழுதுடையோ ரென்றுலகங் கூறுகின்ற
தன்றே.

“செல்வம்வந் துற்றகாலைத் தெய்வமுஞ் சிறிதுபேஞார்
சொல்வன வறிந்துசொல்லார் சுற்றமுஞ் துணையுநோக்கார்
வெவ்வதே நினைவதல்லால் வெம்பகை வலிதென்றெண்ணார்
வல்வினை விளைவுமோரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தர்”

துரியோதனன் தனது மாளிகையின் கண்ணே
நீயெழுந்தருளுதற்குத் தான் செய்த புண்ணியமே புண்
ணியமெனச் கருதாமலும், நீ கூறிய நன்மதிகளைக்கேட்டு
அவ்வாறு தன் கிளைஞரோடொத்து வாழுவுங் கருதா

மலுங் கூறிய புன்சொல் எனக் கிசையாமையால் என் வில்லை முரித்தேன் என்றான். அவ்வாசகங்களைக்கேட்ட கிருஷ்ணன், மகிழ்ச்சியோடுவிதுரண்முகத்தை நோக்கித் துரியோதனன் கூறிய புன்சொற்களைப் பொறுத் தருளக் கடவுவயன்று கூறி அவனையுமுடன் கொண்டு சென்று குந்திதேவியிருக்கு மந்தப்புரத்தை யடைந்தான்.

குந்தி கிருஷ்ணன் வரவையுணர்ந்து, அவனைத் தன் மைந்தரைக் கண்டாள்போல்மகிழ்ச்சிது தழுவி, என்பால் நீவந்தது யாது குறித்தென்று வினவினால். கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கித் துரியோதனன் நின்மைந்தற்கு நாடு கொடுப்பதில்லையென்றும், போர் செய்வதே தன் துணி வென்றுங் கூறிவிட்டான். இனிப்பல சொல்லி யாவதென்னை? நாளைப் போரிலெதிர்ப்பதே கடனென்றான். அதுகேட்ட குந்தி, போரிலே வெல்பவர் யாரோ? தோற்பவர் யாரோ? யாது விளையுமோ வென்றேங்கி மனங்தளர்ந்தழுதாள். கிருஷ்ணன் அவனைத் தேற்றி நான் சொல்வதைக் கேட்டொழுகுவதையேல் நின் மைந்தரே வெல்லுவார் என்றான். அவள் அஃது யாதென்ன, அவன் நீ கண்ணிகையாயிருக்கையில் ஒரு முனிவர் சொன்ன மந்திரமொன்றுற் சூரியனை நினைக்க, அவன் வெளிப்பட்டருளி உனக்கொரு புத்திரனை அருளிப் போக அப் புத்திரனை வடுவென்றஞ்சிப் பேழையிலிடுக் கங்கையில் விட்டதறிவையல்லே அப்புத்திரன்றுன் காரணன். அவன் உன்னைத் தாயென்றும் பாண்டவரைத் தப்பியரென்றும் உணரான். அதனை அவனுக்குணர்த்தி அவனைப் பாண்டவரோடு கூடி அரசாள வருகவென்று கேட்பாயாக. அதற்கவன் மறுப்பானுகில், அர்ச்சனன் காண்டவதகனஞ் செய்தஞான்று தப்பிப்போன சர்ப்

பத்தைக் கர்ணன் பாணமாக வைத்து வளர்க்கின்றன; அச்சர்ப்பக்கணையை அர்ச்சனான்மீது ஒருமுறை யன்றி மறுமுறை தொடுக்காவண்ணம் ஒரு வரம் தருக வென்று அவன்பால் வேண்டக் கடவையென்றுன்.

அதுகேட்ட குந்தி துணுக்குற்று ஐயா, கிருஷ்ண கர்ணன் என் புத்திரனென்பது அங்காளிலே தெரிவித் தாயாயின் அவனைத் துரியோதனாகேடுசேரவொட்டேன் போர் முண்டபின்னர் இப்போது அவ்வுண்மையை யெனக்குறரத்தாய்; ஐயா, என்னத்தைநினைந்து என்ன செய்தாய். சர்ப்பக்கணையை விலக்குவேணுயின் கர்ணன் இறந்து படுவான். விலக்கேணுயின் அர்ச்சனன் இறந்து படுவான். அந்தோ இப்பெருங்கொடுமைக் கென்செய் வேன். யான் பெண் ரிறந்து பெற்ற புண்ணியம் நன்று நன்றெனக்கூறி இரங்கி நிலத்தில் வீழ்ந்து புலம்பினால். அவள் வீழ்ந்து புலம்பி யழுதலைக் கண்டு சகிக்கலாற் றுத கண்ணன் அவளை நோக்கி, ஒருயிரும் ஐந்து சரீர மும் போன்று விளங்குபவராகிய பாண்டவர் ஒருவரிறப் பின் மற்ற நால்வரும் மடிவர். ஆதலின் ஐவரிறப்பது நன்றே ஒருவனுகிய கர்ணன் இறப்பது நன்றே வென்றுன். அவ்வரை கேட்ட குந்தி, மனத்தளர்ச்சி நீங்கி, நீ சொன்னவாறு செய்வேணன்ன, கண்ணன் விதுரன் மனையை யடைந்தான்.

அங்கே துரியோதனானும் தம்பியரும் கர்ணானும் சகுனியும் நள்ளிரவிலே தமியராயிருந்து கிருஷ்ணனது தூதைச் சிந்தித்து, இனி நாம் செயற்பாலதுயாதெனச் சூழ்ச்சி செய்தார்கள். உப்போது துரியோதனன், சகுனிமுதலியோரை நோக்கிப் பாண்டவர்க்கு எவ்வளக யாலும் துணையும் வலியும் பற்றுக்கோடுமாயிருப்பவன் கிருஷ்ணதலின் அவனைப் பிடித்துச் சிறையிலிட்டு

விடின், பாண்டவர்க்கு நாம் அஞ்சவேண்டுவதில்லை யென்றான். அதுகேட்ட துச்சாசனன், அவனை நோக்கி கிருஷ்ணனைச் சிறையிலிடுதற்குப் பெருஞ்சேனிசேர்க்க வேண்டுவது மதியீனம். நானே சென்று இவ்விருளில் விதுரன் மனைக்கு நெருப்பிட்டு விதுரனையும் கிருஷ்ணனையும் ஒருசேரக் கொன்று வருவேன், விடைதருக வேண்டும். அது காரணம் செவிப்பட, அவன் துரியோதனை நோக்கி, இதற்கு நெருப்புத்தேடி அலைய வேண்டுமோ, யான் நாளை யுதயத்திற் சரமொன்று தொடுத்துக்கிருஷ்ணனைக் கொன்று மீணுவேன், எழுந்திடுக வேண்டும். விகாரணன் துரியோதனை நோக்கி, பொறுத்தற்கரிய கொடும்பழி செய்த பகைவர்தாம் வரினும் அவரை உண்மை வீரரானவர்கள் தமது பதியிலே கொல்ல மனம் பொருந்தார்கள். அது ஆண்மையுமன்று. அதுவுமன்றி,

“முத்தவ ரிளையோர் வேத முனிவரர் பிணியின் மிக்கோர் தோத்திர மொழிவோர் மாதர் தூதரென் றிவரைக் கொல்லிற் பார்த்திவர் தமக்கு வேறு பாவமற் றிதனி னில்லை டுத்தெரி தொடையாய் பின்னு நரகினும் புகுவரென்றான்”

இங்னாங் கூறிய விகாரணனைத் துரியோதனன் நோக்கி, இளையோர்க்கு மந்திரசபையிலே கருமயில்லை. நீபுறத்தே செல்லக்கடவை யென்றான். அப்பாற் சகுணி துரியோதனை நோக்கித் தூதரைக் கொல்லுவது வழக்கன்று. ஆதலால் ஒரு னிலவரை செய்து அவ்வறையிலே அரக்கரையும் மல்லரையு மிருத்தி அவ்வறையின் மேல் ஓராசனம் நவரத்தின மயமாக வியற்றி நாளைப் பகலிலே கிருஷ்ணனை யழைத்து, அவ்வாசனத் திருத்தி வீழ்த்தி, அவ்வரக்கார் மல்லர்கள் கைக்ககப்படுத்தி, விலங் கிட்டுச் சிறையில் வைப்படேத தூதருக்குரிய தண்டமாகு மென்றான். இச்சூழ்ச்சியுரை துரியோதனன் செவிக்குத் தேன்மாரிபோலாக அவன் பேரானந்தமுற்று இவ்

வுபர்யமே தக்கதர் மென்றான். அவ்வாறே மிக்க ஆழமுள்ள பெருங்குழி பறித்து அதின்மேல் ஒரு மண்டபமும் அம்மண்டப நடுவே ஒரு திவ்வியாசனமும் அமைத்து அக்குழியினுள்ளே ஆயுதபாணிகளாகிய வீரர் பல்லாயிரவரை வைத்து ஆசனத்துப் பொறிப் பலகைக் கயிற்றையும் அவ்வீரர் கையிற் கொடுத்தான். அடுத்தநாட்சுரியோதயத்திலே, துரியோதனன் கிருஷ்ணனை அழைத்து வருகவென்று அவன்பாற் சிலதுதரை யேவினான். முன்னரே இச்சூழ்ச்சி யெல்லாம் சாத்தியகியாலுணர்ந்திருந்த கிருஷ்ணப்பால் துரியோதனன் தாதர் சென்று அவனை வணங்கி யாதவ தீபமே உன்னை அரசன் எழுந்தருளுக வென்றான் என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர்.

50. கிருஷ்ணபகவான் மீட்சி

கிருஷ்ணன் உடனே தனது பரிவாரங்களோடு புறப்பட்டுப் போய் அரசன் சபையை யடைந்தான். அரசன் அவன் வரவையுணர்ந்து பொய்யுபசாரம் பல புரிந்து இவ்வாசனத் தெழுந்தருளுக வென்று அப் பொறியாசனத்தைக் காட்டினான். கிருஷ்ணன் புன்னகையோடு அவ்வாசனத்தேறி அதனைப் பாதலம்புக மிதித்துத் தானும் ஆகாய முகடளவும் வளர்ந்து திசையெங்குஞ் தானேயாகப் பருத்துத் தன் விசுவரூபத்தைக் காட்டினான். அந்நிலவறையிற் பதிவிருந்த வீரரெல் லோரும் காலாலரைபட்டுயிர் துறந்தனர். அச்சபையி விருந்தோர் யாவரும் சிரமிசைக் கூப்பிய கையோடு சித்திரப்பாவையாயினர். வீஷ்ம துரோணர்கள் கிருஷ்ணனது மெய்வடிவம் இதுவேயாமென்று துதித்தனர். துரியோதனன் மாத்திரம் அசையாது பிரமித்திருந்தான். தேவர்கள் மலர்மாரி தூவி வாழ்த்தினர்கள். அது தன்ட கிருஷ்ணன் தனது விசுவரூபத்தை யொடுக்கி

மீளவும் தன் வடிவங்கொண்டு எதிரேயிருந்த துரியோ
தனை நோக்கி, நீசிலதினங்களுக்கு முன்னே என்பால்
வந்து வரங்கிடந்தபோது உனக்கு மாறுகக் கையிற்
படையெடேனெனச் சொன்ன வாக்குறுதியினாலும்,
பாண்டவர் தனித் தனிச் செய்த சூளரை பொய்யா
வண்ணம் அவரால் நீயுனின் குலமும் பரிநாசப்பட
வேண்டியிருத்தலாலும் உன்னை இப்போது கொல்லா
தொழிக்கேறன் எனக்கூறி, அங்கு நின்று மீண்டான்.
அப்போது துரியோதனைழிந்த ஏனைய அரசரும்
வீஷ்ம துரோனர் முதலிய பெரியோரும் சிரமேற்
கூப்பிய கையராய்க்கிருஷ்ணனது இரத்தின்பின்னே
சிறிது தூரஞ் சென்று அவனை நோக்கி,

“கண்ணபொறுத்தருள்வெண்ணையருந்தியகள்வபொறுத்தருள்கார்
வண்ணபொறுத்தருள்வாமபொறுத்தருள்வரதபொறுத்தருணீ
தின்னாமனத்துணர்வொன்றுமிலாதவர்செய்தபெரும்பையென்
றண்ணல்மலர்க்கழுல்சென்னியில்வைத்தெதிரன்றுதுதித்தனரே”

இங்கான் துதித்தவர்களை யெல்லாம் கண்ண
பிரான் நிறுத்திவிட்டு அவருள்ளே கார்ணை அழைத்துத்
தனது இரத்திலேற்றிக் கொண்டு சிறிது தூரஞ்
செற்றபின், அவனை நோக்கி, இதுகாறும் நீயறியாத
ஒரு மறைப்பொருளை யுனக்குணர்த்தப் போகின்றேன்
கேட்பாயாக. பாண்டவர் உனக்குத் தம்பியர். குந்தி
கண்ணிகையாயிருந்த காலத்திலே தான் ஓரிருஷிபாற்
பெற்ற மந்திரத்தைப் பரீக்ஷிக்குமாறு அதனைச் செயித்
தான். சூரியன் பிரசன்னமாகி, அவள் தன் பிழையைப்
பொறுத்தருளென்று பன்முறை வேண்டவும் அவன்
பொறுது விதிவிலியால் ஒரு புத்திரனை அநுக்கிரகித்துச்
கெண்றான். பெற்ற புத்திரனைக் குந்தி வடுவுக்கஞ்சிப்
பேழையிலிட்டுக் கங்கையில் விடுத்தாள். நீயே அப்புத்

திரன். அதன்பீணரே குந்தி பாண்டவர்களை யீண்றாள். பாண்டவருள் நீயே முத்தோனுதலின் இங்கில முழுது முனக்கே யுரியதாம். நீ உன் தய்பியரோடு சேர்ந்து அரசு கைக்கொண்டு ஆளக்கடலை யென்றான்.

அது கேட்ட கர்ணன், சிருஷ்டணை வணங்கி, உயர் வொப்பில்லாத பெரியோனே, நீயறியாத தருமமும் உபாயமு மூலகில் வேறு மூளவோ! இன்று உன்னால் என் பிறப்புணர்ந்தேன். இனி யான் பாண்டவரைத் தமபியரென்று அங்கு கொண்டு அவரோடு சேர்ந்து கொள்ளுமிடத்து உலகம் என்னைச் சிரியாதோ! என்னை இன்னுனென்றறியாமல் எனக்கு முடிசூட்டி, அரசும் சிரும் திருவும் தந்து என்னை உயர்பதத்தில் வைத்த துரியோதனன் நன்றியை மறந்து, பாண்டவர்க்கும் நூற்று வர்க்கும் போர்வந்தடுத்த தென்பது கண்டும் பாண்டவர்பாற் செல்வேனுமின் என்னிலும் நன்றியில்லாத தீயவன் ஒருவன் உலகிலுள்ளனவனே! உலகம் என் சொல்லி நகையாதுஎன்றான். சிருஷ்டணன் அவ்வளவில் அவனைப் போகவென்று விடையீந்தருளக், கர்ணன் சிருஷ்டணை மார்புறத்தழுவி யாம் இருவோமும் இனிச் சந்திப்பது எங்கோமென்று வினாவ, அவன் தரும சிலனே, இனிநாம்சந்திப்பதமோகூத்திலேயாமென்ன கர்ணனுக்கு ஒரு தோற்றும் வெளிப்பட்டது.

அத்தோற்றத்திலே மேல்வரும் போரில், துரியோ தனன் பக்கத்தில் அசுவத்தாமாவும் சிருதவர்மாவும் சிருபனுமே உயிர்பிழைக்க மற்றையோர் யாவரும் மாண்டொழியக் கண்டார்கள். இதனையும் அவன் கண்ண ஆக்கெடுத்துக் கூறித், தனதுபிறப்பைப் பாண்டவர்க்குணர்த்தின், அவர் தன்னேடு போருக்கெதிர்ப்படா ராதலால் அதனை வெளியிடா திருப்பையாகவென்று

அவன்பால் வேண்டி, அத்தெரினின்று மிறங்கித் தன் தேர்மிசைக் கொண்டு மீண்டான். அவன் மீண்ட பின்னர் கிருஷ்ணன் அசுவத்தாமாவை யழைத்து, நீயோ பாண்டவர்மீது அங்பும் அருளுமுடையை. அதுவுமன்றி நடுங்கியீடு முடையை யன்றோ. ஆண்மைக்கும் பேரறிவுக்கும் முதல்வனும் நீயே யன்றோ. ஆதலால் துரியோதனன் உன்னைச் சேஞ்சுபதியாக வென்று பணிந்து கேட்பினும் அதற்குடன்படா திருக்கக்கடவை யென்று கூறித் தன் விரண் மோதிரத்தை நழுவவிட்டான். அதனை அசுவத்தாமா எடுத்துக் கொடுக்கக் கிருஷ்ணன் வாங்காது, சூரியனை ஓர்கோள்குழந்ததுபாரென்ன அவனும் அம்மோதிரத்தோடேசூரியனை நோக்கினான். அது நோக்கினாரெல்லாம் கிருஷ்ணன் அசுவத்தாமாவையும் மயக்கிவிட்டான். அசுவத்தாமா கிருஷ்ணனாது உபாயத்தை யறியாது சத்தியங்கெய்தானையினு னென்றார்கள். அஃதனர்ந்த துரியோதனன் அசுவத்தாமாவையும் கிருஷ்ணன் பிரித்துவிட்டானுவென் ரேங்கினுன்.

அவ்வளவில் அசுவத்தாமாவை விடுத்தகன்று கிருஷ்ணன் விதுரன் மாளிகையை யடைந்தான். அதன் பின்னர் அசுவத்தாமா துரியோதனன் சபையை அடைதலும், துரியோதனனும் அவன் சபையிலிருந்த அரசரும் அவனை நோக்கிச் சேஞ்சுபதியாகா திருவென்று உன்னைச் சத்தியத்தாற் கிருஷ்ணன் மயக்கினானே யென்ன, அவன் அப்பொழுதுதான் அதனையுணர்ந்து, யாது செய்வேன்! என்னைக் கிருஷ்ணன் மயக்கினு னென்றான்.

அது நிற்க, கிருஷ்ணன் விதுரன் மனையை யடைந்து தனியிடத்திருந்து இந்திரனை மனத்திடை எண்ணினான். அந்தக்கணமே இந்திரனும் அங்கெழுந்தருளக்கண்ணன் அவனை உபசாரித்து ஆசனத்திருத்தி, ஜூயகேள், பாண்ட

பாண்டவர்க்கும் துரியோதனதியர்க்கும் போர்வந்தடுத் தமையறிவையன்றே. அப்போரில் விஜுயனைக் கர்ணன் கொல்வானுயின் மற்றைய் பாண்டவர் தப்பா துயிர் துறப்பர். அரசும் துரியோதனஞுக்காம். அப்போது தருமமெவ்வாறு நடைபெறு மென்பதை நீயேசிந்திக்கக் கடவை.

ஆதவிற் கர்ணனுடைய கவசகுண்டலங்களைக் கவர்ந்து தருதல் வேண்டும். அது செய்யாயாயின் கற் பாந்தம் வரையும் கர்ணனேடு போர் செய்யினும் அவனை வெல்வதரிதாம். பாண்டவரும் தம் சூருஷை முடிப்பது மில்லை. கர்ணனே கலைவல்லோர்க்கும் மறையில் வல்ல வேதியர்க்கும் இல்லாதவர்க்கும் இரங்தோர்க்கும் துறங் தோர்க்கும் மற்றெல்லோர்க்கும் கேட்டதை மறுது கொடுக்கும் பேரிகையாளனைப்பது மறிவையன்றே. ஆதவின் நீ. இப்பொழுதுதானே முனிவர் வடிவங் கொண்டு அவன்பாற் சென்று, கவசகுண்டலங்களைத் தானஞ் செய்கவென்று இரப்பையேல் அவன் மறுது கொடுப்பான் என்றான்.

இந்திரன் அதற்கிசைந்து கீழ் வேதிய வடிவங் தாங்கிக் கர்ணன்பாற் சென்றான். நரை திரை மூப்பு மூன்று மோருருக் கொண்டதாமெனச் சென்ற மறையவன் முகத்திலும், திருமேனியிலும் விளங்கிய தவப்பொலி வைக் கர்ணன் கண்டு, விரைந்தெழுங்தோடி, அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து தொழுதான். மறையவன் அவனை வாழ்த்த, அவன் எழுந்து அவனை ஆசனத்திருத்திப் பாதங்களை அர்ச்சித்து, அடிகள் தமிழேன்பால் எழுந்தருள்தற்கு எளியேன் செய்த மாதவமே மாதவமாம். தேவரீருக்கு வேண்டுவது யாதென்றான். வேதியன் எனக்கு வேண்டுவ தெல்லாங் கொடுத்தல் கற்பகதரு

விற்கு மரிதாம். நீ கொடுத்திட வல்லையோ வென்ன, கர்ணன், நீ விரும்பியதைக் கொடேஞ்சின், போர்முனையில் முதுகிட்டோடும் வேந்தர்போய்ச் சேரும்பதம் பெறுவேஞ்க வென்றான். மறையவன் மகிழ்ந்து, மனக் கோட்டஞ் சிறிதுமின்றிக்கொடுக்குங் கொடையாளனே கேள், நான் நின்பா விரக்கவந்த பொருள் நின் கவச குண்டலங்களாம் என்ன, கர்ணன் என்பாலுள்ள பொருளையே யிரந்தீர்; அஃதென் தவப்பயனேயாமென மகிழ்ந்து தன் சரீரத்தினின்றும் அவற்றை வாங்கி இருக்கயாலும் வழங்கினான். வழங்குதலும், ஓரசரீரி “இரப்பவன் இந்திரன், அவன் கிருஷ்ணன் ஏவலால்வந்தான், கவசகுண்டலங்களைவழங்காதொழிக” என்றது. கர்ணன் அவ்வரை கேட்டும் சிந்தையிற் சிறிதும் கோட்டமுற்றான் எல்லன். அதுகண்ட இந்திரன் அவ்வடிவத்தை நீக்கித்தன் மெய்வடிவைக் காட்டி, அவனுக்கு ஒரு தில்வியாஸ் திரம் வழங்கி, அவனை வாழ்த்தி, அவன் கொடையைப் பாராட்டி மீண்டு சென்று கிருஷ்ணனை யடைந்தான். கண்ணன் கர்ணன்பால் நிகழ்ந்தன வெல்லாம் இந்திரன் வாய்க் கேட்டு மகிழ்க்கார்ந்து கர்ணனது வண்மை யெந்துரைத்து வியந்து இந்திரனுக்கு விடைகொடுத்தான்.

அதன்பின்னர்க் கிருஷ்ணன் குந்தியைக் கிட்டி, நீ கர்ணன்பால் விரைந்து செல்க வென் ரேவினான். அவளும் தன் மைந்தர் மேலுள்ள பாசமிகுதியினுலே தன் பாதங்கள் நோவ நடந்து கர்ணன் வாயிலை யடைந்தான். அவள் வரவுணர்ந்த கர்ணன், அவனை யெதிர் கொண்டு அழைத்துப் போய். ஆசனத்திருத்தி உபசரித்து வணங்கி, நீர் என்பால் வந்தது யாது குறித் கென்று வினாவினான். குந்தி அவனை நோக்கி, என் கண் மணியே கேள், யானே உன்னைப் பெற்ற தாய் சூரி யனே உன் தந்தை, யான் கண்ணிகையா யிருந்தபோது

எனக்கொரு முனிவர் சொன்ன மந்திரத்தைப் பற்றி கூதார்த்தமாகச் செயித்தேன். அதனால் சூரியன் பிரசன்னமாகி உன்னை அதுக்கிரகித்துச் சென்றான். நான் வசைக்கஞ்சிப் பேழையிலிட்டுக் கங்கையில் விட்டுச் சென்றேன் என்றான்.

நீர்தாம் என்னைப் பெற்ற தாயெனக் கூறியதை நான்நம்பமாட்டேன். இங்ஙனம் கூறி என்பால்வந்தோர் எண்ணிலர். அவருள்ளும் என்பாலுள்ள ஒரு வஸ்திரத்தைத் தரித்து ஏற்புடம்பு கொண்டாரும் பலர். அவ்வென்புகளிங்கே இவ்வறையிற் கிடத்தலுங் காண்க வென்று அவ்வறையையும் அவ்வற்புத வஸ்திரத்தையுங் காட்டி, இவ்வஸ்திரத்தைத் தரிப்பவள் என்னைப்பெற்ற தாயாயின் உயிர்துறவாள். அல்லோல் உயிர்துறப்பள். ஆதலால் இங்கேயிறந்து எலும்புருவாகிய மாதர்களைப் போல் நீருமாகாது உமக்கு வேண்டுவதைப் பெற்றுக் கொண்டு மீஞ்க வென்று தூண்டினான். அதுகேட்ட குந்தி,

“பெற்றவுடம் பன்றுகி லென்னுடலைத் தின்னுகென் ருற்ற படாத்துக் குறவரைத்து—மற்றதனைச் சென் ரெடுத்துப் போர்த்திருந்தா டேர்வேந்தன் முன்னே என்றெடுத்த சொல்லா ணயந்து”

அவ்வஸ்திரத்தால் அவள் அழகு மிக்குற்றிருப்பது கண்டு கர்ணன் “இவரே என்னை என்றாருளிய மாதா வென்றுள்ளமுருகி, ஆகந்தக் கண்ணீர் பொழிந்து, அவள் பாதங்களில் வீழ்ந்து தொழுதான். அவளும் அன்பேயுருவாகி ஆனந்தமயமாகி அவனை இருகையாலும் தழுவித் தன் மடிமேல் வைத்து உச்சிமோந்து, அன்று நான் உன்னை என்றெடுக்கப் பாக்கியம் பெற்றேனே யன்றி, வளர்த்தெடுக்கப் பாக்கியஞ் செய்தி லேன். ஆயினும் இன்றுன் திருமேனியை என் மடிமீ திருத்தித் திருமுடி மோந்திடப் பெற்றேன். இப்பேறு

போல் இன் னுமொரு பேற்றினை விரும்பி வந்தேன். என் அருமருந்தன்ன மைந்தனே கேட்பாயாக; உன் தம்பிமார் ஐவரோடு முறவாடினான் ருபட்டு, அவர் அன் போடு உன் பணி கேட்ப நீழுடிசுடி, அரசர்களெல்லாம் உன் கோபுர வாயிலினின்று வணக்க, வலிமையும் செல்வமும் விளங்கச் செங்கோலோச்சக் கண்டு என் கண்குளிருமாறு என்னே டெழுந்தருளும் பேற்றினை எனக் களிப்பாயாக வென்றாள்.

காண்ண அவளை நோக்கி, நீர் என்னை ஈன் றபோது அன்பில்லாமையினுலோ அன்றி வடுவந்த தென்று நாணியோ விடுத்தகன்றீர். அற்றைநாட் டொடங்கி இன்றளவும் என்னைத் தனது உயிர்த்தலையெனக் கருதி எனக்கு நாடு நகரந்தந்து முடிசுட்டியது மன்றி, என்னை இழிகுத்தானொவுலகம் பழிக்கவும் அப்பழிக் கஞ்சாது, என் நட்பையே பொருட்படுத்திக் கூடவுண்டு தனது தம்பியருஞ் சுற்றமும்என்னடி வணக்கவெனக்கு ஏற்றமுஞ் சிறப்புந் தந்த துரியோதனையை நான் மறந் தால் எனக்கு உய்வுண்டாமோ, “எந்நன்றி கோன்றுர்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கோன்றமகற்க்கு” என்பது அறநுலரை யன்றே. ஒருங்கால் துரியோதனானது தேவீயும் யானுங் தனித்திருந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில், அவள் தன் நாயகன் வரவுணர்ந்து எழுங் தோட, அவன் வரவை யுணராத யான் அவளை வஸ்திரம்பற்றியிழுக்க மேகலாபரண மறுந்து மணிகள் சிந்தினா. பெரும்பிழழு செய்தேனென வெண்ணீ அம் மணிகளை யான் போறுக்கிக் கோர்க்கப் புகுந்தேன். என்பின்புறமாக வந்த துரியோதனான் என்முன்னே வந்து,

“பன்மணிகள் சிந்திப் பரந்து கிடந்ததுகள்
தின்மணிக் கென்புகுந்த தென்னுமல்லான் மணியைக்
கோக்கோ போறுக்குகோ வென்றானுக் கென்னுயிரைப்
போக்கா தொழிலேகே புக்கு”

இன்னும் யான் துரியோதனன் செய்த பேருபகா
ரத்தை மறக்கப் புகின் இலக்குமிதேவி என்னைத் தீண்டு
வாளோ வென்று கூறினான்.

அதுகேட்ட குந்தி, அவனை ஈண்று கங்கையில் விடும்
போது பட்ட பதைப்பினும் பன்மடங்கு நெஞ்சமிந்து
கண்களில் நீர் தாரை தாரையாகச் சொரிய அலறி
வாய்குளறி நொந்தழுதாள். அப்பொழுது கர்ணனும்
தன் கண்களில் நீர் ததும்ப அவனைக் தேற்றி, ஊழ்வழி
நடப்பது நடந்தே திருமாதலின் ஊழைத் தவிர்ப்பது
யார்க்குமாகாது. இனி என்பால் உமக்கு வேண்டுவன
வற்றைக் கேளும், வேண்டுவனவெல்லாங் தருவேனன்
ரூன். குந்தியும் அவ்வளவில் மனந்தேறி, அவனை
நோக்கிப், போரிலே அர்ச்சனன் உண்ணை எதிர்ப்ப
னேல் அவன்மீது சர்ப்பக்கணையை ஒருகாலன்றி இரு
கால் ஏவாதொழிதலும், மற்றைய பாண்டவர்களைக்
கொல்லாதொழிதலுமாகிய இருவரம் தருக வென்றார்கள்.
கர்ணன் யான் ஒருகாற்றெடுத்த கணையை மறுகாற்
ஞெடுப்பதில்லை. அஃதாண்மையும் அறமுமன்றும் எனக்
கூறி, நீர் கேட்ட இருவரழும் தந்தேன். நீரும்எனக்குத்
தருதற்கிருவரழுள். அவற்றுள், யான் அர்ச்சனனுல்
இறக்குமிடத்து அரசரெல்லாம் அறியும்படி என்னை
மடிமீது வைத்து மூலைப்பாலுட்டி என்னை உமது புத்திர
னென்பது உலகுக்கறிவித்தல் ஒன்று, மற்றது போர்
ழுடியுங்காறும் என்னை உமது மைந்தனென்று ஐவரு
றியாவண்ணங் காத்தருளுதலாம். இவையிரண்டுமே நீர்
எனக்குத் தரற்பால வரங்களா மென்றான்.

இவற்றைக் கர்ணன் கேட்குந்தோறுங் குந்திதேவி
சிந்தை ஸைந்தாருகி, அழுதழுது, நீ விரும்பியவாறே
செய்வேனனக் கூறிக், கண்ணீரால் அவனைத் தழுவி

நீராட்டிப் புறம்பெயர மனம் வராது பிரிந்து பேர்ய்க் கிருஷ்ணனிருக்கு மிடத்தை யடைந்து, தான் போனதும் வரம்பெற்றதும் சொன்னான். அதுகேட்டுக் கிருஷ்ணன், என் எண்ணம் பலித்ததென்று அகமிக மகிழ்ந்து, விதுரன்பாலும் குந்திபாலும் விடைபெற்றுத், தேர் மிசைக் கொண்டு பாண்டவர் இருக்கும் உபயிலாவிய நகரஞ் சென்றான்.

கிருஷ்ணன் மீண்டு வருகின்றுள்ளென்பது கேட்டுப் பாண்டவர்கள் எதிர்கொண் டுபசரித்தார்கள். கிருஷ்ணன், தான்சென்றதும், தானுரைத்ததும், அங்குநிகழ்ந்ததும், துரியோதனன் சொன்னதும் ஆதியோடந்தங்கூறித், தமக்குத் துணையாயுள்ள அரசரும் குருக்கூத்திரத்திற்குப் போர்க்கோலங் கொண்டு புறப்பட்டன ரெப்பதும், அடுத்துவரும் அமாவாசியையில் யுத்தங் தொடங்குதல் வேண்டு மென்பதும் சொன்னான். அது கேட்ட உதிஷ்டிரன், எமது சேணைகளைல்லாம் ஒருக்குறு துருபதனையும், ஒருக்குறு விராடனையும், ஒருக்குறு திருஷ்டத்தாய்மணையும், ஒருக்குறு சிகண்டியையும், ஒருக்குறு சாத்தியகியையும், ஒருக்குறு சேகிதானவணையும், ஒருக்குறு வீமணையும் தலைமையாகக் கொண்டு பலதிறப்பட்ட அடசௌகணிகளாகிக் கிடத்தவின் அவற்றையெல்லாம் நடாத்துதற்கு ஒரு சேஞ்சிபதிவேண்டுமன்றே. அதற்கு யார் உரியர்? என்றான். கிருஷ்ணனுதிஷ்டிரனைநோக்கிப் பலபட யோசித்தலாற் பயனென்னை? துரோணனைக் கொல்லுதற்கென்று பிறந்திருப்பவனுகிய திருஷ்டத் துய்மனே சேஞ்சியாதற் குரியானென்ன, யாவரும் அவனே தக்கானென்றார்கள். அவ்வாறே பாண்டவர்கள் சேணையெல்லாம் ரணபேரி முழுங்கி, விஜூயசங்க மூதி, அணி யனியாகக் கடல் கரை கடந்தெழுங்கு

பேரின்தாற் போலச் சென்று குருகேஷத்திரத்தை
யடைந்தன.

துரியோதனன் அதனையுணர்ந்து தன் பட்டகளுக் கெல்லாம் வீஷ்மரைச் சேனுபதியாக்கினான். அது கர்ணன் மனத்துக்கு வேம்பாகத் தான் வீஷ்மர் இறந்த பின்னரன்றி வில்லுக் கையிலெடுப்பதில்லை யென்று சத்தியஞ் செய்தான். விதுரனும் தான் கையில் வில் லெடுப்பதில்லையென்று முன்னரே செய்த சூளுரையை நிலையிட்டான். இவ்வாறே துரியோதனன் பக்கத்திலே சிலரொழிய மற்றைய வேந்தரெல்லாம் அவனுக்காக உயிர்விட முற்பட்டுச் சேனைகளை நடத்திக் கொண்டு தாழும் குருகேஷத்திரத்தையடைந்து எதிருஞ்சினார்கள்.

இப்படி யிருதிறச் சேனைகளும் இருக்டல் வந்தெத்தி ருஞ்சிறி நிற்றல்போலிருப்பது கண்டு இருதிறத் தலைவர் மனத்தும் ஓர் ஆசங்கை உதிப்பதாயிற்று. துரியோதனன் வீஷ்மரையுங் துரோணரையும் நோக்கி இப்பாண்டவர் சேனையை எத்தனை நாளில் வெல்லுவீர் என்றான். அவர்கள் தாம் தனித்தனி முப்பது நாளிற் பாண்டவர் சேனையைத் தொலைத்தல் கூடு மென்றனர். அதுகேட்ட கர்ணன், நான் இப்பெருஞ் சேனுசமுத்திரத்தை ஐந்து தினத்திலே வற்றுவிப்பேன் என்றான். இவ்வுரைகளை ஒற்றராலுணர்ந்த உதிஷ்டிர னும் அர்ச்சனை நோக்கித், துரியோதனனாது பதினே ரக்குரோணி சேனைகளையும் எத்தனை நாளிலே வெல்வாயென்று வினாவ, அவன் புன்முறுவல் செய்து, எதிரே யுள்ள சேனையினது பெருக்கத்தைக் கண்டு மயங்காதொழிக. இச்சேனைகள் நான் பெற்றிருக்கும் பாசுபதாஸ்திரத்திற்குழூரிமைப்பொழுதிற்குத்தானும் போதாவன்றே. அந்த அஸ்திரத்தை யான் கையிலெடுப்பது மற்றெல்லாக்கமானாலும் கூடாதெனக் காணும் பக்குவத்

தன்றி மற்றன்று. அதனைப் பிரயோகியாமலே, சிருஷ்டனை எமக்குத் துணையும் தொழுங் தெய்வமுமாயிருத் தவில் வெற்றிமாலை நாமே சூடுவோ மென்பதற்கு ஐயஞ்சிறிது மில்லை யென்றான்.

அவ்வசனம் உதிஷ்டிரன் மனத்தை ஊக்க, அவன் அங்கு வந்திருக்கும் துணையரசர்களையும் மற்றைய வீரர்களையும் நோக்கி, எனக்குறுதிச் சுற்றமும் துணையுமாயுள்ளீர் கேண்மின், யான் துரியோதனன்பால், “எமதுரிமை முழுவதும் தாராதொழியினும் ஒன்தாராயினுங்தருகவென்றுதாதுபோக்கியிரக்தேன். அவன் ஈயிருக்குமிடந்தானுங்தருவதில்லையென்று மறுத்தது நீங்களெல்லீருமறிவீர்கள். ஆதவின் போருக்குடன்பட்டேன். அப்போரிலே, எனது வாள்வவிமையினுலன்று, எனது வீல்வவிமையினுலன்று, எனது மேன்மையினுலன்று, உங்கள் துணைவவியினுலே யான் வெற்றிமாலை சூடுவதன்மை; இனி அஞ்சேன்” என்றான். சந்திரனைச் சூழ்ந்த தாரகாகணம்போல் அவனைச் சூழ்ந்து நின்ற வேந்தரெல்லாம் அவ்வுரை கேட்ட மாத்திரத்தே, “வேந்தர் வேந்தே, நமது அரியவுயிரும் நமது சேனையும் இன்னும் நமக்குள்ள வெப்பொருளும் உனக்கே யுரியனவாம்” என்று ஆர்ப்பெடுத்துரைத்தார்கள்.

ஷத்தம்.

இப்படியிருக்கையில், வேதவியாசர் திருத்தராஷ்டிரனையடைந்து அவனுக்குப் போர்க்களத்தில் நிகழ்வதெல்லாங் கானுமாறு பார்வையைக் கொடுத்தருள், அவன் குரூர தரிசனத்தைக் காண்பதிலும் குருடனுயிருப்பதே தனக்கு விருப்பமென்று அதனை வேண்டாமென மறுத்தான். அதுகண்டுவேதவியாசர் திருத்தராஷ்டிரன் புரோகிதனுகிய சஞ்சயனுக்குப் போர்க்களத்தில்

நடப்பனவற்றையும் அங்குள்ளார் மனத்திடை வினைப் பனவற்றையும் தூரத்தேயிருந்தபடி யிருந்துணர்ந்து திருத்தராஷ்டிரனுக்குணர்த்துமாறு திவ்விய திருஷ்டியை அனுக்கிரகித்தனர். அப்போது திருத்தராஷ்டிரன் ஜயம் யாருக்காகுமென்று வினாவ, வியாசர், “தருமமெங்குள்ளது ஆங்குள்ளது ஜயம்” என்று கூறி மீண்டனர்.

அப்பால் அர்ச்சனன், கிருஷ்ணனது ஏவலால் தூர்க்கையை வழிபட்டு வரம்வேண்ட, சர்வ வல்லமையுடைய அத்தேனி வெளிப்பட்டு வாழ்த்தி, வெற்றியுனக்கேயுரியதென் றநுக்கிரகிக்க, அவன் இனிநமக்கு அச்சமில்லை யென்று தேறிப் போருக்காயத்தனுகித்தன் தேர்மிசைக் கொண்டான். கிருஷ்ணனும் சாரதி யாகி அத்தேர்மேற் கொண்டான். கொள்ளுதலும், அநுமக்கொடி, ஜய! ஜய! வென்று கூறி யழைப்பது போல அத்தேர் முகட்டிடை விளங்குவதாயிற்று. அத்தேரிற் பூட்டிய வெண்ணிறக் குதிரைகள் எட்டும் கிருஷ்ணன் கையிலிருக்கும் கலினக்குறிப்பின்மேற் கருத்துடையனவாய்க் கால்களை நிலத்திடை வைத்தும் வையாதனவாய்ப் பரபரப்புடன் நின்றன. கிருஷ்ணன் கடிவாளத்தைத் தூக்க இரதம் இருதிறச் சேனைக்கு மிடையே புகுந்தது.

புகுதலும், பகைவர் சேனைக்கிடையே விளங்குகின்ற பெரியோரையும் உறவினரையும் அர்ச்சனன் கண்ணரக் கண்டான். அவனை யறியாதே அவன் கையிலிருந்து வில்லு நழுவியது. அவனுங் தன்வசமின்றித் தேர்களையிற் சாய்ந்தான். மனவலியும் வீரமும் அவனை விட்டகன்றன. அவன் அஞ்சி வீழ்ந்தது எதற்கு? சேனையின் பெருக்கத்தைக் கண்டன்று! அச்சேனைக் கஞ்சியன்று! சாவுக்கஞ்சியன்று! பகைவர் ஆண்மைக் கஞ்சியன்று! தனது சுற்றமாயுள்ளாரையும், குரவரா

யுள்ளாரையும், நட்பினராயுள்ளாரையுங் கொன் ரெழிக்கவா இச்சீர மெடுத்தேன் என நெஞ்சழிந்து கழிபேரிரக்கத்திலைவீழ்ந்தான். வீஷ்மனே தந்தையினு மதிகனுயினன். துரோணனே குருவாயினன். இப்படியே யார் முகத்தைப் பார்க்கினும் அவரெல்லாம் சுற்றமும் குருவும் நட்புமாக, அவரைக் கொன்ரெழிப்பது எப்படி யென் னுமன்னனே மே அவனை அவலப்படுத்துவதாயிற்று. அவன் முகத்திலே விளங்கிய காந்தியெல்லாம் குடிபோ யது. நாவுங் தடுமாறியது. இவ்வாறு அர்ச்சனன் சிறிது நேரமிருந்து பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து கிருஷ்ணனை நோக்கி, “என் எதிரே போருக்குவங்து நிற்பவர் எனது பிதாமகனார். அவர் பின்னே நிற்பவர் எனது குரு. அப்பால் நிற்பவர் எனது சினைஞர். அப்பால் நிற்பவர் துணைவர். இப்படியாயுள்ளாரை நான் கொல்ல மாட்டேன்.”

“அவர்க்கு மாருக வில்லுங் கையிலெடேன். அற நூன்முறை வழுவி எமக்குரிய பூமியைக் கொடாது சகித் தற்கரிய கொடும்பழிகளையெல்லாம் புரிந்த தீயவரைத் தண்டித்தற்குப் போர்க்கோலங் கொண்டேனே யன்றி மற்றன்று. அது செய்தல் எனக்குரிய கடன். அது கூத்திரிய தருமழுமாம். அத்தீயவரை நாடித் தண்டிக் கப்புகுமிடத்து அப்பழிக் குடன்படாப் பெரியோரும் அவருடன் மூற்பட்டனார். அத்தீயவரை மொறுக்கு மிடத்து அவருடன் அப்பெரியோரையு மொறுக்க வேண்டியவகைன்றேன். பிழைசெய்தாரை ஒறுத்தற்கு என்மனம் விரைகின்றதாயினும், அவருடன் கூடிய பெரியோரை நினைக்கவோ என் நெஞ்சம் ஈடுழிகின்றது. எம்முன்னே வந்து தம்முயிரை விடுதற்கு அணிவகுத்து நிற்கும் ஆன்மகோடிகளை நோக்குமிடத்து, என் நெஞ்சம் துனுக்குற்று நடுநடுங்குகின்றது. என் செய்யப் புகுங்

தேன் என்று என்மனம் நிலைகுலைகின்றது. இது செய்யப்படுகிறது அற்பமாகிய வலகவின்பத்தை அவாவும் அவாவினால்லன்றோ. இப்போர் முடிவிலே தம்மினத்தை யிழுங்கு துயர்க்கிறும் எனது கிளைஞர் கண்களிக்க வன்றோ நான் அரசுக்கு ஆசையுற்றேனையேன். ஒரு பிடி கிரையும் அரைநாழி தண்ணீரும் இவ்வுடலைவளர்க்கப் போதுமாகவும் இங் நிலையில்லாத வடம்புக்காகவா இத்தனைகோடி உயிர்களையும் வதைக்குங் கருமத்தை மேற்கொண்டேன்! ஆதலால் இப்போருக்கு நான் உடன்படேன் கேசவா வருக யாம் மீஞ்சோம்” என்றுன்.

இவ்வரையாற் கிருஷ்ணன் மனஞ் சிறிது மசைந்த தில்லை. அர்ச்சனானாலும் பன்னெடுங்காலம் பயின்ற கிருஷ்ணன் அவன் மனச்சார்பும் இயல்புமறியாதவனல்லன். அர்ச்சனானுக்குத் தத்துவோபதேசம் செய்தற்குப் பக்குவகாலம் எப்போது வாய்க்கு மெனக் கிருஷ்ணன் நெடுங்காலம் நோக்கியிருந்தான். தன் கிளைஞரையும் துணைவரையும்குரவரையும் தான்கொல்ல நேர்பட்டதே என்று சிந்தித்த பொழுதே பிரபஞ்சமயக்கமானது அர்ச்சனை அடிப்போடி விழுங்குவதாயிற்று. அவன் அம்மயக்கத்தில்வீழ்ந்து கரைதெரியாது தவிக்கு மவ்வமையமே கிருஷ்ணன் தான் கருதியதைச் சாதித்தற்கு ஏற்ற முகூர்த்தமாமெனக்கொண்டு அவனை நோக்கி, ஓ! அர்ச்சனை! உனது அறிவும் ஆண்மையும் நன்றாயிருக்கின்றன. ஒருவருக்கு வஸ்திரம் எப்படியோ அப்படியே ஆன்மாவுக்கும் இத்தேகமாம். இத்தேகமோ நிலையற்றது. பிறந்தவன்றே யழியினு மழியும். பிறந்து சிலகாலமிருந்து தழியினு மழியும். ஆதவின் இச்சரீரம் நிலையினையடைய தன்று. இச்சரீரத்தை நாமெடுத்தது முன்னர் நாம் செய்த கண்பப் பயனுக்கேவோம். இச்சரீரம் நீங்கினால் மற்றொரு சரீரத்தை எடுப்போம்.

இம்மையிலே நற்கர்மங்களைச் செய்தால் அதன் பயனுக இதனினும் சிறந்த சரீரமும் போக்கியமும் பெறுவோம். எவன் எவ்வருணம் எவ்வாச்சிரமத்துக் குரிய சரீரத்தை யெடுக்கின்று ஒன் அவ்வருணம் அவ்வாச்சிரமத்துக்குரிய கருமங்களைத் தப்பாது செய்தற் குரியனுக்கின்றன. அது செய்யானுயின் அங்கிலையினின் ரும் கீழே செல்லுதற்குரிய னகின்றன. அது செய்வா னயின் மேலே செல்லுதற்குரிய னகின்றன. நீயோ கூத்திரியன். கூத்திரியனுக்குரியதரும்யாது? உலகங் காத்தலன்றே. அதனைக் காத்தலாவது மறங்கடிந்து அறங்கிலை நிறுத்தலன்றே. மறங்கடியு மிடத்து இவர் நமர் இவர் பிறர் என்னும் நோக்கங் கூடாதன்றே. எதிருஞ்றி யிருக்குஞ் சேணையிலுள்ளாரை இவர் நமர் இவர் பிறரென்னும் நோக்கம் கூத்திரியனுகிய வுனக்குக் கூடாதன்றே. உலகத்தைக் காக்க வெடுத்த விச் சரீரத்தை அது செய்யாது அவத்திற் செலுத்தத் துணிதல் அஞ்ஞான மாமன்றே.

கருமஞ்செய்வோர் பலாபேஷக்ஷயின்றிச் செய்தல் வேண்டும். தாஞ்செய்யுங் கருமத்தைத் தாஞ் செய்வதாகக் கொள்ளாது தமக்குரிய தருமமாகக் கொண்டு செய்தல் வேண்டும். பகைவரைப் பகைவரென்றும் உறவினரை உறவினரென்றுங் கருதாது ஜீவர்கள் தோறும் இருந்து அவர்களை ஆட்டுவானென்றுவனுதவின் அவர் நம்மின் வேறல்லரெனக் கருதுதலே மெய்யறி வாம். தாய்தங்கை மனைமக்கள் என்னும் பற்றும் நமர் பிறரென்னும் வேற்றுமையும் அஞ்ஞானத்தான் வந்தனவாம். அவ்வஞ்ஞான நீங்குமிடத்து இச்சராசர மெல்லாம் பிரமாய் விளங்கும். ஆதலின் மெய்யறி அதித்தற்குத் தாம் தாம் செய்ற்பால கருமங்களைப் பலா

பேசுத்தயின்றி யாவரும் செய்தல் வேண்டும். அதனாற் சித்தசுத்தியும், அதனால் மெய்யறிவும் உதயமாகும். இன்னும் தீயவரைத் தண்டிக்கு முறையாற் தண்டிக்கு மிடத்து அவரும் அத்தீய கருமத்தைச் செய்தற்குக் கருவியாயிருந்த சரீரத்தை விடுத்து அப்பாபப் பயனையனுபவித்து மேற்கதியை யடைகின்றாதலின் அதுவும் புண்ணியமே யாமென்றின்னேரன்ன பொருளையுடைய திவ்விய நூலாகிய பகவற்கிதையை உபதேசித்தான். அப்பகவற்கிதை ஐயாயிரம் வருஷம் சென்றும் மங்காது இன்றும் புதுமையும் பெருமையும் இனிமையும் உறுதியும் பயப்பதாய் உலகத்தெத்திசையிலும் சோதிமயமாய் நின்று விளங்குதல், தான் நித்தியஞ்சிய ஞானமூர்த்தியினது திவ்விய வாயினின்றும் போந்தமையினால்லன்றே.

இத்திவ்விய ஞானேபதேசத்தால் அர்ச்சனானது இருதயகமலம் வாட்டம் நீங்கி மலர்ந்து தெளிந்து கிளர்வற்றது. அவன் உடனே கிருஷ்ணனை வணங்கி, என் அறியாமையைப் பொறுத்தருஞ்க வெனக் கூறித் தன்கையிற் காண்டவத்தை யெடுத்தான்.

இது நிகழ்ந்தபின்னர், உதிஷ்டிரனும், சில கடன்களைச் செய்யாது போர்தொடங்கினேன் எனச் சிந்தித்துத் தன் கரத்திருந்த ஆயுதங்களைப் புறத்தே வீசி விட்டுத் தொழுத கையோடும் விரைந்து பகைவர் அணி களை நோக்கி நடந்தான். அதுகண்டு அர்ச்சனான் இஃதென்ன விபரீதமெனப் பிரமித்து அவன் பின்னர் ஒடுதற்குத் தேரினின்றும் பாய்ந்தான். அதுகண்டு மற்றைய பாண்டவரும்கிருஷ்ணனும்விரைந்து தொடர்ந்தனர். யாவரும் தருமசேனே! எங்குச் செல்கின்றன யென்று கூவினார். சிறிது தூரம் தொடர்ந்து நடந்தபின்னர்க் கிருஷ்ணன், அர்ச்சனங் முதலியோரைத் தடுத்து, உதிஷ்டிரன் கருத்துணர்ந்தேன் சிலவும்

நில்லும் என்று புன்முறுவலோடு முரைத்தான். அப்பொழுது பகைவர் சேனையிலுள்ளார், “உதிஷ்டிரன் அஞ்சிவிட்டான் பயந்து சரணடைய வருகின்றன்” “இதுவா பாண்டவர் வீரம்?” என்றுரக்க வுரைத்து நகையாடினார்கள்.

அவ்வுரைகளும் நகைத்துக் கைகொட்டலும் ஓர் பால் நிகழ உதிஷ்டிரன், சேனைக்கிடையே புகுந்து வீஷ்மரையடைந்து அவர்பாதங்களைப் பற்றிக்கொண்டு ஒப்பற்ற வீரமும் பெருமையும் முதுமையும் உடையீர்! “உம்மோடு யாம் போர் செய்தற்கு அநுமதி தருதல் வேண்டும். அதுமாத்திரமன்று ஆசியுந்தருதல்வேண்டும்” என்றார். வீஷ்மர் மகிழ்ந்து, “உனக்கு வெற்றி உண்டாகக் கடவுது, யானே கௌரவரதுசெல்வத்தை அனுபவித்தவின் அவர்க்கு இச்சரீர முரியதாயிற்று. ஆத வின் போர்க்கருமங் தவிர மற்றெது வேண்டினும் ஈருவேன்” என்றார். உதிஷ்டிரன் அவரை நோக்கி உம்மை வெல்வது யார் என்றார். வீஷ்மர் யான் போர் செய்யுங்காறும் என்கின் வெல்வார் யாருமில்லை. எனக்கு மரணகாலமும் சமீபித்திலது. இன்னுமொருதரம் என்பால் வந்து கேட்பாயாக வென்றனர்.

உதிஷ்டிரன் அதுகேட்டு மீண்டு, துரோணன்பாற் சென்று அவரை வணங்கி அவர்பாலும் அநுமதியும் ஆசியுங்கொண்டான். துரோணன் அவனை நோக்கி, சகித்தற்கரிய துக்கவுரைகளைக்கேட்டு வில்லைப்போது வீசுவேனே அப்போதுதான் எனக்கு மரண மென்பதறிகவேண்டினான். அப்பால் உதிஷ்டிரன் சிருபன் முதலி யோரிடத்துச் சென்று அவர்பாலும்வாழ்த்தும்விடையும் பெற்றுத் தன் சேனையை நோக்கி நடந்தான். முன்னே

நைக்ததோரெல்லாம் உதிஷ்டிரன்து பெருந்தலைக்கமையினையும் களங்கமில்லா வொழுக்கத்தையுங் கண்டு புகழ்ந்து மெச்சினார். அப்போது இத்துணைச் சிறந்த பெருந் தலைகமையினையுடைய உதிஷ்டிரனுக்கு மாருகப் போருக்கெழுந்த கொடுங்கோலேந்திய துரியோதனன் பக்கத்திலிருந்து பொருதற்கு மனந்துணியேன் எனக் கூறி, அவன் பக்கத்தை விடுத்து யுயுற்சன் என்பவன் தன்சேனியோடு உதிஷ்டிரனையடைந்தான். யுயுற்சன் திருத்ராஷ்டிரனுக்கு வைசியப் பெண்ணினிடத்தே பிறந்த புத்திரன்.

உதிஷ்டிரன் மீண்டு தன் சேனையை யடைதலும் போர்ப்பறையுஞ் சங்குகளும் முழங்கின. அம் முழுக்கங்கேட்டுப் பகைவர் சேனையும் பறையுஞ் சங்குகளும்மாறு முழுக்கின. அம்முழுக்கத்தால் இருதிறச் சேனையும் ஆர்த்துக்குதித்தெழுந்தன. தேர்களோடு தேர்களும் யானைகளோடு யானைகளும், குதிரைகளோடுகுதிரைகளும் வீரரோடு வீரருமாக ரத கஜ துரக பதாதிகளாகிய சதுரங்க சேனைகளும் சென்று சேர்ந்தன. வாளாயுதம் பிடித்தோர், வாளாயுதம் பிடித்தவரோடும், வேல் தரித் தோர் வேல் தரித்தவரோடும், வில்லாளிகள் வில்லாளிகளோடும், கதாயுதபாணிகள் கதாயுதபாணிகளோடும் முடிமன்னவரோடு முடிமன்னவரும், பட்டவர்த்தன ரோடு பட்டவர்த்தனரும், மந்திரிகளுக்கு மாருக மந்திரிகளும், மண்டலீகருக்கு மாருக மண்டலீகருமாக முறையுங் தகுதியும் நோக்கிப் போர்கலந்தனர். பெருங்கொடிய யுத்த முண்டு இருதிறச் சேனையும் வீரசூரத்துவத்தோடும் பொருதனவாயினும், வீஷ்மரே பாண்டவர் சேனையைத் துட்டப்பாராயினார். அப்போரிலே விராடன் மகன் உத்தரன் உயிர்துறக்க, அவன் தமையன் சுவேதன் ஆற்றருஞ்சிற்றமுடியவனையும் சிறிதுநேரம் மிக்க ஆண்

கையோடும் பொருதான். அவனும் மாண்டான். அவ் வளவில் முதனுட் போர்முடிய வீஷ்மரே வெற்றிமாலை சூடினார்.

வீஷ்மர் வெற்றிமாலை சூடினார் என்பதும் தம்பக் கத்தில் அநேக வீரரும் ரதகஜுதூரகங்களும் மடிந்ததுங் கேட்ட உதிஷ்டிரன் மனந்தள்ளர்ந்து அர்ச்சனைனையும் கிருஷ்ணனையும் நோக்கி, இதற்கன்றே போர் வேண்டாமென யான் முன்னர்ப் பன்னட்ட பின்னிட்டேன் என்ன, இருவரும் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, முதனுட் போரின் காரியத்தைக் கொண்டு இனிவரும்போரின் காரியத்தை நிச்சயித்தலாகாது. எங்களுக்கு விஜயம் இனிமேற்றான் கிடைக்கு மென்று அவனைத் தேற்றினர்.

அப்பா விரண்டாநாட் போர் தொடங்கியது. இரு திறச் சேனையும் களங்கொண்டன. பாண்டவசேனை தான் முதனிலிற் புறங்கொண்டதை நினைந்து இன்று துரியோதனன் சேனையைப் புறங்காண்து மீள்வதில்லை யென்னும் பிரதிக்கிண்ணயோடும் முனைந்து நின்று போர் செய்தது. அப்போது அர்ச்சனன் கிருஷ்ணனை நோக்கி வீஷ்மாசாரியர் முன்னே தேரைச் செலுத்துகவென்னக் கிருஷ்ணன் செலுத்தி அவர் முன்னே நிறுத்தினான். வீஷ்மர்க்கும் அர்ச்சனனுக்கும் கொடிய யுத்தம் முண்டது. இருவர் தொடுத்த பாணங்களாலும் ஆகாயம் எள்ளிடவிடமின்றித் தூர்ந்து சூரியனும் மறைந்து இருஞும் மேற்பட்டது. இப்படி இருவரும் சரமாரி பொழிந்தும் ஒருவரை யொருவர் வெல்வதின்றி நெடுநேரம் போராடினார். இதுநிகழி, அவ்விரு சேனைக்கும் அப்பால் சூழ்ந்துள்ள வீரரும் தத்தம் படைகளோடு பகைவர் படைகளைத் தாக்கிக் கொடும்போர் புரிந்தனர்.

வீமனும் ஒருபால் நின்று கவிங்கதேசத் தரசனைக் கொன்று அப்பால் வீஷ்மர் சேனையைத் தாக்கிப் புறங்

கொடுத் தோடச் செய்தான். அதுகண்டு வீஷ்மர் அச்சேனையை மீட்டு வருமாறு திரும்பினர். திரும்பும் போது சாரதி தலையிழங் துயிர்துறக்கக் குதிரைகள் தேரை பிழுத்துக்கொண்டு களத்தை விட்டுப் புறங் கொடுத்தோடின. வீஷ்மர் களத்தை விட்டகவு தலும் அர்ச்சனன் தனதிரத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போய் அபிமன்னியு போர் செய்யு யிடத்தை யடைந்தான். அங்கே சத்துரு சேனைகள் தன்னைச் சூழ்ந்து நின்று சரமாரி வருஷித்தலைப் பொருட்படுத்தாது, மிக்க ஆண்மையோடும் கொடிய சிற்றத்தோடும் ஆணிளங்கு சிங்கம்போல நடுவே நின்று நாற்பாலும் பொழிகின்ற சரமாரியைத் தன் ஒரு கையாலே தொடுக்கின்ற பாணங்களால் தொலைத்துத் தொலைத்துப் போர்செய்தலைக் கண்டு அர்ச்சனன் அப் பகைவர்மீது தானும் சரங்களைத் தொடுத்தான். அவன் சரங்களால் பகைவர் வலிகுன்றித் தொகை மெலிந்து புறங்கொடுத்தனர். அவ்வளவில் சூரியனும் அஸ்த சிரியையடைந்தான். போர்க்களமும் இரத்தக்கடலாகிப் பெருக்கெடுத்துக் கரைகடந்தெழுந்தது. பாண்டவர் களும் வெற்றிமாலை புனைந்து விழுயசங்க முழுக்கி மீண்டனர்.

மூன்றாநாள் யுத்தங்தொடங்கிற்று. வீஷ்மர் காருட மூகம் வகுத்து மிக்க வீரமும் ஆண்மையுங் கூறி நின்றனர். பாண்டவரும் தமதுசேனையைக்கொண்டு அர்த்த சந்திர விழுகம் வகுத்து முழுங்கி நின்றனர். போர்ப் பறை முழுக்கங் கேட்டதும் இருதிறச் சேனையும் யுகாந்த மழைபோலப் பாணப்பிரயோகங் செய்தன. அச்சரங்களால் ஆகாயமண்டலம் மறைந்தது. அச்சரத்தா ஹதிர்ந்த சிரங்களால் நிலமுழுதும் மறைந்தன. அச்சரங்கள் கான்ற உதிரச் சேற்றினாலே நாற்றிசையு முருமாறின. வீஷ்மர் சேனை பாண்டவர் சேனைக்கு

முன்னே நின்று நிருவகிக்க வாற்றுது முறிந்து முது கிட்டது. அப்பொழுது வீஷ்மர் மிக்க கோபமும் வீரா வேசமு முடையராய்த் தமது வீரரை மடக்கித் தேற்றிக் கொண்டு, தமது தேரைத் தூண்டிப்பாண்டவர்சேனைக்கு முற்பட்டுப் பாணமழை பொழியப், பாண்டவர் சேனை நிலைகுலைந்து வலிகெட்டுப் புறகிட்டது. அர்ச்சனன் அதுகண்டும் ஊக்கமின்றி யிருத்தலை நோக்கிக் கிருஷ்ணன் சரேலனத் தேரினின்றும் கீழே பாய்ந்து, தனது சக்கரத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டு வீஷ்மரையும் அவர் சேனைகளையும் மற்றைய வீரரையுங் தொலைத்து மீஞ்வேனென விரைந்தோடினர்.

அப்பொழுது அர்ச்சனன் மின்னெனப் பாய்ந் தோடித் தொடர்ந்து கிருஷ்ணனைப் பற்றிக் கொண்டு, யாது செய்யப் புகுந்தனை! நீசூறிய சத்தியத்தை மறங் தனைபோலும். கையிற் படையெடுப்பதில்லை யென்று நீ துரியோதனனுக்குச் சொன்ன வாய்மையை மறங் தனையோ! இதுவும் ராஜதருமமாமோ! இச்சேனையைத் தொலைக்க நீகையிற்படையெடுக்கவேண்டுமோ! யானே ஒரு கணத்தில் இப்பெருஞ் சேனையைத் தொலைப்பன் வருக வென்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு மீண்டு போய்த் தேர்மிசைக் கொண்டான். கிருஷ்ணன் தானுங் தேரேறிக் குதிரைகளைத் தூண்டினான். வீமனும் மிக்க வீரமும் மானமு முடையனும் ஒருபாற் புகுந்து போர் தொடுத்தான். அவன் மகன் கடோற்கசனும் ஒருபாற் புகுந்து பகைவர் சேனையிற் புகுந்தான். அர்ச்சனன் கரவேகத்தோடு சரங்தொடுக்கத் தலைப்பட்டான். வரு கின்ற பாணங்களையெல்லா முடனுக்குடனேதொலைத்து அவர்களைத் தொடுத்த வீரர் தலையிலும் தோளிலும் மார்பிலும் பாணங்கள் சென்று செருமச் சரமாரி பொழிந்தான். பகைவர் ஒருசரம் ஆய்ந்தெடுத்துத்

தொடுக்க முன்னே பத்துச்சரங் தொடுத்தான். இப்படி விட்ட பாணங்களை நிருவகிக்கலாற்றுது துரியோதனன் சேனை நாற்றிசையிலும் முறிந்தோடின. வீரரெல்லாம் சென்றோளிந்தனர்; அர்ச்சனன் கரவேகம் இத்துணைச் சிறந்ததா வென்று அதிசயித்தனர். கடோற்கசனால் முனைகெட்டோடினேர் அவன் வில்லாண்மையைப் பாராட்டினர். துரியோதனனும் அவன் தம்பிமாரும் தப்பியோடினர். அவ்வளவில் சூரியனும் அப்போர்க்களத்திலே அற்றைப் பிற்பகற் போரிலே பட்ட வீரர் சரீரத்தினின்றும் கான்றுதெறித்துதிரம் தன்மேலும் வீழப்பெற்று அக்கறையினைப் போக்குதற்கு நீராடப் புகுந்தான் போன்று மேற்கடற் புகுந்தான். வீஷ்மரும் தன் சேனையோடு பாசறை சேர்ந்தனர். பாண்டவர் விழுயபேரி முழுக்கித் தம் பாசறைக்கு மீண்டனர்.

வீஷ்மர் தம்முன்னே கிருஷ்ணன் சக்கரதாரியாய்ப் பாய்ந்தோடி வந்ததும் அதுகண்டு அர்ச்சனன் அவனைத் தொடர்ந்து அழைத்து மீண்டதும், கிருஷ்ணன் அது செய்தது அர்ச்சனனைத் தூண்டும் பொருட் பெடன் பதும் எடுத்துத் தமதுபக்கத்து மன்னர்க்கு விளக்கினார்.

நான்காம் நாட் சூரியோதயத்திலே இருதிறச்சேனை களும் போர்ப்பறை முழுக்கி ஆர்ப்பரித்தெழுந்து களம் புகுந்தன. அற்றைநாட் போர்க்கு யானைப்படையே களரவரால் விடப்பட்டது. கருங்கடல் போல வந்த யானைப்படையை வீமன் எதிர்த்துத் தன் கதாயுதத்தாலும் பாணங்களாலும் தொலைத்துத், தொலையாதென் சிய யானைப்படைகளை வீழ்ந்த யானைகளை ஆடுதமாகத் தூக்கிமோதிச்சிலவற்றையும், கையாற்பற்றினிலத்திடையறைந்து சிலவற்றையும், அந்தரத்தெறிந்து சிலவற்

றையும், காலர் ஒத்தந்து சிலவற்றையும், துதிக்கையிற் பற்றிச் சுழற்றிச் சுழற்றி வீரர்சேனையுட் புகுந்து அவ் விசையினாலும் தாக்கினாலும் பல்லாயிரம் வீரரிறப்பச் சிலவற்றையுமாக அவ் யானைப்படை மூழைத்துயுங் கொன்று தொலைத்தான். அவன்மகன் கடோற்கசனும் மாயத்தால் யானைப்படை யொன்று செய்து, ஒருபால் நின்று, அற்புத சாமர்த்தியத்தோடும், ஆண்மையோடும் இவன் வீமனிலும் சிறந்த வீரனென்று எதிர்த்த பகதத் தனும், கெளரவு சேஞ்சிபதியாகிய வீஷ்மரும் மற்றைய வீரருங் கொண்டாடிப் புகழுமாறு போர்புரிந்து கெளரவு சேனையை மெலிந்து புறங்கொடுக்கச் செய்தான். அர்ச் சுனன் வீஷ்மரை எதிர்த்து அவர் சேனையை மெலிவித்தான். இப்படி நிற்கையில் சூரியன் வருணத்தை சேர்க்க தான். பாண்டவ வீரரும் ஐயபேரி மூழக்கித் தம் பாசறை புகுந்தனர். இந்நாண்குநாட் போரிலும் இரு திறச் சேனையிலும் மாண்டோர் பல்லாயிரவராயினும் துரியோதனன் சேனையில் மடிந்தோர் தொகை பாண்டவர் சேனையிலிருந்தோர் தொகையில் இரட்டியினு மதிகமாம்.

இவ்வாறே உதிஷ்டிரன் சேனை நாள்தோறும் போரிலே வெற்றி பெற்று வரும்போது எட்டாநாட் போரிலே அர்ச்சுனனுக்கு நாக்கன்னிங்க வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரன் இறந்தான். அதனால் வீமன் மனமும் மற்றைய பாண்டவர் மனமுஞ் சிறிது சலித்தனவாயி ஆம் வீமன் முன்னையிலும் பன்மடங்கு வீராவேசமும் கோபாக்கினியு மூளப் பொருது அற்றைநாளும் அடுத்த நாளும் கொடும்போர் செய்து பகைவர் சேனையை மெலிவித்தது மன்றித் துரியோதனன் மனவினையுங் தளர் வித்து அவரையெல்லாம் புறங்கொடுத் தோடச் செய் நான்,

இங்கனம் பாண்டவர்க்கு நாள்தோறும் அந்தகூலமே பலிப்பதாயினும் வீஷ்மரை வெல்வதும் தமது எண்ணம் முடிப்பதும் கூடாத கருமமென்பது உதிஷ்டிரன் மனத்திடை உதிப்பதாயிற்று. ஒன்பதாநாளிரவுகிருஷ்ணனையும் மற்றைய துணையரசரையும் மழுத்து அவரோடுகலந்து தன் மனக்கிடக்கையையும் பலகவரது நிலையையும் மெடுத்துரைத்தான். அப்போது கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி வீஷ்மரை வில்லாண்மையினின் ரும் நீங்கித் தவத்தினை மேற்கொள்ளுமாறு செய்யினன்றி நம்மெண்ண முடிப்பது அரிதினு மரிதாம். வீஷ்மரை அதுசெய்யுமாறு தூண்டுதற்கு யாது செய்யத்தக்க தெள்ளுல், அவர் உன்னை இன்னுமொருக்கால் தம்பால் வருமாறு சொற்றனரங்கே. அவ்வாறே அவர்பாற சென்று நாம் வெற்றி பெறுதற்கு உபாயங் கூறுதல் வேண்டுமென்று அவரை வேண்டுவையாயின் அது பலிக்கு மென்றான். அவ்வாறே உதிஷ்டிரன் அவர்பாற சென்று வணங்கி, வெல்லுதற்கு உபாயங் கற்பித்தருஞ்க வென்றான். அதுகேட்ட வீஷ்மர், உதிஷ்டிரனை நோக்கி, மைந்தா கேள், என்னைக் கொல்லும்பொருட்டு சிகண்டி யென்பவன் அவதரித்திருக்கின்றான். அவன் என்னை எதிர்ப்பானையின் அவனுக்கு நான் அஞ்சவதன்றி மற்று யார்தாம்வரினும் என்னை வெல்லார். அவன் பெண் வடிவுடையஞ்சுவின் அவனை யான் எதிர்த்துப் போர் புரிதற்குக் கையில்வில்லைதேன். இதுவே அவன் என்னை வெல்லு முபாயமென்றார்.

இது கிகழுந்த பின்னர் ஓர் அசாரீரி யெழுந்து, கங்கை மைந்தனே, தீயவர்பொருட்டு நீயுத்தஞ்செய்வது தருமமன்று. இதுகாறும் நீபெற்றநன்றியின்பொருட்டுத் தூரியோதனாலுக்காகப் பொருத்து தகும். இனி நல்ல

றமே மேற்படுதல் வேண்டும். ஆதவின் இங்கிலையற்ற
காயத்தைக் களைந்து விட்டுச் சுவர்க்க இன்பத்தை அனு
பவிக்க வருதியென் ரெவித்தது. அதுகேட்டு வீஷ்மரும்
வீடுபேற்றின்மேல் மனம் வைப்பாராயினார்.

அப்பொழுது பத்தாங்காள் உதயஞ் செய்தது.
இரண்பேரி முழுக்கமும் சங்கநாதமும் இருதிறச் சேனையிலின்று மெழுந்து அண்டகடாகங்களைக் குலுக்கின.
படைகள் விரைந்தெழுந்து களம் புகுந்த விசையினுலெழுந்த பூதாளி விண்ணைமுடி உதித்த சூரியனையும் மீளவும் மறைத்தது. வீஷ்மர் அன்று மிக்க அலங்காரமாக ஆடையாபரணங்களையனிந்து கொண்டு வெளிப்பட்டுச் சூரியனை வணங்கித் தேர்மிசைக் கொண்டனர். தம்மைச் சூழ்ந்து துரியோதனன் முதலிய மன்னர்கள் தாழும் ஆயுதபாணிகளாய்ப் புறப்பட வீஷ்மர் யுத்தகளத்தை அடைந்தனர்.

பாண்டவர் சேனையும் களம் புகுந்து விழுயசங்கநாதஞ் செய்தது. அர்ச்சனானும் கிருஷ்ணனும் தேரே றிப்போய் வீஷ்மருடைய இரதத்திற்கு முன்னே எதிருந்தினர். அப்பொழுது கிருஷ்ணன் அர்ச்சனை நோக்கி இன்று நீ வீஷ்மருக்கு விண்ணுவகஞ் செல்லுதற்கு விமானங் கொடுத்தல் வேண்டுமென்றான். அர்ச்சனன் தன் எதிரே நிற்கின்ற முதாதையாகிய வீஷ்மரை நோக்கினான். வீஷ்மரும் தமது அன்பு மயமாகிய பார்வையை அவன்மீது செலுத்தினார். அதுநோக்கி, அர்ச்சனன் கிருஷ்ணனை நோக்கிக் கேசவா! என்னைத் தூக்கித் தம்மடிமீதிருத்தி உச்சிமோந்து தம் மேனியையான் என் அழுக்குப்படிந்த கரங்களாலும் கால்களாலும் அசுசிப்படுத்தவும் அதனை அசுசியெனக் கொள்ளாது பெரும் போகமாகக் கொண்டு என்னை அன்பும்

இனிமுடியுங்குழுத்தசொற்களால் ஆதரித்து அணிந்து வளர்த்த இப்பெரியோனே, இம்மாந்தர் பெருந்தகையை இக்குணக்குன்றை, இம்முதாதையை எப்படிக் கொல்வேன். அவர் திருமேனியில் எப்படிச் சரங்தொடுப்பேன்! என்னிலும் கொடியன் வன்கண்ணன் ஈரமில்லாத தீயன் உலகில் ஒருவன் உள்ளா? தன்னை வளர்த்தமுதாதையைக் கொன்று நென்னும் பழிமொழி உலகுள்ளாவும் நீங்காதன்றே. ஆதவின் இவரைக்கொல்லப்படுவதினும் யானும் என் சேனையும் அவரால் அழிவது நன்றென்று தன் காண்டவத்தைக் கிடே நழுவ விட்டான்.

அதுகேட்ட கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கி, உலகத்தை மறங்களைந்து காத்தல் கூத்திரியர்கடனான்றே. அதனைச் செய்யும்போது, இவர் நமர் இவர் பிறரெனக் கொண்டு நடுநிலை பிழையாது யாவரையும் ஒப்பநோக்கி மறங்கடிந்துலகங் காப்பவனே கூத்திரியனுவான். அந்நடுநிலை பிழைப்பவன் கூத்திரியனுகான். அவன் பிறப்பினாற் கூத்திரியனேனும் அவன் கூத்திரியருட் பதரென்றே தள்ளப்படுவான்; ஆதவின் மறங்கடிந்துலகங்காத்தலை மேற்கொண்ட கூத்திரியனுகிய நீநடுநிலை திறம்பலாகாது. இவர் நமர் இவர் பிறர் என்னும்பேதம் பாராட்டலாகாது. உன் வில்லைக்கையிலெடுத்து நீழுடிக் கத்தொடுத்த கருமத்தை முடிக்கக் கடவை யென்றான்.

அர்ச்சனன் கேசவா, மயக்கந் தீர்ந்தேன். வேதமுடிவாகிய பரம்பொருளினது தத்துவத்தை நான் உணர்ந்துயியுமாறு ஞானக் கண்ணைத் தந்தருளிய ஞான குருவே! இனி எனதருமைத் தந்தையேயாயினுமாகுக, எனதுயிர்போலுங் துணைவரே யாயினுமாகுக. என் அருந்தவப் புதல்வரே யாயினுமாகுக நீசொல்லுவாயாயின் யாரையுங்கொல்லுவேன். இனி அஞ்சேன்னன்றான். ஆவ்வளவில் கிருஷ்ணன் தேரைத் தூண்ட அர்ச்சன

நும் காண்டவத்தையெடுத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்து
மழுபோலப் பொழிந்தான். அப்பாணங்களையெல்லாங்
கண்டு வீஷ்மரும் உருத்தெழுந்து தமதுவில்லை வளைத்துச்
சரமாரி பொழிந்தார். அர்ச்சனன் சினாந்து ஒரு
தொடையிலே ஆயிரம் ஆயிரம் பாணங்களை அண்டங்
களையெல்லாம் அதிர்விக்கும் வலியுமடையனவாகக்
கரவேகத்தோடு பிரயோகித்தான். வீஷ்மர் சரீரத்
திலே என்ஸிடவிடமின்றி சரங்கள் பாய்ந்து கோத்தன.
அதுகண்டு சிருப துரோணர்களும் அசுவத்தாமனும்
சயத்திரதனும் பகதத்தனும் சகுணியும் துரியோதனன்
தம்பியருஞ் சென்று வீஷ்மரோடு சூடி பாணங்களைத்
தொடுத்து யுகாந்தகாலத்தெழுந்த மேகவருஷம்போலப்
பாண்டவர் சேனைமேற் பொழிந்தார்கள். அதனால் மூடி
துணிந்தவரும் அடிதுணிந்தவரும்வில்லற்றவரும் தேரற்
றவரும் யானையற்றவரும் தலையற்றவரும் கரமற்றவரு
மாய்ப் பாண்டவசேனை கலங்குவதாயிற்று.

அப்போது வீமன்தனது கதாயுதத்தோடு பாய்ந்து
பகைவர் சேனையினுள்ளே நுழைந்து மூடிகள் சிதறவும்
கைகள் சிதறவும் மார்பு சிதறவும் பற்கள் உதிரவும்
கதையினுல் மோதி மோதி அச்சேஞ் சமுத்திரத்தைச்
சில கணப்பொழுதிற் கலக்கினான். இங்ஙனம் கலக்கியும்
கலங்காது வீஷ்மரது சோராத கரவேகத்தினுலெழும்
சரமாரியாற் பாண்டவ சேனையில்,

“எத்தனை முடித்தலைகளொத்தனை புயக்கிரிகளொத்தனை கரக்கமலம்வே
றெத்தனை யுடற்சமைகளொத்தனை யுறும்பினின மெத்தனைகொடிக்
குடர்களு

மெத்தனை விணத்தடிக ளொத்தனை நரம்புவகை யெத்தனையெலும்பு
லெத்தனை மணித்தொடைகளொத்தனைமலர்க்கழல்களிற்றன [சிரையே
களத்தினிடையே” .

இவ்வாருகப் பாண்டவர் சேனை மாய்வதைக்கண்ட
சிருஷ்ணன் தனது சங்கை யெடுத்து வீரநாதனு செய்ய
அர்ச்சனன் இதுவேவீஷ்மரை வீழ்த்துதற்கு ஏற்றசமய

மெனக் கருதிச் சிகண்டியை முன்னணியில் விடுத்துத் தன் காண்டவத்தையெடுத்துஅண்டங்குலுங்கி அதிரும் வண்ணம் கொடிய பாணங்களைத் தொடுத்தான். அப் பாணங்களைத் தடுத்துப்போர்புரிதற்கு வீஷ்மரும்தனது தூணியிற் கையிட்டு அம்பினையெடுக்குமளவில் சிகண்டி எதிர்ப்பட்டு சரமாரி பொழிந்தான். அவ்வளவில் வீஷ்மர் பேடியோடு யுத்தஞ் செய்வதில்லையென்ற விரதம் மனத்திடைத் தலைப்படக் கைசோர்ந்து வாளாவிருந்தனர். அர்ச்சனன்விடுத்தபாணங்கள் வீஷ்மர் உடலிற் கோத்து உரோமங்கள்போல் நிமிர்ந்து நின்றன. அவர் அப்பாணங்களால் வலிதளர்ந்து சூரியாஸ்த மயனகாலத்தில் இதுவே நாம் போர் தணிதற்குரிய காலமா மெனச் சிந்தித்துத் தேரினின்றும் வீழ்ந்தனர்.

உடம்பெங்கும் ரோமம் போலக் கோத்துக் கிடந்த அம்புகள் அவரை நிலத்திற் படியவிடாது வருத்தவும் அவ்வருத்தத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு, போர் வீரன் வீழ்ந்தால் அவனுக்குப் பாயல் அம்புகளேயாமாதவின் அதுவே தமக்கு ஏற்ற பாயலாகவென்று அங்கிலையிற் ரலையிற் ரலைக்கீழே தொங்கக் கிடந்தார். அப்போது தகுநினையன காலமாதவின் அக்காலத்தில் தாம் உயிர் விடுதல் தகாதெனக் கருதி உத்தராயணம் வருங்காறும் உயிர்விடுவதில்லையென மனத்திடைத் துணிந்தனர்.

யோகசாதனையில் மிகவும் வல்லுநராதலாலே தம துயிரை விடாது நிறுத்திக் கொண்டு கிடக்கும் வீஷ்மரைத் தரிசிக்குமாறு தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்து கொண்டு அங்கே சென்றனர். வீஷ்மர் வீழ்ந்தார் என்ற வளவில் இருதிற வேந்தரும் போரை விடுத்துத் தத்தம் தேரினின்று மிறங்கி வீஷ்மரையடைந்தனர். அதுகண்டு சூரியனும் வாட்டமுற்றுன் போன்று முகம் இருண்டான்.

பூமியும் தயர்கூர்ந்து புலம்புவதாயிற்று. அப்போது துரியோதனன் முதலிய அரசர்கள் சூழ்ந்து நின்று அஞ்சலி செய்தார்கள். அவர் அவர்களை யெல்லாம் அருளோடு நோக்கி ஆசீர்வதித்து எனக்கு ஒரு தலையணை தருமினென்றார். மிருதுவாகிய அம்சதாளிகையாற் செய்யப்பட்ட தலையணைகளைக் கொண்டுபோய்த் துரியோதனன் கொடுக்க அவர் அவைகளை வாங்கி வீசி விட்டு, இதுவா போர்க்களத்தில் வீழ்ந்த வீரர்க்குரிய தலையணை யென்று நகைத்துப் பக்கத்தே நின்ற அர்ச்சனை நோக்கி நீயொரு தலையணை தருவாயாக வென்றனர். அவன் அதுகேட்டுக் கண்ணீர் தாரை தாரையாகக் காலக் கசிந்தமுதலுன்று அஸ்திரங்களையெடுத்து மந்திரித்து அணையாக நிறுத்தினான். அதுகண்டு அவர் அவனை மெச்சி வாழ்த்தினார். அவருடைய சரீரத்திற் கோத்த அஸ்திரங்களை வாங்கி இரணங்களை ஆற்று மாறு வந்த ஆயுள்வேதியரை அது செய்யாவகை தடுத்துப் புரண்டு யோக நித்திரை செய்தனர். அடுத்த நாளுதயத்திலே அவ்விரணங்களால் எரியும் சுரமும் அதிகரிக்க அவற்றூற் றணித்தற்காரிய தாகமு மீதாரப் பெற்றனர்.

அப்போது அவர் அங்குநின்ற மன்னவரை நோக்கித் தண்ணீர் தருகவென்ன, அவர் தங்கப் பாத்திரங்களில் கொணர்ந்த தண்ணீரை மறுத்து மீட்டும் அர்ச்சனை நோக்கி, அர்ச்சனு! உன் பாணங்களால் என் சரீரம் துளைப்பட்டுப் புண்ணுகிஏரிகின்றது, என் நாவும் வரள்கின்றது. உன் அம்பால் வந்த இவ்வருத்தத்தை நீயே தணித்தற்குத் தக்கான் என்னலும், அர்ச்சனுன் தன் காணலவத்தை வளைத்து ஒரு பாணத்தைத் தொடுத்துப் பூமியைப் பிளந்து அவ்வாயினின்றும் பொங்கி யெழுந்த நன்னீரை அள்ளிக் கொடுத்து அவர்

தாகத்தைக் தணித்தான். அவர் சோகந் தவிர்ந்து மீண்டும் யோகநித்திரை செய்வாராயினர். அவ்வளவில் எல்லோரும் அங்குனின்று மகலக் கர்ணன் அழுத கண்ணேடும் சிரசின் மேற் குவித்த கரங்களோடும் சென்று வீஷ்மர் பாதங்களில் வீழ்ந்து தொழுது குருகுலாதிப, உன் கண்ணெதிர்ப்பட்ட போதெல்லாம்நின்னால் உவர்க்கப்பட்ட ராதாபுத்திரஞ்சியகர்ணன் வந்திருக்கின்றேன் என்றான். வீஷ்மர் அச்சொற் கேட்டலும் அவனைத் தமது கையாற்பற்றித் தழுவி, நின்னையொப்பார் உலகை வில்லை. நீயோ பெருந்தகை. துரியோதனன் செய்த வஞ்சனைகளுக்கெல்லாம் நீயும் அநுகூலியா யிருந்தமையால் உன்னை வன்சொற்களால் கடிந்து வந்தேனேயன்றி மற்றன்று. அவன் சோற்றையும் உண்பவனுகிய நீ அவன் கருத்தின்வழி யொழுதுதல்நின்கடன்றே. அது நின் குற்றமன்று. நீ சுத்தவீரன். நின்னி லும் சிறந்த வள்ளவில்லை, நின்னி லும்சிறந்த நன்றியுள்ளா னில்லை. அன்னுகிய வுன்னைநான் உவர்த்தல் எப்படியென்று புகழ்ந்தனர். கர்ணன், நான் என அறியாமை காரணமாக உன்னை யிகழ்ந்து தகாதவன்சொற்கள் கூறியுள்ளன. அவற்றைப் பொறுத்தருந்தல் வேண்டுமென்றிரங்து போர்செய்தற்கும் அநுமதி தருகவென்றான்.

வீஷ்மர் மகிழ்ந்து அவனை நோக்கி, சுவர்க்கத்தை அடைய வேண்டுமென்னும் அவாவோடுமே நீ போர்புரியக்கடவை. கோபத்தோடும் மாச் சரியத்தோடும் போர்செய்யாது தருமத்தையே கைக்கொண்டவனும் உனது அரசனுக்குத் துணைசெய்யக் கடவையென்றார். அவ்வளவிற் கர்ணன் நீங்கித் துரியோதனை யடைந்தான். வீஷ்மரும் யோகத்தைச் சாதிக்கத் தலைப்பட்டனர்.

வீஷ்மர் வீழ்ந்து கிடக்குஞ் செய்தியைத் துரியோதனன் சஞ்சயன் மூலமாகத் திருத்ராஷ்டிரனுக்கு அறி

வித்தான். அவன் காதில் அச்செய்தி வீழ்தலும்,
 அந்தோ! இனி என் மைந்தர்க்கு உறுதியாவார் யாரு
 மில்லையே யென்றல்லி நிலத்திடை வீழ்ந்து கண்ணீர்
 வெள்ளமாய்ச் சொரியக் கண்ணில்லாத வெனக்குக்
 கண்போலிருந்த வீஷ்மன் வீழ்ந்தமையால் இன்றுதான்
 கண்ணிழந்தென்னன்றுன். மானமும்போனதென்றுன்.
 துரியோதனானும் சிந்தைகலங்கி இனிச் சேஞ்சுதியாதற்
 குரியார் யாரென்றுன். கர்ணன், யானே சேஞ்சுதிபதி
 யாகிப் போரினை வென்று தருவேன் என, துரியோ
 தனன் கர்ணனை நோக்கி, நீ சேஞ்சுதிபதியானால் அரசாய்
 நிற்பவர் யாவரென்றுன். அதுகேட்டுக்கர்ணன் நமது
 வில்லாசிரியராகிய துரோணரே சேனைத் தலைவராக
 வென்ன, அரசரெல்லாம் தகும்! தகும்! என்று ஆர்ப்பரித்
 தனர். அதுகேட்டுத் துரோணரும் உடன்பட அதற்
 குரிய சடங்கெல்லாஞ்செய்து சேஞ்சுதிபதி யாக்கப்பட்ட
 டனர். துரோணர், துரியோதனனை நோக்கி, வேந்தர்
 வேந்த, நீஎன்பால் விரும்பும் வரமுள்தேற் கேட்க
 வென்றார். துரியோதனன் அவரை நோக்கி, வேதக்
 கொடியுடையீர், யான் உம்மிடத்து வேண்டுவது ஒன்
 றுளது. உதிஷ்டிரனைக் கொல்லாமற் சிறைசெய்து
 கொண்டுவந்து என் கையிற் கொடுத்தல் வேண்டும்.
 அது செய்வீராயின் அவனைச் சுதாட்டுக் குடன்படுத்தி
 மீண்டும் வனம் புகுவிப்பேன். போரிலே அர்ச்சனானை
 வெல்வதோ அரிது. ஒருக்கால் வென்றுலும், கிருஷ்ட
 னை உபாயங்களைக் கடத்தலரிது. ஆதவின் போரில்
 லாமலே பாண்டவரை இவ்வுபாயத்தால் வெல்வது எளி
 தாம். உதிஷ்டிரனைச் சிறை செய்யும்போது சிறிதும்
 ஊறுசெய்யாது சிறைசெய்தல் வேண்டும். ஊறு செய்
 யின் தம்பியர் நால்வருங் கொடுஞ் சிற்றங் கொண்டு
 இவ்வுலகை அழித்து விடுவார்கள்: தங்கள் உயிரைத்

திரும்பாகவும் வண்ணார்கள். ஆதலால் உதிஷ்டரன் சீரத்தில் அற்பமேனும் ஊறு செய்யாது சிறைசெய்து வருதல் வேண்டும் என்றான்.

துரோணர், அர்ச்சனனைத் தடுத்து யுத்தஞ் செய்ய வல்ல ஒருவனைத் தருவையேல் உதிஷ்டரனைச் சிறை செய்து தருவது சத்தியமென்றார். இதனை யுனர்ந்தபாண்டவர்கள், தாழும் அச்சுழுஷ்சியைத் தடுப்பதற்கு மறுசூழுஷ்சி செய்தார்கள். தன் ஆசிரியனைக் கொல்வது கூடாதாயினும் தான் உயிரோடிருக்குங்காறும் உதிஷ்டரனை அகப்படுத்த விடுவதில்லை யென்று அர்ச்சனனுஞ்சுள்ளைத்தான். அச்சத்தியத்தோடும் பதினேராம் போருக்கு முகர்த்தம் வந்தடுத்தது.

கிருஷ்ணன் பாண்டவரை நோக்கி, நாம் வெல்லுதற்கும் பெருந்தடையாயிருந்த வீஷ்மரும் போயினர். கர்ணனே இனிப் போர் வீரங்க வருவான். துரோணன் மகனே முழுமனத்தினேடும் போர் செய்யான். ஆதலால் நமக்கு இனி வெற்றிமாலை நிச்சயமன்றான். அவ்வரை கேட்ட பாண்டவசேனை பூரித்த புஷ்டம் முகமு முடையராய்க் களித்து ஆர்ப்பரித்தெழுந்து களம் புகுந்தது. துரோணரும் தமது நால்வகைச் சேனையோடும் களத்திற் புகுந்து சகடவிழுகம் வகுத்து நின்றனர். பாண்டவ சேபதியாகிய திருஷ்டத்துயுமனானும் தனது சதுரங்க சேனையைக்கொண்டு கிரவஞ்ச விழுகம் வகுத்துச்சங்கத் தொனி செய்தான். இருதிறச் சேனையும் தமது வலியும் ஆண்மையும் உபாயமும்காட்டிச் சரமாரி பொழிந்தனர்.

சகாதேவனைச் சகுணி யெதிர்த்து மடக்கிப் பாணங்களை அவன் தலைக்கு நேரே விடுத்தான். சகாதேவன் சில பாணங்களால் அவன் தேர்க் குதிரைகளையும் பாகளையும் அவன் கையிலிருந்தவில்லையுஞ்சேதித்தான்.

தான். சுகுணிவேறுவழியின் றித் தண்டாடுத மொன்று கையிற் ரூங்கிக் கீழே குதித்துச் சுகாதேவனீச் சாட அவனும் தண்டமொன்றேந்திச் சிங்கம்போற் பாய்ந்து தாக்கி முதுகிட்டோடுச் செய்து மீண்டான். அர்ச்சுனன் அருமைப் புதல்வனுகிய அபிமன்னியு வென்னுஞ் சிறு வனும் வீமன் புத்திரனுகிய கடோற்கசனும் தனித்தனி ஜூயத்திரதன் சல்லியன் முதலியோருடன் செய்த போ ராண்மை துரியோதனன் சேனையிலுள்ள வீரரையெல் லாம் எண்ணுஞ்தோறு நெஞ்சங் துணுக்குற்று நடுநடுங்க வைத்ததென்றால் எடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமோ. காரண னும் விராடனும் மலையோடு மலை முட்டினுற்போல வெதிர்த்துப் பூமியுங் கம்பிக்கும்படி செய்த போரிலே இருவரும் விடுத்த சரமாரியால் ஆகாயமும் இடையின்றித் தூர்ந்தததேயன்றி ஒருவரையொருவர்வென்றனரல்லர்.

அப்பொழுது துரியோதனன் மைந்தனுகிய இலக்கணகுமாரன் தேர்ப்படையும் குதிரைப்படையும் யானைத் திரளும் ராஜகுமாரரது திரளும் தற்குழுத் தும்பைமாலை சூடி நிற்பக்கண்ட அர்ச்சுனன் மகனுகிய அபிமன்னியு அவனை யெதிர்த்து யுகாந்தகாலத்து மேகம்போற் சரவருஷஞ் செய்து அவன் படைகளை யெல்லா மழித்தும் முதுகிட்டோடுச் செய்தும் அவன் கையிலிருந்த வில்லை யறுத்தும் அவனைத் தமியனுக்கிச் சிறைசெய்து தனது தேரிலிட்டு விழுயசங்க மூதிக்கொண்டு நடந்தான். அது கண்டு துரியோதனன் சேனை கலங்கித் திகைக்கச் சிந்து தேசாதிபதி வீராவேசத்தோடு தனது தேரை விரைந்து செலுத்திக் கொண்டுபோய் அபிமன்னியுவை மடக்கி யுத்தஞ் செய்தான். அவனும் அவனைச் சூழ்ந்து வரும் சேனையும் அபிமன்னியுவுக்குச் சிங்கத்தைப் பிண்ணிக்க விட்ட சிலம்பி வலைபோலாக அவன் அவனைச் சில

பாணங்களாற் சில கணப்போதில் வலியிழந்து முதக்கிட டோடச் செய்தனர். அதுகண்டு கர்ணன் முதலிய வீர ரெல்லாம் திரண்டு இஃதென்ன விபரீதமென்றதிசயித்து ஒருவனுகிய அபிமன்னியுவை வளைந்து பாணங்களை நாற் பாலும் பிரபோகித்து மடக்க, அவன் அவர்க்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பாணங்களை விடுத்து ஒவ்வொருவர் நெற்றி பிலும் சிந்தாரப் பொட்டிட்டாற் போல வுதிரஞ் சிந்தத்துளையிட்டான். அதனால் அவ்வீரரெல்லாம் மதிமயங்கிப் பின்னிட்டோடக்கண்ட சல்லியன் தன் படையோடு அபிமன்னியுவை மடக்கி வளைத்தான். அவளையும் எட்டுப் பாணங்களால் தோளையும் துளைத்துத் தேர்ப் பாகளையுங் தொலைவித்துக் குதிரைகளையும் சிதைத்தான். அதுகண்டு சல்லியன் ஒரு கதாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தேரினின்றுஞ் சிங்கேறுபோலப்பாய்ந்து நிலத்திடை வந்து சிறுவளை யெதிர்த்தான். அதுகண்டு கடோற்கசனேடிச் சல்லியன் மீது பாய்ந்து கதையினால் அவன் புயழும் முடியும் பொடிபட மோதினான்.

அவ்வளவில் அபிமன்னியுவும் களைத்து மேற்றனிப் போர் புரிய வியலாது சோர்வுற்றுத் தனது தந்தையை அழைக்குமாறு சங்கை யெடுத்துதினான். அர்ச்சனன் தூரத்தே நின்று துரியோதனன் சேனையை யெதிர்த்துக் கொடிய யுத்தஞ் செய்தாதவின் அவ்வுதவிக் குறியாகிய சங்கநாதம் அவன் காதில் வீழ்ந்திலது. கடோற்கசனும் தன்னை யெதிர்த்த சேனையோடு ஒருபானின்று போர்புரியப் போயினான். இப்படியிருக்கையில் மேல்வந்த கிருதவர்மாவை அபிமன்னியுதனித்துநின்று வெல்ல வியலாது நிற்ப, அவன் வீழ்ந்து கிடந்த சல்லியனையும் இலக்கணகுமாரனையுஞ் சிறைமீட்டுத் தேரிலிடுக்கொண்டு மீண்டான். இதற்கிடையில் குரோணர் தமது தேரைச் செலுத்தி எதிர்த்த அணிகளையெல்லாம்

இடறுத்துக் கொண்டுபோய் உதிஷ்டரைச் சமீபத் தலும், “உதிஷ்டரன் அகப்பட்டான் அகப்பட்டான்” என்றுதுரியோதனன்சேனை ஆர்ப்பரித்து,ஜூயம்! ஜூயம்!! என் றண்டங்கிழிய முழங்கிற்று. அதுகேட்டலும் அர்ச் சுனன் தோரானது வெள்ளிமயமான குதிரைகளோடும் மின்னெனக் குறுக்கிடத் துரோணரும் அவர் சேலை வீரரும் போனவிடங் தெரியாது முரிந்தோடினர். அவ்வளவில் சூரியனும் இருட்படலம் போர்த்தொளித்தா ஞகப் பதினேராம் போரும் முடிந்தது.

அஸ்றிரவு திரிகர்த்த தேசாதிபதியாகிய சுசர்மனும் அவன் சகோதரரும் தாம் அடுத்தநாட் போரிலே அர்ச் சுனனைக் கொல்வதாகவும் தவறினல் உயிர் துறப்பதாகவும் விரதம்பூண்டு சத்தியமுன் செய்தார்கள்.

சூரியன் உதயமாகப் பன்னிரண்டா நாளும் வந்து புகுந்தது. இருதிறச் சேனைகளும் தும்பைமாலை சூடி இடிமுழுக்கெனப் போர்ப்பேரிமுழுக்கிக்களம்புகுந்தன. பாண்டவர் சேனையைக் கிருஷ்ணன் மன்டல விழுகமாகச் செய்து வீம்கைப் பின்னே நிறுத்திப் பேரணியிலே துணையரசர்களை நிறுத்தி இருபக்கத்திலும் நகுல சகா தேவர்களை நிறுத்தி அர்ச்சுனனையும் அபிமன்னியவையும் முன்னே நிறுத்திலதிஷ்டரைநடுவே நிறுத்தினன். துரோணர் தமது சேனையை மகரவிழுகமாக வகுத்துத் திரிகர்த்த தேசாதிபதியும் சம்சத்தகருமுன்னே நிற்பத் தாழும்வீரம்பகர்ந்துநின்றார். அப்பொழுது சுசர்மனும் சம்சத்தகரும் அர்ச்சுனனைப் போருக்கறைக்கூவினார்கள். அதுகண்டு அர்ச்சுனன், உதிஷ்டரை நோக்கி அநுமதி தருகவென்று விடை பெற்றுக் கொண்டு, சாத்தியகியை அழைத்து உதிஷ்டரனுக்குக் காவல் வைத்துவிட்டு, அறைக்கூவினார் பக்கஞ் கென்று அவர் விடுத்த பாணை

மனமுயைத் தனது பாணங்களாற் கண்டித்துத் தானும் பாணங்களை அண்டம்விண்டமதிருமாறு தொடுத்து அவரோடு கொடிய யுத்தஞ் செய்தான். துரோணரும் தமது துணையரோடும் வீரரோடும் முனைந்து, எதிர்த்து வந்த படைகளை யெல்லாம் தமது யானை ஒன்று அரைத்தும் வாரிக் களத்திடை யறைந்தும் கொன்று கொன்று செல்லப்போய் உதிஷ்டிரணையெதிர்த்தார். உதிஷ்டிரன் வில்லாண்மைக்குத் துரோணரும் மற்றைய வீரரும் நிருவகிக்க வியலாது சிறிதுநேரம்போர்செய்து மூரிந்தோடு மளவில், துரோணர் மானம் போடிற்றே யென்று கூறி மிக்க கோபழுடையராய்க்கொடிய பாணங்களையெடுத்து விடுத்தார். உதிஷ்டிரன் படையும் துணையரசரும் முதுகிட்டனர். உதிஷ்டிரனும் ஓடத்தலைப்பட்டான். சம்சத்தகரோடு கொடிய யுத்தஞ் செய்து கொண்டு நின்ற அர்ச்சனன் உதிஷ்டிரனுடைய நிலையை யுனர்ந்து, அவனை மீட்டர்க்கு ஒடுதற்கும் சம்சத்தகர் தொடுத்த போரை விடுத்தற்குஞ் துணியாது சிறிதுநேரஞ் சிந்தை கலங்கி நின்று தெளிந்து, கேர்பத்தோடுகாண்டவத்திற் சில பாணங்களைத் தொடுத்துச் சம்சத்தகர்மீது விடுக்க அவரெல்லாரும் அடியோடு மாண்டனர். அவரைச் சூழ்ந்து சென்ற படைகளும் அழிந்தன. அதன் பின்னர்க் கிருஷ்ணன் குதிரைகளைத் தூண்டித் தேரை உதிஷ்டிரன் பக்கம் விடுத்தான். தேர் பகதத்தன் ஏறி யிருக்கும் யானைக்குப் பின்புறஞ் சென்றது. அர்ச்சனன் அந்த யானையே முன்னர்ப் பாண்டவ சேனையைச் சிதைத்து மெலிவித்த தென் வனர்ந்தும் பின்னே நின்று கொல்வது தருமயன்றெனக் கருதித் தேரை அதன் முன்னே விடுகவென்னக், கிருஷ்ணன் அவ்வாறு செய்தான். அர்ச்சனனைக் காண்டலும் பகதத்தன் ஒரு திவ்வியாஸ்திரத்தை அர்ச்சனன் மேல் விடுத்தான்.

அவ்வஸ்திரத்தைக் கிருஷ்ணன் தன்னு மார்பு
லேற்றுன். அது அர்ச்சன னுக்குப் பெருங் கோபத்தை
மூட்டக் கிருஷ்ணன் இவ்வஸ்திரம் விஷ்ணுவாலருளப்
பட்டது. அதனை மற்றொருவர் தடுத்தலு மேற்றலுங்
கூடாதாதவின் யானேற்றேறனென் றவன் கோபத்தைத்
தணிக்க, அவன் ஓரஸ்திரத்தால் பகதத்தணியும் யானை
யையும் விண்ணுலகஞ்சேர்த்தான். அப்பால்துரோனைர்
மேற் செல்ல, அவரும் தமது சேணியோடு கருடனைக்
கண்ட சர்ப்பம்போல முதுகிட்டு முந்துவார்க்கு முந்தி
யோடி, உதிஷ்டிரனைச் சிறைசெய்வேனனக் கூறிய
சத்தியமும் பொய்த்துத் தலையிறங்கித் துரியோதனன்
பக்கஞ் சேர்ந்து பாசறை புகுந்தனர். அற்றைப்
பேராண்மைக்குப் பாண்டவரைக் கண்டு மகிழ்ந்து முறு
வல்லுத்த தேவர்களது பல்வரிசைபோல நகூத்திரங்
களும் ஆகாயத்திற் பிரகாசிக்க, அற்றைநாட் போரும்
முடிந்தது. துரியோதனத்தியரும் தம்படையில் பகதத்தன்
முதலிய எண்ணிறந்த வீரரும் கஜரத துரக பதாதி
களும் மாண்டமையால் தம் முகமுழுது மிருண்ட இருட்
படலத்தால் சூரியனை அஸ்தமயனமடைவித்துப்பாசறை
புகுந்தார்கள்.

பதின்மூன்றுநாள் வைகறையில், இருதிறச் சேணை
களையும் எழுமின் எழுமின்! என்று துயிலுணர்த்துவது
போன்று கோழி கூவிற்று. சூரியனும் இத்தினம் அபீ
மன்னியுதினமாதவின் அதனை நாம் சிறப்பித்தல்வேண்டு
மெனக் கருதித் தனது கிரணக் கற்றைகளால் விண்ணு
லகையும் மண்ணுலகையும் பரந்து கிடந்த இருட்குப்பை
களைத் தடைத்து விளக்கி அலங்கரித்து விரைந்தெழுங்
தான். அதுகண்டு இருதிறச் சேணைகளும் களம்புகுந்
தன. பாண்டவர்சேணை மிக்க வீரசூரத்தோடார்ப்
பரித்து மகரவிழுகம் வகுத்து இன்று பகைவர் சேனை

சமுத்திரத்தை முற்றவும் பருதுவோமென நின்றது. துரோணர் சேனையும் வீரவுரைகூறி விண்ணுலக நடங்க அட்டகாசஞ் செய்து, சக்ரவியூகம்வகுத்து நின்று அர்ச்சனை அறைகூவிச் சரமாரி பொழிய, அர்ச்சனன் தனது சேஞ்சமுகத்தோடு சென்று கொடிய யுத்தஞ் செய்யப் புகுந்தான். துரோணர் தாழுமோரணிகலத் தோடு சக்ரவியூகம் வகுத்து உதிஷ்டிரனை நாடிச் சென்றனர்.

அதுகண்டாலுதிஷ்டிரன், அபிமன்னியுவவநோக்கித் துரோணரது சக்ரவியூகத்தை நீயும் நின்தந்தை அர்ச்சன்னும், கேசவனும், பிரத்தியுமனனுமே உடைத்து அழிக்கும் ஆற்றலுடையீராதவின், நீயே அவ்வியூகத்தை எதிர்க்க வென்றான். அபிமன்னியு பதினாறு வயசடைய சிறுவனுயினும், அதற்கஞ்சாது மிக்க களிப்போடு, அச்சக்கரவியூகத்தை நான் பிளந்து சிதைத்து வென்று வருவேன், விடைதருக வென்றான். உதிஷ்டிரன் நீ முன்னர் சென்று அவ்வியூகத்தைச் சிதைப்பாயாக. உண்பின்னே மற்றைய மூவரும் வருவார்களென்று கூறி விடையீந்தான். அவ்வாறே அவ்விளஞ்சிங்கம் பகைவராகிய யானைக்கூட்டத்தினுள்ளே புகுமாறு தன் சாரத்தியை ஏவ, அவன் சிறிதும் மனத்துணிவில்லாதவனுய்த் தேரைத் தூண்டினான். தேர் புகுந்த அளவில் அபிமன்னியு கொடிய யுத்தஞ்செய்து அவ்வியூகத்தூப்பிளந்து சிதைத்தான். உள்ளே தமிழைஞப்புகுந்தான். துரோணரை எதிர்த்துப் பொருது சிலைகலக்கினான். அசுவத்தாமாவைத் தடுமாற வைத்தான். கிருபனையும் கர்னைணையும் மற்றைய வீரரையும் வலியழித்துத் தலைகுணி வித்தான். துரியோதனை முதுகிடச் செய்தான்.

துரோணருடைய சக்ரவியூகம் காற்றின் முற்பட்ட பூனையாயிற்று. வீரம்பகர்ந்ததுச்சாசனன் சிறிதுநேரம்

எதிர்த்து மூர்ச்சையற்றான். கர்ணீன் தமிழ் உயர்துறந்தான். அதுகண்டு எதிர்த்த கர்ணனையும் முதுகிட்டோடச்செய்தான். துரியோதனன் மீண்டும் போர் தொடுத்தான். அவனையும் சிறிதுபோதில் முதுகிடச் செய்தான். ஐயத்திரதனும் முதுகிட்டோடிய சேனையைத் திருப்பிக்கொண்டுபோய்ப் போர் தொடுத்தான். அவனையும் அபிமண்ணியு முனைமுரிந்தோடச் செய்தான். இலக்கணகுமாரனும் கொடிய போர்தொடுத்து அபிமன்னியுவை வாட்டினான். அஃது அபிமன்னியுவினது ஆண்மையை இருமடங்காகத் தூண்ட, அவன் மிக்க மூர்க்கத்தோடு பொருது இலக்கணகுமாரனுயிரைக் கூடித்தான். இலக்கணகுமாரனிறந்தா னென்பது மின்னென்னத் துரியோதனன் சேனையெங்கனும் பரந்தது. துரோண கிருபாசுவத்தாம கர்ண கிருதவர்ம பிருகத் பலர்கள் செனி களுக்கு அச்செய்தி உருக்கிய லோக நீராக, அத்தேர்வீரர் அறுவரும் திரண்டு விரைந்து தமியனும் நின்று அற்புத சாமர்த்தியத்தோடும்சூரத்துவத்தோடும் போர் புரியுஞ்சிறுவன்மீது தமதுபாணங்களைத் தூண்டினார்கள்.

அப்பொழுது சிறுவனுக்குப் படைத்துணை அனுப்பாவகை ஐயத்திரதன் உதிஷ்டிரணைத் தடுத்து மடக்கிப் போர் செய்தான். துணையில்லாதிருந்தும் அபிமன்னியு சிறிதுந் தளர்ந்தானல்லன். அவன் தமியகை நின்று இவ்வீரரெல்லாம் நெஞ்சங் கலங்கி நடுங்கிப் பின்வாங்குமாறு செய்த கொடிய போரைக் கண்டு தேவர்களும் அந்தரத்தில் நின்று புகழ்ந்து மலர்மாரி தூவினார்கள். இப்பொழுது இனி யுத்தமுறை நோக்கலாகாது என்று துணிந்த ஈரமிலா மனத்தினராகிய துரோணர்ஏவலால் கர்ணன் அபிமன்னியுவுக்குப்பின்னே மறைந்து நின்று அவன் வில்லை அறுத்துப்பொடியாக்கினான். கிருதவர்மா

அவன் தேர்க்குதிரைகளைக்கொன்றான். சிருபன் அவன் சாரதியை அழித்தான்.

அபிமன்னியு தோற்று வில்லற்றுத் தனித்துங்கிற வழியும் அஞ்சா ஆண்மையும் எஞ்சா வீரமு முடைய நீய் ஒரு கையிலே கேட்கமும் ஒரு கையிலே வாளுங் தாங்கிப் பகைவர் கூட்டத்திற்புகுந்து சிரங்கள் வீழ்ந்து மலைபோற் குவியும் உடல்கள் வீழ்ந்து தறித்து வீழ்ந்த மரக்காடுபோற் கிடக்கவும் வீசி வீசிப் பகைவர் சேனையைச் சிதைத்தான். அதுகண்ட துரோணர், அவ்வாளையும் அறமுறை திறம்பிப் பாணங்களாற் பொடியாக்குவித்தார். அவ்வழியுங் கலங்காத ஆண்சிங்கமாகிய அபிமன்னியு ஒரு தேர்ச்சக்கரத்தை ஆயுதமாகத் தாங்கிக் கொண்டு துரோணரைக் கொல்லுமாறு அவர்மேற் பாய்ந்தான். அதனையும் பகைவீரர்கள் முறைகேடாகத் துகளாக்கினர். அப்பொழுது தன் நிலையைத் தந்தைக் கறிவிக்குமாறு சங்கை யெடுத்து ஊதினான். அவ்வொலி அர்ச்சனான் காதில் வீழ்ந்திலது. அதன் பின்னர் அபிமன்னியு தந்தை வருங்காறும் போர் புரிவேணனத் துணிந்து ஒரு கதாயுதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு அசுவத்தாமாவைத் தாக்க, அவன் முதுகிட்டான். அப்பால் துச்சாசனான் மகன் எதிர்ப்பட அவன் தேரையுங் குதிரையையு மழித்தான். இருவரும் கதை கொண்டு பொருதபோது துச்சாசனான் மகன் நிலத்தில் வீழ்ந்தான். வீழ்ந்தவனை விடுத்து அபிமன்னியு அப்பாற் செல்ல, அவன் எழுங்தோடிப் பின்னே சென்று கதையால் அபிமன்னியுவை மோதிக் கொன்றான்.

அபிமன்னியு வீழ்ந்தவளவில் சூரியனும் மேற்றினையில் வீழ்ந்தான். போரும் ஒழுந்தது. அபிமன்னியு வீழ்ந்தானென்னுஞ் சொல்லும் உதிஷ்டரன் காதிர்பட்டது. அவனும் உயிர்ப்பட்டான்போல் நிலையற்று

வீழ்ந்து மூர்ச்சையற்றுன். சிறிதுநேரத்தில் உயிர்ப்பு வர எழுந்து, நாவும் கண்ணும் நீரற்று வரளப் புலம்பி னன். யாதுசெய்தேன் என்றேங்கினுன். போகவென் ரேவி விடுத்துப் பின்னர்த் துணையனுப்பாதுவிட்ட மகாபாவி நானேயன்றோ. அருமை மைந்தனை நானே கொன்றே னுயினேன்! அந்தோ! இப்பழிக்குப் பரி காரந்தான் யாதோ! அர்ச்சனன் முகத்தை எப்படி நோக்குவேன்! அவன்வருங் காலமாயிற்றே! வந்தவுடன் வற்சாவென் றழைக்கப் போகின்றுனே! என்று மிக விரங்கித் துயரக்கடவி னீராடினன். அப்பொழுது பகவான் வேதவியாசர் அங்கெழுந்தருளி, உதிஷ்டிரனை நோக்கி, நீயும் அறிவிலாரைப் போல விரங்குகின்ற கீனயோ? இறந்தவர் பொருட்டிரங்காது “இறந்தவர் பெருமையையும் அவர்க்குளதாகும் ஆனந்தத்தையும் சிந்திப்பதே உயிர்வாழ்வான் கடனம்.”

“வந்துபிற வாதமனை யில்லை மூலித்
தந்துபரி யாமலொழி தாயர்களு மில்லை
புந்தியணர் வற்றவர் புலம்புறுவ தல்லா
விந்தவுல கத்தறிஞர் யாதினு மயங்கார்”

என்று பலவாறு கூறித் தேற்ற, உதிஷ்டிரனும் ஒருவாறு தெளிந்தான். அவ்வளவில் பகவான் வேத வியாசரும் ஆங்கு நின்று நீங்கி மறைந்தனர்.

அப்பொழுது அர்ச்சனனும் போர்க்களத்தினின் றும் மீள்வானுயினன். அவன் இடக்கண்ணுங் தோனும் மார்பும் துடிக்க அதிசயித்துக் கிருஷ்ணனை நோக்கினன். முக்காலமும் மூவுலகு முனர்ந்த கிருஷ்ணன் கண்ணி றும் நீர் துளித்துவீழ்தலைக் கண்டான். பயங்கரமானது மனத்தில் மீற, அவன் கிருஷ்ணனை நோக்கி இத்தீக்

குறிகளின் கருத்தெண்ணை யென்றான். அதற்கிடையில் ரதமும் உதிஷ்டிரனிருக்கும் பாசறையையடைந்தது. அங்கே தமையனும் தம்பிமாரும் இருக்கின்ற நிலையைக் கண்டான். மைந்தனில்லாமையையுங் குறிக்கொண்டான். இறந்தது மைந்தன்றுனென்பதும் அயிர்த் துணர்ந்தான். கிருஷ்ணனை நோக்கித், திருவளமறியாத தொன்றுண்டோ? நடந்ததைக் கூறுக வென்ன, என் மருமகன்றுனிறந்தா னென்று கூறி, அவன் செய்த ஆண்மையையும் முடிந்த வழியையும் முடனெடுத்துரைத் தான். அவ்வரை அர்ச்சனன் செவிக்குத் தீக்கோல் போன் றிருபுறத்தையுங் தகித் துள்ளுஞ் சென்று சுட்டது.

சுடுதலும் அர்ச்சனன் புத்திரசோகத்தால் அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து மூர்ச்சித்தான். கிருஷ்ணன் அவனை எடுத்து மார்போட்டைனத்து வாசநீர் தெளித்து மூர்ச்சை தீர்த்தான். அதனால் அவன் தெளிந்து அங்கிருந்தவர்களை நோக்கிச் சீறி நீங்கள் வாள் பிடித்ததும் கதை தரித்ததும் வில்லெடுத்ததும் ஆண்மைக்கோ! அழுகுக்குத்தர்வே! ஏன் இவ்வாயுதங்களை யெல்லாம் தரித் தீர்கள்! விழுகத்தைப் பிளந்துசென்ற மகனைத் தனிக்க விடுத்து யாது செய்தீர்! அவனுக்கு விழுகத்தைப் பிளக்க மாத்திரம் கற்பித்தேனேயன்றி மீண்டு வெளிப் படக் கற்பித்தேனில்லை. அவன் துரோணகிருப கர்ணர் களால் சூழப்பட்டபோது தனித்துப் போர் புரிந்து சோர்ந்தும், என் தந்தை வந்தெண்ணைக் காத்திடுவா னென்னும் நம்பிக்கையோடுமே பின்னரும் நெடுநேரம் போர்செய்து இறந்தானதல் வேண்டும். அந்தோ! நான் உண்ணைத் தனிவிடுத்துப் பல்கொடுத்தேனே என்று பலவாறு கூறி யிரங்கிப் புலம்பினான். உதிஷ்டிரன் முதலியோரும் புஸ்பி யழுதார்கள்.

அதன்பின்னர் யாவரும் ஒருவாறு தேற, உதிஷ்டிரன் அர்ச்சனை நோக்கி, அபிமன்னியுவைச் சக்கர விழுத்தை யடைக்குமாறு ஏனி அவன் புகுந்தபின்னர் அவனுக்குத் துணைச்செய்யுமாறு நாமெல்லா முயன்ற போது, ஐயத்திரதன் அபிமன்னியுவை விழுத்தால் மநுத்து எம்மையும்மேற்செல்லாவகை தடுத்துக் கொடும் போர் செய்தான். அவனே அபிமன்னியுவை வஞ்சனையாற் கொல்வித்தா என்றான். அர்ச்சனன் சினங்கொண்ட சிங்கேறுபோல் ஆர்த்தெழுந்து,

“சிந்துபதி யாகிய ஐயத்திர தனைத்தே
ருந்தமரி னளையுரு மேறென வடற்ற
வந்திபடு மவ்வளவி னுவிகவ ரேனேல்
வெந்தழவின் வீழ்வனிது வேதமொழி யென்றுன்”

உதிஷ்டிரன் இதனைப் பகைவர்க் குணர்த்தாது செய்யலாகா தெனாவென்னித் துரியோதனானுக் குணர்த்தி வருக வென்று கடோற்கசனைத் தூதாக அனுப்பினான். கடோற்கசனும் பகைவர் பாசறையை யடைந்து துரியோதனைக் கண்டு, அர்ச்சனன் தன் மகன் அபிமன்னியுவைக் கொல்வித்த ஐயத்திரதனை நாளையங்கி படுவதன் முன்னே கொன்றுமிர் வாங்கா தொழியின் அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்வது சத்தியம் என்று வஞ்சினமுரைத்தான் என்றான்.

தன் மைந்த விறந்தா என்று துக்கசாகரத்திற் கிடந்த துரியோதனை அத்தாதுரையைக் கேட்ட மாத்திரத்தே சோகமெல்லாந்தீர்ந்து, நாளை அந்திபடுமுன்னே அர்ச்சனைத் தீயிடைக் குதிப்பிப்பேன், அவ்வளவிற் போரு மொழியும். என் அச்சமும் நிங்கிவிடுமென் ரெற்றுந்து ஆநந்தக் கூத்தாடினான். அவன் இம்மனை ரதம் பண்ணி மகிழ், ஐபத்திரதன் அத்தாதுரையைக் கேட்ட மாத்திரத்தே உள்ளாந்தளார்ந்து உடலும் வியர்வியர்த்து நிலத்திடை வீழ்ந்தான். அவனைத் துரியோ

தனன் தேற்றத் தேவி, நான் என் தேசஞ் சென்றடை வேண் என்னை விடுகவென் ரெழுங்தான். அவனைத் துரோணுதியர் எத்தனையோ பலவுறுதிமொழி கூறித் தடுத்திருத்தினார்கள்.

அங்கே அர்ச்சனன் செய்த சபதத்தைக் கிருஷ்ண அன்னர்ந்து, அர்ச்சனை, யாது செய்தனை? என்பால் ஆலோசியாது கடின சபத மொன்றைச் செய்து விட்டனையே! எப்படி முடிக்கப் போகின்ற யென்றான். அது கேட்ட அர்ச்சனன், நின்துணையுளதாங்காறும் கூறிய சபத முடியாது விடேனென்று கூறி நித்திரை போயி னன். கிருஷ்ணன் அவன் சபதத்தை நிறைவேற்றுங் கடப்பாடுடையஞ்சலின், உடனே தானே புறப்பட்டு நித்திரை செய்கின்ற அர்ச்சனையை எழுப்பாமல் அவன் சரீரத்தினின்றும் அவனைக் கவர்ந்து கொண்டு கைலாச கிரியை யடைந்தான். அங்கே கருணாநிதியாகிய கைலாச பதியை இருவரும் வணங்கி ஐயத்திரதனைக் கொல்லுதற் கேற்ற அஸ்திரமொன்று பெற்று மகிழ்ச்சர்ந்து மீண்டார்கள்.

சூரியனும் உதயமானன். பதினெஞ்காநாட் போருங் தொடங்கிற்று. அர்ச்சனன் உதிஷ்டிரனைச் சாத்தியகியினது காவலில் வைத்துவிட்டுத் தனது சத்துருவாகிய ஐயத்திரதனைத் தேடிச் சேனையுட் புகுந்தான். புதும் போது யானைப்படை வந்தெதிர்த்தது. அர்ச்சனன் அதனை நிலைகுலைத்துவிட்டுத் துரோணர் முன்னே சென்றெதிருந்து அவரை வணங்கித்துதித்தபின்னர்க் காண்டவத்திற் கணைகளைத் தொடுத்தான். சோனை மேகம் பொழிவதுபோல அவன் விடுத்த பாணவருஷங்களையெல்லாம் துரோணர் கண்டித்து அர்ச்சனையுஞ் சோரவைத்தனர். அதுகண்டுஅர்ச்சனன் கிருஷ்ணனை

நோக்கு உபாயம் யாதன்றுன். அதற்குக் கிருஷ்ணன் துரோணரோடு நில்லாது வேறுவழி பார்த்து விழுத் தைப் பிளக்கக் கடவை யென்றுன்.

அவ்வாறே அர்ச்சனன் துரோணர்மீது ஒருகாற் பாணங் தொடுப்பதும், தொடுத்துவிட்டு, அவ்வத்திசை களிலு நின்று விழுத் தைக் காப்பவராகிய சேனைத் தலைவர் மீதும் பாணங் தொடுப்பதமாய்ச் சுற்றிச் சுற்றி வரும்போது துரியோதனன் எதிர்த்தான். அவனேடு அர்ச்சனன் கொடிய யுத்தஞ் செய்யுங் காலத்திலே துரோணர் உதிஷ்டரை யெதிர்த்துப் போர் புரிந்து அவன் தேரையுஞ் சாரதியையு மழித்தனர். அப்போது சாத்தியகி தனது வில்லாண்மையைக் காட்டுமாறு உயிரைத்துரும்பாக மதித்துச் சமராடித் துரோணருடைய சாரதியைக் கொன்றுன். சாரதி வீழ்தலும் குதிரைகள் திசைதெரியா தோடத்தலைப்பட்டன. அதுகண்டு வீமன் துரோணருடைய தேரைக் கதையாற் பொடிசெய்தான். வீமன் கதைநிமிர்ந்து தேரின்மீது வீழுமுன்னமே துரோணர் அதினின்றுங் குதித்தோடினர்.

அப்போது வீமனைக் கார்ணன் எதிர்த்து மற்போராடத் தலைப்பட்டான். அதில் இருவரும் ஒருவரையொருவர் வெல்லவியலாது சிறிதுநேரம் மலையும் மலையும் மலைந்தாற் போலப் போராடினர். அப்போரில் வீமன் கார்ணனுக்குத்தோற்றுமினும் கார்ணன் குக்திக்களித்த சத்தியத்தைநினைந்து அவனைக் கொல்லாதொழிந்தான். இப்படி இருதிறச் சேனையும் அஸ்தமயனத்திற்கு ஒருநாழிகையுண்டென் னுமளவும் வெல்லலும் தோற்றலுமின்றிப் போர் செய்தன. அர்ச்சனன் தன் சபதம் நிறைவேறுமாறு யாதனச் சிந்தித்தவனும்ப்பாணங்களைத் தொடுத்து வந்தான். கிருஷ்ணன் அவன் நிலையைக் கண்டு தனது யோகசக்தியினாலே சூரியனைச்

சிறிதுபோது மறையச் செய்தான். பாம்புக்கஞ்சிப் பள்ளத்திலே மறைங்கிருந்ததேரபோல விழுக்கத்திலே மறைந்து நின்ற ஐயத்திரதன் சூரியன் மறைந்தானென்றெண்ணிக் கழிபேருவகை பூத்துக்களித்து வெளிப் பட்டு அட்டகாசஞ் செய்தான்.

அவன் வெளிப்பட அர்ச்சனன் யானைக்குப் பதி விருந்த சிங்கம்போலெப் பாய்ந்தெழுந்து ஒருக்கிர திவ்வி யாஸ்திரத்தை அபிமங்கிரித்து விடுத்து அவன் சிரசைக் கொய்து மற்றோரஸ்திரத்தால் அது நிலத்திடை வீழா மற் சென்று அவன் தந்தை மடிமீது விழுமாறு செய்தான். ஐயத்திரதன் தலையை நிலத்திடை வீழ்த்துபவன் யாவனே அவன் தலையுழுடனே பிளந்தழிக வென்று அவன் தந்தையிட்ட சாபம் தன்பாற் பலியாமலே அர்ச்சனன் மறுகணையால் அவன் தலையைத் தந்தை மடியிற் சென்று வீழ்வித்தான். வீழ்தலும் தந்தை எழுந்து அத்தலையை நிலத்திடை வீழ்த்தித் தன் சாபத்திற்குத் தானே யிரையாயினான்.

ஐயத்திரதனும் அவன் தந்தையும் இறத்தலும் சூரியன் மீண்டும் வெளிப்பட்டந்திவாயை யடைந்தான். அர்ச்சனன் தன் சபதமுடிந்ததென் றவ்வளவில் அமையாது கிருபனையும் அசுவத்தாமாவையு மெதிர்த்துப் போராடி இருவரையும் முதுகு கண்டான். சூரியன் அஸ்தமபனமாயின பின்னரும் அன்று போரொழி யாது நடப்பதாயிற்று. காரிருள்வங்கு மூடிய பின்னரும் இருதிறச் சேனையும் சோர்வின்றிப் பொருதலினுமீது பேங்வா வுடையனவாயின. கடோற்கசனுக்கும் கர்ண னுக்கும் மூண்ட வக்கிர யுத்தத்திலே கடோற்கசனன் மைக்கும் மாயங்களுக்கும் எதிர்நிற்க வியலாது, கர்ணன் இனிப் பிழமுத்தற்கு வேறுவழியில்லையென் ரெண்ணி

இந்திரன் கொடுத்த வச்சிராஸ்திரத்தை யெடுத்து விடுத்தான். அவ்வஸ்திரத்தால் கடோற்கசன் மாண்டான். அதுகண்டு கர்ணன் உயிர் பிழைத்தேனன் று உ.வகைபூத்துக் களத்தைவிட்டகன்றன.

பாண்டவர்கள் கடோற்கசன் மாண்டமையுணர்ந்து புலம்பியழுத் தலைப்பட்டார்கள். கிருஷ்ணன் கடோற்கச ஞேணமையையும் மாயாசாதுரியங்களையு மெடுத்துப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து அர்ச்சனனை மார்புறத் தழுவினன். யாமெல்லாம் புலம்ப நீர்மாத்திரம் மகிழ்வதென்னை யென்று அர்ச்சனன் வினாவு, கிருஷ்ணன் கர்ணனுக் கிருந்த மகத்தாகிய பலம் ஒன்றே. அதுவும் இன்றே அழிந்தது. அவன் வச்சிரபாணத்தை உன்மேல்விடுவா ஞென் யாது செய்வதென்றெண்ணி யேங்கியிருந்தேன். அஃது ஒருவனையே தப்பாமற் கொல்வதாதவின், அது முடிந்தமையால் இனி அதற்கு வலியில்லை. யானுமினி அஞ்சேனென்றன். அவ்வளவில் நள்ளிரவாகப் பதி ஞன்காநாட் போரு மொழிந்தது.

வைகறையில் இருதிறத் தலைவரு மெழுந்து நித்திய கடன்களை முடிந்து அர்க்கிய மேந்தச் சூரியனு மத்தை யேற்குமாறு கீழ்த்திசையில் எழுந்தான். இருதிறச் சேனைகளும் ஆணமையிக்கனவாய்க் களம் புகுந்தன. அர்ச்சனனும் துரோணரும் எதிர்ப்பட்டாண்மைகூறிச் சிங்கமுஞ் சிங்கமு மெனப் பெரும்போர் செய்தனர். அப்போரிலே ஒருவரை யொருவர் மேற்கொள்ள விய லாது சிறிது நேரத்தில் இருவரும் நிங்கித் தாம் மேற் கொள்ளத்தக்க சத்துருக்களை நாடிப்போயினர். வீமன் முதலிய மற்றைய வீரரும் தமக்கிணையான வீரரைத் தேடிக் கொடும்போர் புரிந்தனர். இருதிறச் சேனை பிலும் பல்லாயிரம் வீரரும் யானுகளும் குதிரைகளும்

அழிதலைக் கண்ட கிருஷ்ணன், அர்ச்சனைன் நோக்கி, துரோனைசாரியரை வெல்ல விரும்பினால் அசுவத்தாமா இறந்தானென அவர்க்குச் சொல்லுதல் வேண்டும் என்றான். அர்ச்சனன் அது செய்து அரசு கொள்வதிலும் அரசிழப்பது நன்றென்றான். அதுகேட்ட வீமன் அசுவத்தாமா வென்னும் ஒரு யானையைக் கொண் ரெழித்துவிட்டு, “அந்தோ அசுவத்தாமா வென்னும் மதயானையும் இறந்தது” என்று இருபொருள்பட முழங்கிக்கூறினான். அதனைக்கேட்ட துரோனர், நெஞ்சமின்துடல்தளர்ந்து கையிற்பிடித்த வில்லை வீசிவிட்டுக் கல்லுருப்போன்றசைவற்று நின்றார். சிறிதுநேரத்தில் துரோனர் ஒருவாறு தெளிந்து இவ்வரை பொய்யென் ரெண்ணி ஒரு தூதனை யழைத்து, மூன்றுலகங்களையும் ஒருங்கே பெறினும் ஓரணுத்துணையும் பொய்யுரைக்கத் துணியா வுயர்நெறி யுடையஞ்சைய உதிஷ்டிரன்பாற் சென்று இவ்வண்மையை அறிந்து வருவாயாகவென்று விடுத்தார். இங்கே கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, அசுவத்தாமா இறந்தானென்றெரு பொய்யுரைக்க வென்றான். உதிஷ்டிரன் அவ்வரை கேட்டலும் இதனை என் செவியில் வீழ்த்தலும் பாவமாம் என்று தன்னிருகரங்களாலுங் செவியைப் புதைத்துக் கொண்டு,

“அண்ணிய கிளையும் இல்லும் அரும்பெரும் மகவும் அங்பும் திண்ணிய சீரும் மிக்க செல்வமும் திறலும் தேசும் எண்ணிய பொருள்கள் யாவும் இயற்றிய தவமும் ஏனைப் புண்ணியம் அளைத்தும் சேரப் பொய்யையாற்பொன்றுமன்றே”

ஆதலால் இப்பூமியை யான் பெறே நையினும் பொய்யுரை வழங்கேன். பொய்யினால் இப்பூமியை ஆள் வது பேரிழிவாமன்றேன்றான். இதற்கிடையில் இருஷி கள் சென்று துரோனரை நோக்கி, இளியாயினும் இவ்வுலகத்தைத் துறந்துய்யக்கடவீர் என்றார்கள்.

அதுநிற்க: கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனை நோக்கித்தரும் நூல்களிலே கூறப்பட்டவறங்களெல்லாம்னின்னிடத்தே குடிகொண்டிருத்தவின் இவ்வற்ப பொய்யினால் நீசிறிய ஒகமாட்டாய். பெந்தெருப்புக் கீரமில்லை யன்றே. இப் பொய்யினால் வரும் அற்ப பாபத்தை மற்றைய அறங்க ளெல்லாங் தகித்துவிடும். அஞ்சாது கூறுகவென்றான். இங்னாங் கூறிக் கிருஷ்ணன் உதிஷ்டிரனுடையசத்திய விரதத்தைப் பரீக்ஷித்தபோது, அவன் நீதியும் சாந்தமும் பொறுமையும் அற்பகுற்றந்தானு மில்லாதவுயர்ந்த வொழுக்கமும் பொருந்தி விளங்கியவனுகியும் தானுக வொன்றங்கட் டுணியாமையும் தனக்கு அன்புடைய பெரியோர் கூறுவதெத்தனையும் நம்பியொழுகுஞ் சபல புத்தியும் சுவாதினமின்மையுமாகிய ஒரு தூர்ப்பல மாத்திரம் அவனகத்தே யியல்பாகக் குடிகொண்டு கூடத்தலால் அவன் மனவு முதி தளர்ந்து அப்பரீக்ஷைக்கு நிரவகிக்க வியலாது வலிதளர்ந்தான். அப்பொழுது துரோணர் விடுத்த தூதன் வந்து வினாவ, உதிஷ்டிரன் துரோணர் இருக்கும் திசையைநோக்கி, “அசுவத்தாமா இறந்தது மெய்யே, யானை” யென்றான். “அசுவத்தாமா இறந்தது மெய்யே” என்பதை உரத்த குரலாலும் யானையென்பதைத் தாழ்ந்த குரலாலும் கூறினான். உதிஷ்டிரன் கூறியது சொல்லளவில் உண்மையோயினும் பயனாளவில் வெளிப்படத் துணிந்துரைக்கும் பொய்யினும் பெரிதும் கொடிதுமாயிற்று.

அதுகேட்டலும் துரோணர் உயிர் நீங்கிய வெற்று டல்போல் அவசமாயினர். அதுகண்டு திருஷ்டத்துயுமான் கையில் வாட்படையொன்றுதாங்கிப் புலியெனப் பாய்ந்து துரோணர் தேரிற்றுவினான். தாவுமுன் துரோணர் தமது தலைகுளிக் குயிர்விடுத்துச் சோதிவடிவாய்

விண்ணிட யேறினார். தலைகுனிந்து தேரினின்றும் வீழ்கின்ற துரோணர் உடலைக் குடுமிபற்றிப் பிடித்த திருஷ்டத்துயுமனைன் அர்ச்சனன் நோக்கி, நங்குருமூர்த்தியைக் கொல்லாதொழிக! கொல்லாதொழிக! உயிரோடு சிறைசெய்து வருக! என்று பலகாற்றுத்துக்கூவும் அவன் கேளானுகிச் சிரசைக் கொய்தான்.

துரோணர் இறத்தலும் கௌரவபக்கத்துச் சேணையெல்லாம் உடைந்து களம்விட்டோடன. அசுவத்தாமாதந்தை யிறந்தது கேட்டுச் சோகித்துக் காலாக்கினி ருத்திரணைப் போலச் சினந்து சிறியெழுந்து நாராயணஸ்திரத்தை யெடுத்து வில்லிலே டூட்டிக்கொண்டு, எந்தந்தையை மதிப்பின்றிக் கேசத்தைப் பற்றிச் சிரங்கொய்த கீழ்மகனைக் கொன்று பாண்டவ சேணையையும் தொலைப்பேனன்றுபுறப்பட்டான். ஒடுகின்றகௌரவ சேணைகளையெல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு வருகின்ற அசுவத்தாமாவினது நிலையை அர்ச்சனன் கண்டும் அதனைச் சிந்தியாது குருவைக் கொடுங்கொலை புரிதற் குடன்பட்ட மகாபாவி யாயினேனே யென்று இரங்கி யிரங்கிக் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “பகவானே! மானமும் போய் நரகத்திற்கு மாலாயினேன்” என்றான். அது கேட்ட வீமனும் திருஷ்டத்துயுமனானும் சீ! யாது கூறுகின்றன யென்று அர்ச்சனனைக் கோபித்தார்கள். சாத்தியக் திருஷ்டத்துயுமனைன் நோக்கி, மானங்களுத்துவிட்டு இன்னும் ஆண்மை பேசுகின்றனயாவென்றான். அதுகேட்டு அவன் சாத்தியகியை வசையுரைக்க இருவருக்கும் கோபம் பெரிதாகிக் கையிலாயுதமெடுத்தனர். இதற்கிட்டயில் அசுவத்தாமா தான் தொடுத்த நாராயணஸ்திரத்தைவிடுத்தான் அதுபான்டவர் சேணையை நிர்மூலம் பண்ணுமாறு அதியுக்கிரத்தோடு அக்கினியைக் கான்றுகொண்டு சென்றது.

அப்பொழுது சாத்திய்கியும் திருஷ்டத்துயுமனாலும் கோபந்தணிந்து பகைவர் சேனைமேற் றிரும்பினார். நாராயணஸ்திரத்தைக் கிருஷ்ணன் கண்டு பாண்டவர் சேனையை நோக்கி, ஆயுதங்களைக் கீழே வைத்துவிட்டு திராயுதபாணிகளாய் நில்லுமின் நில்லுமினென்று ஆஞ்ஞாபித்தான். வீரரெல்லாம் அதுசெய்ய வீமன் மாத்திரம் அதுசெய்யாது போருக்காயத்தமாய்நின்றன. அர்ச்சனாலும் கிருஷ்ணனாலும் அவனை அடட்டி அவ்வக் கிணியிலகப்படா திமுத்துக் காத்தனர். நாராயணஸ்திரம் சத்துருக்களில்லாமையால் உக்கிரங் தணிந்து மறைந்து போயிற்று. துரியோதனன் அசுவத்தாமா வைக் கூவியழைத்து இன்னுமொருகால் அவ்வஸ்திரத்தைப் பிரயோகிப்பாயாக வென்றன. அசுவத்தாமா அவ்வஸ்திரம் இனி வரத்தக்கதன்று. அஃதிருகால் விடத்தக்கதுமன்றும் என்றன.

மீளவும் யுத்தங் தொடங்கியது. வீமன் ரதசாரதி கொல்லப்பட்டான். குதிரைகள் சாரதியின்மையால் களத்தைவிட்டு வீமனைத் தேரோடுங் கொண்டோடு டெடுத்தன. அதுகண்டு அர்ச்சனன் அசுவத்தாமாவை யும் அவன் பெருஞ் சேனையையும் மெதிர்த்துக் கொடிய யுத்தஞ் செய்தான். அர்ச்சனன் விடுத்த பாணவருஷங் களால் ஓரிருள் வந்து மூட ஓரக்கூதாக்கிணிசேனை மூழு தும் மடிந்தொழிந்தது. அதற்கு அசுவத்தாமா அரிதிற பிழைத்து முதுகிட்டோடினன். ஒடும்போது அவன்வியா சரைக்கண்டு தனது பாணம் வலியிழுந்தகாரணமென்னை யென்று வினவினான். அவர் நரநாராயணர்களே கிருஷ்ணனாலும் அர்ச்சனாலுமர்தவின் அவரை வெல்வது யார்க்கு மரிதென்றார். அவ்வளவில் போருமொழிந்தது. போரொழிந்த பின்னர் அர்ச்சனன் வேதவியாசரைக் கண்டு இன்று யான் செய்த போரிலே ஒரு திவ்விய வடி

வம் என் முன்னே தோன்றி நின்று என் பகைவரை
யெல்லாம் யான் கொல்லுமுன் கொண்டெனக்கு வெற்றி
தந்தது. அஃது யாதென்றாலும். வியாசர் அது மகாதேவ
ரது திவ்விய வடிவமாம் என்று அம்மூர்த்தியின் பெரு
மைகளையு மெடுத்துச் சொன்னார்.

பதினாறு கால் வைகறைப்போதிலெழுந்து தங்கடன்
முடித்த இருகிறச் சேஞ்சீராஞ் கைதொழுது சூரியனை
உதிப்பித்தார்கள். துரியோதனன் துரோனர் இறந்த
மைக்குப் பரிதபித்திரங்கி இனி யென் சேஞ்சீக்கு அதி
பதியாவார் யாவர் என்று தன் துணைவர்பால் வினவ,
யாவருங் கர்ணனே தக்கானென்றார்கள். அவ்வரை
துரியோதனன் மனத்திலே சிறிதுநேரம் சீர்தூக்கி
ஆராயப்படுவதாயிற்று. முதலிலே பத்துநாட் போரும்
வீஷ்மர் சேஞ்சீபதியாயிருந்து நடத்தப்பட்டது. அவர்க்
குப் பின்னே கரோனர் சேஞ்சீபதியாயினர். அவர்
அர்ச்சனன்மீது பேரன்புடையாதவின் தமது வில்
லாள்மையை முழுதாக காட்டாது பக்ஷபாதம் பண்ணி
எனக்குத் துரோகஞ் செய்தார். இனிக் கர்ணனே
முன்னரும் பலமுறைகளிலே தோற்றேஷியவன். ஆயி
னும் முற்காறிய சேஞ்சீபதிக் கடங்கியிருந்து நடக்க
வேண்டியவ ஞயினமையின் சுவாதினையில்லாது செய்த
போரில் அவன் ஆண்மையை நாம்திதானித்தல்கூடாது.
ஆண்மைதான் குறையினும் அவனிடத்துள்ள சர்ப்பக்
கணையோ எவனையும் விஞ்சவொட்டா வலியுடையது.
அதனாலையினும் அவன் அர்ச்சனைக் கொல்லாது
விடான். அர்ச்சனன் அங்ஙனம் கொல்லப்படுமிடத்து
நமக்கு வெற்றி நிச்சங்கேதகமாம். அவனிறக்கின் ஏனைய
பாண்டவரும் இறப்பர் என்றிவ்வாறு சிந்தித்துத் துரியோ
தனன் தன் சேஞ்சீக்குக் கர்ணனையே அதிபதியாக்கினான்.

அவ்வாறே கெளரவ்சேலை, முன்னார் எங்காளிலு மில்லாத புத்தாண்மையும், பேரார்ப்பரிப்பும், மிக்க பேரிமுழக்கமு முடையதாய்க் களம்புதுந்தது. கர்ணன் நகுலனை எதிர்த்துக் கொடிய யுத்தஞ் செய்து அவன் சாரதியையும் அவன் தேரையும் அவன் குதிரைகளையும் ஈற்றில் அவன் ஆயுதங்களையும் அழித்து நிராயதஞக்கிக் குந்திக்குரைத்த வாக்கைக் காக்குமாறு அவனுயிரை வாங்காது வில்நாணை அவன்கழுத்திற் சுற்றும்படியாகப் பாணத்தாலறுத்து, நாணித் தலைகுனிந்து முதுகிட் தோடச் செய்தான். கர்ணனிது செய்ய, உதிஷ்டிரன் துரியோதனையைக்கி வலிய போர் செய்து பாணங் களால் அவன் சரீரத்தைத் துணைத்து அதனால் அவன் அறிவுமிக்கு செயலிழந்து வீழுச் செய்தும், அவனைவீமன் கொல்லச் சபதம் செய்தமையால் அது காக்குமாறு தான் கொல்லாது விடுத்துப் புறங்கொடுத் தோடச் செய்தான். நகுலனைப் புறங்கண்ட கர்ணன் பெருமிதமுற்ற வனைய் அர்ச்சனாணைத் தேடிச் சென்றான். அர்ச்சனான் அவன் கருத்தை யுனர்ந்து எதிர்த்து அவன் சேலை களையெல்லாம் சூரியாஸ்தமயனம் வரையும்தன் வில்லுக்கிரையாக்கி விஜூயபைரி முழுக்கினான்.

சூரியன் தன் மைந்தன் சோர்ந்தானென் றவனுக்கிரங்கி அவனைப் போரொழுவிக்கக் கருதினான் போல் மேற்றிசைக்கடவில் மூழ்கினான். அவ்வளவில் இருதிறச் சேலையும் போர்த்தனிந்து பாசறை புதுந்தன. துரியோதனன் அன்றிரவு வீரரெல்லாரையுமழைத்து, நாம்செய்கின்ற முயற்சியெல்லாம் பாண்டவர்க்கு அநுகூலமாகின் றதேயன்றி நமக்குச்சிறிதாயினும்பயன்படுவதாயில்லை. இன்று நடந்த போரிலும் விஜூயம் விஜூயனுக்கேயாயிற்று. விஜூயன் என்னும் பெயர் இழுக்குப்படாது

போலும். பாண்டவர் சேகின்யால் நமதுசேகினை மெலிங்கு விட்டது. உங்களை யெல்லாம் வீணே நம்பி இப்பொரத் தொடங்கி விட்டேன் என்றார்கள்.

அப்பொழுது கர்ணன் துரியோதனைனை நோக்கி, நான் உயிரோடிருக்குங்காறும் பாண்டவரை வெல்ல வொட்டேன், அர்ச்சனைனை வெல்லுவேன். வெல்லேலையின் அவனுல் உயிர்விடுவது சத்தியம். நீ எனக்குச் சல்லியனைச் சாரதியாகத் தருவவயாயின் அர்ச்சனைனை நாளைப்பொழுது போழுக்னே வீழ்த்துவேன் என்றார்கள். அதுகேட்ட துரியோதனன் உள்ளங்தேறி அது செய் வேணேனக் கூறிச்சல்லியன்பாற்சென்றார்கள். சல்லியன் அவனை நோக்கி நீ வந்த கருமம் யாதென்று வினாவ, அவன் சல்லியனைத் தொழுது, பகைவவரைக் கருவறுத் துச் சேர்ந்தவர் பிழையெல்லாம் பொறுத்து உலகமுழு தும் ஆளுகின்ற பெரியோனே, நின்பால் ஒரு வரம் பெறுமாறு வந்தடைந்தேன். அதனை மறுத்திடாமல் நீதருதல் வேண்டும். மறுத்திடின் என்வாழ்வு இன்றே டழியு மென்றார்கள். அதுகேட்ட மாத்திரத்தே தேசாதிபதி யாகிய சல்லியன், நீகேட்பதுயாது? நீயோ எமக்கெல்லாம் ராஜராஜனுய், விளங்குகின்றார்கள்; நீன்பால் இரப்பதுயாது? நீஏவுவது எதனையுஞ் செய்யு முரிமையுடையே கூகிய யான் உனக்குச் செய்யத்தக்க உதவி யாது என்றார்கள். துரியோதனன் கிருஷ்ணனைப்போல் நீயும் எங்களைக் காத்திடுதல் வேண்டு மென்றார்கள். சல்லியன் கிருஷ்ணனே நம்மாலும் உலகத்தாராலும் அளவிடப்படாத திவ்விய குணங்களும் பேராற்றலுமிடையோன். அவனைப்போல யான் காக்குமாறங்களா மென்றார்கள்.

அதற்குத் துரியோதனன் கிருஷ்ணன் அர்ச்சன னுக்குத் தேர்ச்சாரதியாயிருந்து அவனைக்காப்பதுபோல நீயும் கர்ணனுக்குத் தேர்ச்சாரதியாகி என்னைக் காத்

தருள வேண்டுமென்றிராந்தான். அது சல்லியன் செவி
யிற் படுதலும் அவன் சினங்குகொடிய விடநாகம்போற்
சீரியெழுஞ்சு அவனை நோக்கி, என்னை மதியாமல் இப்
புஞ்சொல்லிலக் கூறப்புதுந்தனை; தனித்தற்கரிய கொடும்
பசிதான் வந்து வாட்டுகினும் புவி புல்லுத்தின்நைதன்றே.
புவிபுல்லுண்ணுமாயின் சல்லியனும்கர்ணனுக்குத்தேர்ப்
பாகனுவான். துரியோதனன் இது சொன்னமையாற்
பொறுத்தேன். இன்னெனுவராயின் அவர் நாவை அக்
கணத்திற்றுனே கொய்து அவருமிரையும் வாங்கி
விடுவேன். நால்வகைத் தேர்வீரருக்குங் தேர்செலுத்
துஞ் சாரதிமகனுகிய கர்ணனுக்கு என்போலும் கூத்து
திரியனே தேர்செலுத்துவதென்று அதிர்த்துரைத்தான்.

தன்கரும முடித்தற்கு யாரையும் வணங்கித் தாழு
மியல்புடையனுகிய துரியோதனன் அவனை நோக்கித்
திரிபுரமெரிக்கப் புகுஞ்ச விரிசடைக் கடவுட்குத் திசை
முகக்கடவுள்ரதசாரதியாயினுன். விட்னுவினது அம்ச
மென்று யாவராலும் புகழுப்படுகின்ற கேசவன் அர்ச்ச
னனுக்குத் தேர்ப்பாகனுனை. அர்ச்சனனும் விராடன்
புத்திரனுக்குச்சுதனுனை. இதனையறிந்திருந்தும் நீவைச்
யென்று கூறுவது எனக்குப் பேரதிசயத்தை விளைக்
கின்றது. எக்களையும் வல்ல வேந்தர்க்கன்றிப் போர்க்
களத்திலே சாரத்தியஞ்செய்யவாராதன்றே. ஆதலால்
நீயே சாரதியாயிருந்து எனக்கு வாகை சூட்டுவேண்டு
மென்று மேன்மேலும் இரப்பச் சல்லியனு முடன்பட்ட
டான். அவன் உடன்படுதலும் துரியோதனன் “பாண்ட
வரை வென்று வாகை சூடினேன் என்றுள்ளம்பூரித்து
ஆனந்தக் கூத்தாடினை”.

இரவும் நிங்கியது. பதினெழூாநாட்போருக்கு ஆயத்
தராய் இருதிறச்சேனவீரருங் களங்கொண்டனர். சல்லி

யனும் காண்னும் தேர்மிசை வருகின்ற கம்பீரத்தைத் துரியோதனன் பார்த்துச் சேனவீரர் கண்டு, இன்று பாண்டவ சேனைகள் அடியோடு பந்தல் நிச்சயம் என்றுள்ளத்தக் கூத்தாடி ஆர்ப்பரித்த வொலி விண்ணுலகை அதிர்வித்தது. தேவர்களும் அன்று நிகழும் போரைக் காண அந்தரத்திலோர்ந்தனர். காண்னும் சல்லியனைச் சாரதியாகப் பெற்றேனுக்கு இன்று அர்ச்சனை வெல்வது எளிதாமென்று தோள்கள் பூரித்தான். சல்லியன் அர்ச்சனைபெருமைகளையெடுத்துப்பாராட்டிக் காண்ன பெருமித்தை ஆழ்வித்தான்.

அப்பால் யுத்தாரம்பக் குறியாகச் சங்கங்களும் தாரகைகளும் பேரிகைகளும் முழங்கி யார்த்தன. காணன் உதிஷ்டிரனைத்தேடி எதிர்த்து உக்கிர யுத்தஞ் செய்தான். அப்போரிலே உதிஷ்டிரன் தேர்ச்சாரதி யையும் தேரையும் இழந்து முதுகிட்டோடினன். அது கண்டு வீமன் உருத்தெழுந்து இடிபோலார்த் தறை குவிக் காணை யெதிர்த்து, நிருவகித்தற்கரியகொடிய யுத்தஞ் செய்து அவனை மூர்ச்சையற்று வீழ்வித்துச் சல்லியனையுங் தேரைக்கொண்டு களத்தை விட்டோடச் செய்தான். காணன் சிறிது பொழுதில் மூர்ச்சை தெளிந்து, மீண்டு களம்புகுந்து, உதிஷ்டிரன் நகுலன் சகாதேவன் ஸுவருங் சென்றெதிர்க்க வெதிர்த்து ஒரு கணத்தில் அம்முவரையும் புறங்கொடுத்தோடச் செய்ததுமன்றி, அப்பக்கத்து வீரர் அனேகரையும் விண்புகு வித்தான். அப்பொழுது வீமன் துரியோதனை மடக்கி அவனை மூச்செடுக்க வொட்டாமற் றடுத்துக் கொடும் போர் செய்தான். அதுகண்டு காணன் துரியோதன அக்குத் துணைசெய்யுமாறு அவன் பக்கஞ் சென்றுன்,

அர்ச்சனானும் அசுவத்தாமாவை யெதிர்த்து அவனைப் புறங்கண்டுவிட்டு உதிஷ்டிரன். நிலையை யுனருமாறு விரைந்து சென்றான்.

விரைந்து வருகின்றான் உதிஷ்டிரன் கண்டுவாழ்த் திக் காரணன் இறந்தான்போலு மென்றான். அர்ச்சனான் அவன் இன்னும் இறந்திலெனான்ன, உதிஷ்டிரன் தான் காரணால் அடைந்த தோல்விக்கு மனங் கொதுத்திருந் தமையால் நிறைதவறி அவனை நோக்கிச் சீரி, உன் வில்லாண்மை நன்று நன்று! பேட்டைக்யிற் காண்டவம் யாது செய்யும்! அதனை வில்லாண்மையில் வல்லானாரு வன் கையிற் கொடுத்திடுவாயாகவென்றான். அச்சொல் அர்ச்சனான் செவிக்குத் தீக்கோல் போலாக அவன் சினந்து தன்னையும் மறந்து கையிலே வாளையுருவித் தமையனைக் கொல்ல வெழுந்தான். அதுகண்டு கிருஷ்ணன் அர்ச்சனைனை நோக்கி, இஃதென்னை விபரீதம், யாது செய்யத் துணிந்தனை யென்றான். அர்ச்சனான் என் காண்டவத்தைப் பிறர் கையிற் கொடுக்குமாறு சொல்பவனைக் கொல்வது என் விரதமென்றான். கிருஷ்ணன் அற்றுயின் உன்தமையனை அவமதித்துச் சிலமொழி கூறியமைக. பெரியோரை அவமதித்தால் அவரைக் கொலைசெய்தலோ டொக்குமாதவின் அதுசெய்து நின் விரதத்தை முடிப்பாயாக வென்றான்.

அவ்வாறே அர்ச்சனான் உதிஷ்டிரனைப் பார்த்து சில கடுஞ்சொற் கூறி, ஆறி, யான் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளுகவென் ருள்ளம் கசிந்து மனம் பதைத் தழுது அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து கிடந்தான். உதிஷ்டிரனும் தான் கோபாவேசத்தால் ஆராயாது கூறியகடுஞ் சொற்களுக்காகப் பரிதபித்து நிறைதவறிக் கூறலா காது. கூறியவனாக்கு அரசுங் தகாதெனக் கூறித்

தன் கீட்டத்தையும் வீசப் புகுந்தான். சிறுவர்களை அவர்களும் சாந்தி செய்து அர்ச்சனையும் தன் தமையைக் கொல்ல வெடுத்த வாளால் கர்ணனைக் கொல்வே என்று சூழுரைக்குமாறு செய்தான். வீழ்ந்து கிடந்த தம்பியைத் தமையனுங் தூக்கி மார்புறத்தழுவி உச்சி மோந்தான். அவ்வளவில் அப்பிரசண்ட மாருதம் நீங்க அர்ச்சனனுங் கிருஷ்ணனும் மீண்டு போர்க்களம் புகுந்தார்கள்.

அதுகாறும் வீமனே கர்ணன் சேனையை யெதிர்த்துக் கொடும்போர் செய்துநின்றான். அர்ச்சனன் வரவு கண்ட வீமன் தன் மெய்சோர்வு நீங்கி இருமடங்கு தழைத்துக் கர்ணனை அவனுக்காக்கித் துச்சாசனனை தனக்காக்கினான். வீமனுக்குந்துச்சாசனனுக்குமிடையே மூண்ட கொடிய மல்யுத்தத்திலே துச்சாசனனைக் கதை யினுலே மோதிக் கொன்று திரெளபதியை அவன் மான பங்கஞ் செய்தபோது தான் செய்த வஞ்சினவரைப்படி அவன் உரத்தை வாளாற் பிளந்து ஒரு துளி யிரத் தத்தை யெடுத்து நானுனியில் வைத்து “என்சபதமுடித் தேன்” என்று சிங்கநாதஞ் செய்தான். அவ்வொலி துரியோதனன் செவியிற் பட்டபோது அவனுயிர் அவனுடலைவிட்ட டொருகணம் பிரிந்து மீண்டு வந்து குடுபுகுந்தது அதுகண்ட அவன்பக்கத்து வீரரும் உள்ளன முடலு மொருங்கே நடுங்கி அவசமாயினார்.

அர்ச்சனன் கர்ணனை எதிர்க்கு மூன்னே நகுலன் எதிர்த்துக் கர்னனுக்கு இளைத்தோடினான். அப்போது அர்ச்சனன் சென்று கர்ணனை எதிர்த்தான். தேவர்கள் அந்தரத்திலே நின்று அர்ச்சனன் வெல்வான் என்றார்கள். அசுரர்களும் அந்தரத்திலிருந்து கர்ணன் வெல்லுவா நென்றார்கள். கர்ணன் கண்ணென்திரில் அவன் மகனை அர்ச்சனன் ஒரு பாணத்தாற் கொன்றான்.

அது கர்ணன் கோபாக்கிளிக்கு நறிய செய்யோக
அவன் தனது வில்லிலே திவ்விய சரங்களைக் கோத்து
அர்ச்சனானாலே போர்தொடுத்தான். இருவருஞ் செய்த
ஒப்பில்லாதவிற்போரிலே, ஒருவரையொருவர் வெல்லச்
சிறிதுநேர முயன்றனர். அர்ச்சனன் கர்ணனை மேற்
கொள்ள வியலாமையால் பிரமாஸ்திரத்தை விடுத்தான்.
அதனைக் கர்ணன் வலியிலதாக்கிடதிர்க்கின்ற பலதொடுத்
தான். அவற்றை யெல்லாம் அர்ச்சனன் கண்டித்து
விடக், கர்ணன் கோபமிக்கவனும் நாகாஸ்திரத்தை
யெடுத்து விடுத்தான். அஃது அர்ச்சனனைக் கொல்லு
மாறு பன்னாளாகக் கர்ணன் கையிலிருந்து வளர்ந்த
கொடிய நாகக்கிணையாதவின், தொடுக்கப்பட்ட மாத்
திரத்தே அர்ச்சனன் சிரசையே குறித்து மின்னெனப்
பாய்ந்தது. இவ்யுத்தந் தொடங்குமுன்னரே குந்தி
யைக் கர்ணன்பாற் போக்கி, நாகாஸ்திரத்தை இரு
முறை தொடாதொழிதல் வேண்டு மென்னும் வரம் பெற்
றது அதற்குத் தப்புதல் கூடாதெனக் கருதியோம்.

அவ்வஸ்திரம் வில்லினின்றும் புறப்பட்ட வடனே,
கிருஷ்ணன் ரதத்தை ஒருமுழும் தாழும்படி அழுத்தி
னான். அழுத்ததலும் ரதம் தாழ்ந்ததுமன்றிக் குதிரை
களும் பூமியிற் காலைப் பரப்பிப் படுத்தன. பாய்ந்த
நாகாஸ்திரம் அர்ச்சனன் சிரசிலக்கியங் தப்பி, அவன்
கிரீடத்தைத் தகர்த்து அந்தரஞ் சென்றது. இவ்வுபா
யத்தால் அர்ச்சனனைக் கிருஷ்ணன் அவ்வாபத்தினின்
மும் காத்தருளினான். குறி தப்பியதன்று நாகாஸ்தி
ரம் மீண்டு போய்க் கர்ணன் அம்புக்கூட்டிற் புகுந்து
இன்னு மொருதரம் என்னை ஏவுகவென் றிரந்தது. அதற்
குக் கர்ணன் ஒருகாற் ரெடுத்த கணையை நான் மறு
காற் ரெடுப்பதில்லை யென்று குறி மறுத்தான். அங்
நாக மதுகேட்டுத் தானே அர்ச்சனனைக் கொல்வே

வென்று கூறிப் பாய, அதனை அர்ச்சனன் இரு கூறு செய்து யம்புரம் போக்கினான்.

அப்பால் அர்ச்சனன் மிகச் சூரத்துவமுடைய ஞகிச் சரங்களைச் சோனுமேகம்போலப் பொழுந்தான். காரணமும் அவ்வாறே குன்று ஆண்மையோடும் பொருது, பாண்டவசேனையில் எண்ணில் வீரரையும் யானை தேர் குதிரை பதாதிகளையும் கொன்று, பூமியை ரத்தசமுத்திரங்கொண்டு மூடியதென்னும்படி செய்தான். அது செய்தானுமினும் அர்ச்சனன் காரணைச் சிறிதுபோதாயினும் மூச்செடுக்கவிடாது கணைகளால் நெருக்கினான். அர்ச்சனன் செய்த சாகசத்தால் காரணன் மெய் சோர்ந்து தன் கையிலிருந்த ஆயுதங்களையும் நழுவவிட்டான். அதுகண்டர்ச்சனன் நிராயுதன் மேற் பாணங்தொடுக்கலாகாதென். ரெண்ணித் தானும் பாணங்தொடாது சிறிது நேரமிருந்தான். கிருஷ்ணன் அர்ச்சனை நோக்கிச் சோராதே யென்றாக்க, காரணன் பேருக்கத்தோ டெழுந்து சரேலெனப் பாணங்தொடுக்கத் தலைப்பட்டான். அப்பொழுது ஓரசாரீரி அந்தரத்திலேயெழுந்து, “காரண, உன் ரதத்தைப் பூமி உட்கொள்ளுகின்றது” என்றெலித்தது. முன்னெருநாள், காரணன் தன் தேர்க்காலின் கீழ் தற்செயலா யகப்பட்ட ஓராண்கன்றை அரைத்துச் சென்றபோது அக்கன்றுக் குரியவகையை அந்தணன் சினந்து, “உன் மரணகாலம் சமீபிக்கும்போது உன் தேர்க்காலைப் பூமி கவர்வதாக” வென்று சபித்துச் சென்றான்.

அச்சாபப்படி காரணன் தேர்க்காலொன்று பூமியிற் புதைந்து சிக்கியது. அதுநோக்கிக் காரணன் சுற்றே சித்தந் திகைத்தும் ஆண்மை விடாது பாணங்களை ஆராய்ந்து தொடுத்தவில் சிறிதும் தளர்ந்தானில்லை.

அப்பாணங்களை யெல்லாம் அவ்வக்கணத்திலே அர்ச்சனன் கண்டித்து அவன் மறுகணை ஆயுமுன் நாறு கணை தொடுத்து விடுத்தான். அப்போது அவன் அர்ச்சனை நோக்கி, வில்லாண்மைக்கும் பெருந்தகைமைக்கும் உறைவிடமாயுள்ளவனே! புதைந்த இத்தேர்க்காலையான் தூக்கிச் சமப்படுத்தி மீண்டு தேர்மிசைக் கொள் எழுவரையும் பொறுத்திடுக வென்று கூறிக் கீழே குதித்துத் தேர்க்காலைத் தூக்கினான். கிருஷ்ணன் கர்ணை நோக்கி, கார்ணு! அர்ச்சனன் பெருந்தகை மையினை முடிவுநாளிலேயே கருதப் புகுந்தனை போலும். பாண்டவர்க்கு நஞ்சுட்டப் புகுந்தபோதும், அரக்கு மாளிகைக்கு நெருப்பிட்டபோதும், திரெளபதியைமான பங்கஞ் செய்தபோதும், அர்ச்சனன் வில்லாண்மையையும் பெருந்தகைமையும் நினைந்தாயில்லையே. அந்நாள் மறந்தனை போலும்! இப்போது நீ பாராட்டுகின்ற இத்தருமனெறியை அந்நாள் நினைந்தனையாயின் நின் பாராட்டுவீணுகாது. அது செய்யாது இப்போதுநாவுரைச் செய்யும் நின் பாராட்டு வீண் நாவாட்டமாம் என்றான்.

அதுகேட்டுக் கர்ணன் மறுமாற்றமின்றிச் சக்கரத் தைப் புதைந்தபடியே விடுத்துப் பாணங்களைத் தெரிந் தெடுத்துப் பிரயோகித்தான். அப்பாணங்களால் அர்ச்சனன் கையும் மெய்யும் சோர்ந்து அவசமாயினான். அதனை வாய்ப்பாகக் கொண்டு கர்ணன் தேரினின்றும் குதித்துத் தேர்ச்சில்லை ஏழுத்து நிமிர்த்த முயன்றான். அதற்கிடையில் அர்ச்சனன் தெளிந்து நிமிர்ந்து மிக்க கோபம்பொங்கப்பெற்றவனும், ஒருதிவ்வியாஸ்திரத்தை யெடுத்து விடுத்து அவன் கெர்டியைச் சிதைத்து விட்டு, மற்றொரு கணையை வாங்கித் தருமதேவதையை, வழி தான். அஃது உரத்தைப் பிளாந்து செல்லக் கர்ணனுங்

தேர்த்தளத்திடைவீழ்ந்தான், வீழ்ந்தபின்னரும், அவன் தேகத்திலே அம்புதைத்த வாய்களினின் றும் இரத்தத் தாரைகள் சூரியன் மெய்யினின் றும் எழுகின்ற சிரணக் கற்றைகள் போற் காலவும், மாலைகளும் மசுடமும் உருக் குலைக் கொருபுறங் கிடப்பவும், அவன் கையோ, விற் குனிப்பும் கணைகள் தொடுக்கும் கணக்கும் மறந்ததில்லை யென்றால் கர்ணன் வீரத்திறத்தை யெடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமோ!

இங்கிலையிற் கர்ணன் கிடப்பச் சூரியனும் அஸ்த கிரியை யணுகினன். அப்போது கிருஷ்ணன் அர்ச்சனை ஜீப் போரோழிக்கவென்று தடுத்துத் தேரிலே யிருத்தித், தானேர் அருந்தவழுவிபோல் வேடங்தாங்கிக் கர்ணனையடைந்து தளர்ந்து வந்தடுப்பவர்க்கெல்லாம் பெருநிதி வழங்குகின்று யெனக் கேட்டு நெடுந்தூரத்திருந்து நெடுநாளைக்கு முன்னே புறப்பட்டு நடந்து வந்து என்தவக்குறைவாற் போலும் இங்கிலைக்கண்ணே யுனினையடைந்தேன். என் வறுமை நோயைக் களைந்திடுவாயாக வென்றான். கர்ணன் இங்கிலைக்கண்ணே உம்போற் பெரியோரைத் தரிசித்தற்கு யான் செய்த தவமை தவமாம்.

“ஆவியோநிலையிற்கலங்கியதியாகக்கையகத்தேபுறத்ததோவறியேன் பாவியேன் வேண்டும்பொருளொலாகயக்கும்பக்குவர்தன்னில்வங்கிலை ஒவிலாதியான் செய்புண்ணியமைனத்துபுதவினேன்கொள்காநீயுன(யால் சூவில்வாழ்யனுசிகரிலனென்றுந்புண்ணியமிதனினும்பெரிதோ” (க்குப்

என்று கூறித் தன் மார்பிலே அம்பு தைத்த வாயினின் றும் காலுகின்ற செந்தீரோடு தன் புண்ணியத்தைக் கொடுக்க முனிவனும் வாங்கினன்.

வாங்கியபின் முனிவன் கர்ணனை நோக்கி, உன் போலு மீதையாளனைநாமிவ்வுலகிற்கண்டிலம். உனக்கு வேண்டும் வரமுளதேற் கேட்குக வென்றான். கர்ணன் அவனை நோக்கி, முனிசிரேஷ்டரே, எனக்கு இன்னமும்

பிறப்புளதாரயின் ஏழேழு | பிறப்பினும் இரப்பவர்க்கில்லையென் ரூரையா மனமும் வண்மையும் தந்தருளவேண்டு மென்றான். முனிவன் தீயிடப்பட்ட வெண்ணெய்போலுருகிக் கசிந்து கண்ணீர் சொரிந்து அவனை மார்புறத் தழுவி, வள்ளல்களுட் டலைவனே, எப்பிறப்பினும் ஈகையுஞ் செல்வமும் பொருந்திவிளங்கி முடிவில் முத்தியும் பெறுகவென்று வாழ்த்தித் தன் பழைய வடிவமும் காட்டிப் போயினான். அவ்வாதிமூர்த்தியின் வடிவத்தைக் குண்ணிற் பற்றிக் கொண்டு தன் தேகத்தை விட்டுப் பிரிந்து கர்ணன் உயிர் சோதிமயமா யெழுந்து சூரியனைக் கலந்தது. சூரியனும் இரத்தத்தால் நனிந்த வுயிர் சென்று கலந்தமையாற் சிவந்தான்போற் சிவந்து மேல்கடல்வாய்ப்பட்டான். “கர்ணன் உயிர் பிரிந்து சூரியனைக் கலந்தது” என்றோர் அசாரீரி முழங்கிற்று. அவ்வுரைகுந்திதேவிசெவியிற் படுதலும் அவள்கொந்துருகிய் பின்னே கூந்தல் மேகமும் முன்னே கண்ணீர் சோனை மேகமும் தேகத்தை மறைப்ப இருகையாலும் தலையின் மேலைறந்து சென்று போர்க்களத்திற் கிடக்கு மகன் மேல் வீழ்ந்தமுதாள். என் கண்மணியே, யான் கன்னி காமாடத்திருக்கு நாளில் சூரியனருளால் உன்னைப் பெற்றுக் குடிப்பழிக்கஞ்சிப் பேழையிலிட்டு இரக்கஞ் சிறிதுமில்லாதேன் கங்கையிலிட்டேன். பின்னர் நீ துரி யோதனனுக்கு உயிர்த்துணைவனைமை கேட்டும் உன் வீரங் கேட்டும் என்தவப் பயன் பலித்ததென் ரெண்ணி மகிழ்ந்திருந்தேன்.

இப்போது இவ்வுலகாண்டபோதும், இனி வின்னுலகம் ஆள்வெனை ரெண்ணியோ உன் தம்பியையும் துணைவரையும் பிரிந்து விண்ணேறினும் அந்தோ! அந்தோ! வென்று அவனைத் தன் மடிமீதும் கரங்களின்

மீதும் தூக்கி வைத்து அழுது கண்ணீரால் மஞ்சன் மாட்டினால். அதுகண்ட வேந்தரெல்லாம் அதிசயித்து இதுகாறும் காரணனை இன்னைனன் றறியாது போனே மேய்ன்றார்கள். அப்பொழுது துரியோதனன் இடியேறு கேட்ட நாகம்போல் உள்ளங் குன்றி உடல் குன்றிக் கண்ணீர் தாரை தாரையாக முகத்தின்வழி யோடிக் காலை நனைப்ப வோடிக் காரணன் மீது வீழ்ந்து, “அணையார்தம்படைக்கடவினருஷிலைக்குக்கரையேறலானகோலப் புணையாயெத்திறங்களினும்பகிராமலுற்றுதலாம்புகலத்தக்க [கில் துணையாயென்னுயிர்க்குயிராந்தேரழுநுமாகியவுன்னைத்தோற்றேனு இணையாருமில்லாவரசேயாரைக்கொண்டரசாளவிருக்கின்றேனே” என்று பல கூறி யரற்றிப் புலம்பினன்.

அப்பாற் பாண்டவர்களும் தம்மைப் பெற்ற தாய் சென்று காரணனை மடிமீது வைத்தழுகின்ற செயல்கண்டி கிருஷ்ணனை நோக்கி, இதன் காரணமென்னை? என்று வினவ, அவனும் காரணன் வரலாறு ஆதியோடந்தஞ்சொன்னன். அதுகேட்ட பாண்டவர்கள், ஆற்றெனுப் பேரிரக்கமுங் கோபழு முடையராய்க் குந்தியை நோக்கி நீர் எம்மையெல்லாம் ஈன்றது எம் தமையனுகிய காரண ஈக் கொல்வதற்கே போலும்! இதுகாறும் இம்மந்திரத்தை யெமக்குரைத்திரில்லை யென்று கடிந்துவிட்டுக் கிருஷ்ணனை நோக்கி, நீயாயினும்எமக்கிதுகூறினுயில்லை. பேய் தந்த முலைப்பாலை யுண்டு அவனுவிரையு முடனுண்ட பித்தனுதவின் எம்மைக்கொண் டெம்மண்ண னைக் கொல்வித்தாய். நன்றாந்று உன் சூழ்சியென்று கூறித் துயரக்கடவிற் படிந்து புலம்பினார்கள். அப்பால் சகுணி முதலியோர் துரியோதனனைக் கொண்டு தம்பாடி வீடு புகுந்தார்கள். பாண்டவர்களுஞ் சிந்தாகுலங் தெளிந்து மீண்டு தம் பாசறை சேர்ந்தார்கள்.

அன்றிரவெல்லாங் தூங்காது நெட்டுயிர்ப்போ டிருந்த துரியோதனன், சகுணியோடு சூழ்சி செய்து

வைக்கிறதிர் சல்லியனை நோக்கி, துணையிழந்தென்,
சுற்றமெல்லா மிழந்தென், சேனையெல்லா மிழந்தென்,
எஞ்சியுள்ளதுஞ் சிறிதே. ஆதலால்,

நீயே யெனக்குயிரு நீயேயெனக்குளமு நீபேயெனக்குநிதியு
நீயே துணைப்புயமு நீபே விழித்துணையு நீயே யெனத்துநிலையு
நீயே முளைச்செருவி லதிரதரி னிகரற்ற கோவுமதனால் [புகழா
நீயே முடித்தியென தெண்ணாத்தை யென்றுவகை னிகழாமகிழ்ந்து

அவனைத் தனது சேனைக்கு நாயகமாக்கினன். அது
கண்டு அவன் பக்கத்து வீரரும் அரசரும், “இன்று நம்
பகை வெல்வோம்” என்றானந்தக் கூத்தாடிப் புஜங்
களும் பூரித்துப் போர்க்கறைக்கூவி, அவியுந்திப்போங்கி
யெரிவது போலக் குதித்தனர்.

உறைகழித்தெழும் வாள்போல இருள் கழித்துச்
சூரியனு முதயமானுன். பதினெட்டாநாட்போர் மூரசும்
சங்கும் தாரையும் விண்ணுலகங் குலுங்க ஒங்கியொலித்
தது. பாண்டவரு மவ்வொலி கேட்டுத் தமதுயரமாறி
வீரமேறி யெழுந்தனர். அப்பொழுது அசுவத்தாமாவும்
கிருபனும் துரியோதனை நோக்கி, “நம்பக்கத்து வீர
ரெல்லாம் மாண்டொழிந்தனர். யானை தேர் குதிரை
காலாட்சேனைகளும் அருகின. உன் தம்பியருஞ் சுருங்
கினர். வீஷ்மர் பத்துநாட் கொடும்போர்புரிந்தும் பாண்
டவரை வெல்ல வியலாது வீழ்ந்தனர். அப்பால் துரோ
ணர் ஜீந்துநாட் செய்த போரே னினைக்கினும் மனங்
கலங்கத்தக்கது. அதிலும் பாண்டவரே வெல்வாரா
யினர். அதன்மேல் தனக்கொப்புயர்வில்லாத கர்ணன்
இரண்டுநார்ட் செய்த போர் தேவர்க்கும் திகில் விளைக்
கத்தக்கது. அதிலும் பாண்டவரே வெற்றிமாலை
குடினர். ஆதலால் அவரோடு போர் தொடுப்பதை
நிறுத்திச் சமாதானம் புதுவதே தத்தாம்” என்றனர்.

அவ்வுரைகளைக் கேட்டு துரியோதனன் அவர்களை நோக்கி, “நீர் கூறியதெல்லா மொக்கும். ஆயினும் அவ்வுபாயம் யாருக்குச் சொல்லத்தக்கது. பூவுலகாள விரும்பியிருக்கும் மன்னவர்க்கே சொல்லத் தக்கது. யானே பூவுலகாண்டு துய்ப்பன துய்த்து மனம் வெறுத்து மேலுலகாள மனங் கொண்டேன். எனக் கிவுவுரை சாலாது” என்று கூறி, “எழுந்திடும் போருக்கு என்றான். மலீல கலங்கினும் தன் மனநிலை கலங்காத ஆண்மையும் வன்மையுமடையஞ்சிய துரியோதனன், நும் இரு வீரரோடும் சல்லியனும் கிருதவர்மாவு மிருக்கையில் யான் போருக்கஞ்சேன் எழுந்திடுமென் றவரை யழைத்துக் கொண்டு போர்முகம் புகுந்தான். பாண்டவ சேனையும் வந்தெதிர்த்தது. அப்போது உதிஷ்டிரன் துரியோதனனை யெதிர்த்துத், தனது பேராண்மையும் வில்லாண்மையுங் காட்டி உருத்திராங்காரத்தோடு போர் செய்தான். துரியோதனன் சோர்வடைந்தமைகளிடு சல்லியன் அவனுக்குத் துணைசெய்யப் புகுந்து கொடிய யுத்தங் தொடுத்தான்.

சிறிதுபோதில் உதிஷ்டிரன் அவன் வலிமையுமடக்கித் திவ்வியாஸ்திரம் ஒன்றைப் பிரயோகித்து அவன் சிரசையுங் கொய்து வீழ்த்தினான். சல்லியன் வீழ்தலும், சகுனியும் சகாதேவன் கைக்கணைக்கிரையாகி மாண்டான். சேநைபதிவீழ்ந்தவளவில் ஓடத்தொடங்கிய சேனையைத் துரியோதனன் மடக்கித்திரட்டிப் புத்தான்மைகொண்டு மீண்டான். அதுகண்டு வீமனும் அர்ச்சனானும், துரியோதனன் மேலும்சேனைமேலும் முறையே போர் தொடுத்தனர். சிறிது போதில் சேனையெல்லாம் மாண்டும் முதுகிட்டு மொழியத், துரியோதனன் நிராயுத னகித் தனித்தான். கிருபனும் கிருதவன்மாவும் அசுவத் தாமாவும் முதுகிட்டனர். அவர் உயிர் துறந்தனர் என் ரெஜின்ஜரித் துரியோதனன் தானுமுதுகிட்டோடி ஒரு

தடாகத்தினுள்ளே புகுந்தொளித்தான். இரவும் வந்து அவன் கரவக்குத் துணையாயிற்று. முதுகிட்ட கிருபா தியர் மூவரும் துரியோதனன் புகுந்திருக்கு மிடத்தையடைந்து அவனுடன் ஆலோசித்தனர். அப்பொழுது அவ்வழியே சென்ற வேடர் சிலர் அவர்கள் பேசுகின்ற இரகசியத்தை யுணர்ந்து போய்ப் பாண்டவர்க்குரைத் தனர். போர்க்களத்திலே தம்மை யெதிர்ப்பாரின்றிப் பாசறை நோக்கி மீண்ட பாண்டவர் அதுகேட்டலும், அக்காரிருளிற் சென்று தீவர்த்திகள் கொண்டு தேடுவித்தனர். அவன் வெளிப்படாதிருப்பது கண்டு உதிஷ்டிரன்ற, துரியோதனை உன் வீரம் இதுவா? அரசராய்ப் பிறக்தோர் போர்க்கஞ்சி ஒளித்திடாரன்றே? இராஜகுலத்திற்கும், உன்னை அருந்தவங்கிடங்கின்ற மாதாவக்கும் அழியா வசையைஏன்றன்டாக்குகின்றாய்? நீ பேசின வீரமெல்லாம் எங்கே குடிபோயின? குலமன்னவர் போரிலுடல்விடுத்து விண்ணுலகவின்பத்தையடையப் புகுவதற்றிக் குளத்திற் புகுந்தொளித் துயிர்வாழாரன்றே! என்றான்.

அவ்வரை கேட்டலும் துரியோதனன் உதிஷ்டிரனை நோக்கி, என் துணைவரை யெல்லாம் இழந்தேனுதலின் இனிக் காடுபுகுந்து வாழ்வேன், நீசென்று அரசாள்க வென்றான். உதிஷ்டிரன் அவனை நோக்கி, கோவிழுந்திருக்கு முன்து கையில் ராச்சியதானம் பெறுவதும் நீகொடுப்பதும் எவ்வாறுமென்று பரிகசித்துரைக்கத், துரியோதனன், அற்றாயின் போருக்கு வருக வென்று கூறி வெளிப்பட்டான். வெளிப்பட்ட துரியோதனன் தமியனுய்த் துணையிலியாய்த் தேரின்றிக்குதிரையின்றிக் கைக்கோராயுதமு மின்றி நிற்கும். யான், பெருஞ்சேளியோடு ஆயுதபாணிகளாய் நிற்கும் உம்மோடு செய்யத்

தக்க போர்தாம் யாதாம்? ஆயினும் உம்மையெல்லாம் ஒரொருவராகப் பொருது உம்மாண்மையைப் போக்கு வேன் என்றான். உதிஷ்டிரன் அதுகேட்டு, “நம்முன் ஒருவரையாவது நீகொல்ல வல்லையேல் அரசு நின்ன தேயாம்” என்றான். அது செயிப்படுதலுங் துரியோ தனன் நன்றெனக் கூறி, நம்முள் யாவராயினும் வருக வேண்ண வீமனே எதிர்த்தான். துரியோதனனுக்கு மொருகதாயுதம் உதிஷ்டிரனாற் கொடுக்கப்பட்டது. இருவரும் கதாயுதந் தரித்தவராய்ச் சிங்கமுஞ் சிங்கமு மாமனக் கழுவிச் சினக்து பெரும்போர் புரிந்தனர்.

அவ்வமையத்தில், கிருஷ்ணன் தமையஞ்சிய பலரா மனும் தீர்த்தயாத்திரை செய்து மீள்வான் அங்கு வந் தடைந்தான். அவன் இருவர் போரையுங் கண்டு நீவிர் இங்கிருந்து போர் செய்தலாகாது. குருகேஷத்திரத்தை அடைகவேண்ண, அவ்வாறே எல்லோரும் அவ்விடத்தை அடைந்தபின்னர் இருவரும் அங்கேபோர்செய்தார்கள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தாக்குவர். கதாயுதம் தன் மேற் படாவகை அதனாற் றடுப்பர். எழுந்து அந்தரத்தி னிற்பர். வீழ்வர் சீறி அடிப்பர். காலால் ஏற்றுவர். இப்படி இருவரும் வெற்றியின்றிச் சிறிதுபோது போர் செய்கையில் கிருஷ்ணன் அர்ச்சனைனே நோக்கி, வீமன் தான் செய்த சபதத்தை மறந்தனன் போலுமென்றான். அர்ச்சனன் அதனை வீமனுக்குணர்த்துமாறு தனது தொடையிலே யறைந்தான். அக்குறிப்பினை வீமனு ணர்ந்து, துரியோதனன் தன்னைச்சாடி யந்தரத்திற் குதித்தெழும்போது அவன் இடத்தொடையைக் கதாய தத்தாடித்துத் தகர்த்தான். அதனால் துரியோதனன் உயிர் கலங்கி ஐராவத யானோலப் பூமியின்மேல் வீழ்ந்தான்.

தேவர்கள் மஸ்மாரி தாவினுர்கள். அந்தரதுந்துபீ
யார்த்தது. அப்பால் வீமன் ஸீழ்ந்து கிடக்கும் துரியோ
தனான் முகத்தைக் கண்டு அவன் திரெளபதிக்கும் தமக்
குஞ் செய்த பிழைகள் மனத்திலெழுக் கொடுஞ் சினப்
பித்தேறி, அவன் தலையிற் கிடந்த கிரீடத்தைக் காலா
லுதைத்துக், “கீழ்மகனுக்கு முடியேதுக்கு” என்று
அதனைச் சிறைத்து விட்டு அவன் தலையையுங் காலா
லுதைத்தான். அச்செயல் உதிஷ்டிரன் மனத்தை
வருத்த அவன் வீமனை நோக்கித், “துரியோதனான் உன்
உறவினான். அதிலும் அரசன். அவனைக் காலாலுதைப்
பது அறமுறையன்று” எனக்கூறிக் கடிந்தான். இதற்
கிடையில் பலராமன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, வீமன் துரியோ
தனைனைத் தொடையில் அடித்துக் கொஞ்சது யுத்த
முறையன்று. ஆதலால் யான் அம்முறைகேடு செய்த
வஞ்சகளைக் கொல்வேனானக் கூறிச் சினந்து தன்
கையில் வாட்படையை யெடுத்தான்.

கிருஷ்ணன் அவனை நோக்கி, வீமன்செய்தது தனும்.
துரியோதனான் திரெளபதியை மானபங்கள் செய்து
அவளைத் தன் தொடையிலிருத்த முயன்றது அறிவை
யன்றாரே? அப்பொழுதுவீமன்துரியோதனைனைத் தொடை
யைத் தகர்த்துக் கொல்வதாக விட்ட சபதங் காரண
மாகவே அது செய்யப்பட்டது என்றார். பலராமனுடன்
தீர்த்தமாடி மீண்ட விதுரனும், அதுவே வீமன் அங்கு
ஏஞ்சு செய்தமைக்குக் காரணமா மென்றான். அவ்வள^{ங்கு}
வில் பலராமன் சினந்தணிந்து மீண்டான்.

அப்பால், கிருஷ்ணன் அர்ச்சனையும் ஏனைய
பாண்டவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு களத்தை
விட்டுக் கங்கைக்குச் சென்றான். பஞ்சயும் அச்சமும்
ஓழிந்தமையால் பாசறையிலேவீரர்களும் பாண்டவர்கள்
புத்திரரும் சிந்தையிற் கலக்கம் சிறிதுமின்றி ஆழந்து

நித்திரை போயினர். அப்பொழுது அசுவத்தாமா துரி
யோதனங்பாற் சென்று அவன் கிடக்கும் பரிதாப நிலை
யைக் கண்டு உனக்கு நான் செயற்பால துளதோ
வென்று வினவ, அவன் என் உயிர்பிரியப் போகின்றது.
இனி உண்ணோ இவ்வுலகிற் காணமாட்டேன். பாண்டவர்
என்ன வென்று அரசு கைக்கொண்டாரென்னுஞ் சொல்
உண்டாகா வண்ணம் காப்பையேல் அதுவே எனக்கு
நீ செய்யு முறுதியா மென்றான்.

அதுகேட்ட அசுவத்தாமா அது செய்வேனொனக்
கூறி மீண்டுபோய் அவ்விரவிற்குனே பாண்டவர்களு
டைய பாசறையிற் புகுந்து அச்சமின்றி நித்திரை
போகின்ற சிறுவர்கள் ஐவரையும் மற்றை வீரரையும்
சிரங்கொய்து படுகொலை புரிந்து போனான். கங்கைக்
கரைக்குப் போய் மீண்டபாண்டவர்களும் கிருஷ்ண ஆம்
திரெளபதியைத் துகிலுணர்த்தித் தம் புத்திரரையுங்
துயிலுணர்த்த அவர் துயில்செய்த பாசறைக் கண்ணே
சென்றனர். அங்கே அவருடல் கிடக்கின்ற நிலையைக்
கண்டு கலங்கித் திரெளபதியோட்டியுது புலம்பினர்.
இவ்விழி தொழில் செய்தான் அசுவத்தாமா வென்பது
பாண்டவர் உணர்ந்து அவனைத் தேடி தக்கவாறு
ஒருத்து அவன் சிரசிலிருந்த ரத்தினத்தையும் கவர்ந்து
அவனை மானபங்கள் செய்து தாழ்வித்தனர்.

இவ்வளவில் யுத்தம் ஒழிந்தது. அப்பால் திருத்
ராஷ்டிரன் தன் மைந்தரெல்லோரும் மாண்டமை
கேட்டுப் புலம்பி அறிவழிந்துவீழ்ந்தான். சிறிது நேரத்
திலே தேறிக் காந்தாரியையும் ஏனையராஜஸ்துரீகளையும்
அழைத்து, அவரெல்லாம் விரித்த கூந்தலோடு வீதி
வழியே தன்னைத் தொடர்ந்து சிரமேற் கைவைத்துக்
கண்ணீரால் வழிந்துச் செல்லப் போர்க்களத்தை
நோக்கி நடந்தான்.

திருத்தாஷ்டிரன் அங்கனஞ் செல்லுதலை யுணர்ந்த பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணனுடு அவனைக் காலுமாறு எதிர் சென்றார்கள். திருத்தாஷ்டிரன் உதிஷ்டிரனை அன்போடு தழுவி யழுத பின்னர் வீமனைத் தேடினான். வீமனைத் தேடங் கருத்தினை யுணர்ந்த கிருஷ்ணன் ஓரிருப்புப் பிரதிமையைக் காட்டத், திருத்தாஷ்டிரன் அதனை வீமனைனாக கொண்டு தழுவிக் கொல்லுங் கருத்தினையிருகையாலும் இறுகத் தழுவித் தன் நூடல் புண்ணையினான். தன் மார்பு இரத்தங் காலத் திருத்தாஷ்டிரன் வீமன் மேற் கொண்ட கோபமுந் தணிந்தான். அதுகண்டு கிருஷ்ணன் வீமனைக் காட்ட அவன் அவனைத் தழுவித் தான் புத்திரசோகத்தாற் செய்த பிழையையும் சூறி ஏனைய பாண்டவரையுங் தழுவினான். காந்தாரியும் கோபங் தணிந்து பாண்டவர்களைத் தழுவி ஆசிர்வதித் தாள். அப்பால் யாவரும் கங்கைக் கரையைய யடைந்து அங்குச் செயற்பால் தீக்கடன்களையெல்லாம் முடித்தனர்.

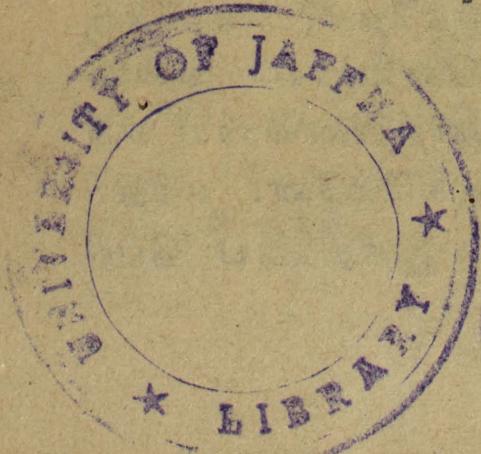
அப்பால் உதிஷ்டிரன், திருத்தாஷ்டிரனை முதியோன் என் னுமுரிமைபற்றி முன்னே ரதத்திலிவர்ந்து செல்ல விடுத்துத், தான் ஓரிரத்தத்திலே பின் நும், தன் பின்னே மற்றைய பாண்டவருங் கிருஷ்ணனும் அரசர்களும் செல்லச், சென்று அஸ்தினாபுரியை யடைந்து ராஜமாளி கையிற் பிரவேசித்தான். அவன் வரவை ஆவலோடு எதிர்நோக்கி அங்கிருந்த இருஷ்டிகளும் நாரதரும் ஆசிரி வாழ்த்தினார்கள். உதிஷ்டிரன் அஸ்தினாபுரியை யடைந்த பின்னர், இவ்விராச்சியத்தை யடைதற்கு எத்தனைகோடி ஜிவர்களைப் பலிகொடுத்தேன்? எனக்கு உறவினராய் நட்பினராய்ப் பழகினவராய் என்னை வளர்த்தவராய் எனக்குக் கல்வி பயிற்றினவராய் என் ஏவலாயிருந்தார் ஒருவரையுங் காண்கிலேனே. மந்திரி துவில் விதூரலென்றுவனே யுள்ள, இத்தனைப் பெரி

யோரை யெல்லா மிழங்தபின் இனி யான் செய்யத் தக்க அரசு யாது? அரசியல் எனக்கு வெறுப்பா யிருக்கின்றது. யான் அரசியல் நடாத்துவதினும் துறவிய ஒயே பெரிதும் விரும்புகின்றேனென்று கூறித் தளர்ந்தான். அதனைக் கேட்ட வியாசரும் ஏனைய முனிவர்களும், நீ கூறுவது தகாது அரசர் தமக்குரிய அரசியலை நடாத்திய பின்னரே துறவற்றதை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று உதிஷ்டிரனைக் கண்டித்தனர்.

அதனால் அவன் முடிகுடுதற் கிசைந்தான். அது கேட்டு மன்னருங் குடிகளும் குதுகவித்தார்கள். முடிகுட்டுதற்கு வேண்டும் முயற்சிகளெல்லாஞ் செய்யப் பட்டன. உரிய முகூர்த்தத்திலே முனிவரும் மன்னரும் மண்டலீகரும் மற்றுள்ளோரும் கொண்டாட மிக்க சம்பிரமாகவும் வேதமுறையாகவும் உதிஷ்டிரன் முடிகுட்டப்பட்டான். தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். ஆனாகதுந்துமி முழுங்கின. உதிஷ்டிரன் முடிகுடியவுடன் திருத்தராஷ்டிரனை நமஸ்கரித்து, உன் குற்றேவல் செய்யுமாறே இம்முடி குடினேன் என்றான். அவ்வரை கேட்ட திருத்தராஷ்டிரன் உள்ளங் களித்து அவனைத் தழுவி ஆசிபல கூறி, மற்றைய பாண்டவர்களையும் தழுவி, ஐவீரும் அறமுறை காத்து அரசுபுரி வீராக வென்று வாழ்த்தினான். அவ்வாறே உதிஷ்டிரன் உலகங் களிக்கா வரசியற்றி மறங்கடிந்து அறங்களை வளர்ப்பானுயினான்.

பாதச்சக்ருக்கம் முற்றிறு.

ஷ்ரீகிரு.

ARCHIVES

Suitable For Your Library
Patronise Publications of the Sons of
the Soil!

THE-ENG-ENG TAMIL DICTIONARY

—By A. MOOTOOTAMBY PILLAI

A reference book you should possess for all time 15/-

THE ESSENCE OF MAHABHARATA

IN TAMIL

Chaste and lucid prose 2.50

JAFFNA HISTORY In Tamil

—By A. MOOTOOTAMBY PILLAI

You should know the history of North Ceylon a part of
your country 1.00

WORTHIES OF THE WORLD

in two parts

—By A. V. SOMASUNDARAM Cts—80

KANTHAPURANAM

Nakatalipadalam 75

NALADIYAR [1 - 10]

75

DAILY MAXIMS

In Tamil-Thinasari Upathesa Molikal 1—00

KALIDASA CHARITHRAM

The Story of Kalidasa the Poet Cts. 40

GENERAL INTELLIGENCE TESTS

—75

ZOOLOGY in Tamil

2—00

—By A. V. SOMASUNDARAM

HYGIENE in Tamil

2—50

—By A. V. SOMASUNDARAM

INTRODUCTION TO BOTANY in Tamil

—By A. V. SOMASUNDARAM 50

Publishers..

The Navalur Press, Jaffna